ੴ

ਸ੍ਰੀ ਓਂ ਨਮੋ ਭਗਵਤੇ ਵਾਸਦੇਵਾਯ ਵਾਸਦੇਵ ਵਿਸ਼੍ਵੇਸ੍ਵਰੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖਾਯ ਨਮਃ

ਦੋਹਰਾ ॥ ਜਗਤ ਬੰਧ ਜੋਤੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਜੀਅ ਕੀ ਜਾਨਣਹਾਰ ॥ ਹਰਿ ਜਸ ਮਾਂਗਨ ਆਇਓ ਦਾਸਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ॥੧॥ ਜੋ ਅਰਜਨ ਭਗਤ ਕੋ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਗਗ਼ਯਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭਾਖਾ ਵਿਖੇ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੇ, ਹੇ ਭੈ ਭੰਜਨ ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਜੀ। ਸੋ ਕਿਸ਼ੋਰ ਦਾਸ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗੀਤਾ ਗਗ਼ਯਾਨ ਕੇ ਉਚਾਰਨ

ਕਰਨੇ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਹੂੰ, ਆਪ ਧਰਮਪ੍ਰਬੀਨ ਹੋ ਅਰ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸ਼ਰਨੀ ਪੜਾ ਹੂੰ, ਕਿਸ਼ੋਰ ਦਾਸ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਜੋ ਦੀਨ ਗ਼ਰੀਬ ਹੈਂ ਅਤੇ ਆਪ ਕੈਸੇ ਹੋ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਮਾਨ ਲੇਤੇ ਹੋ, ਹੇ ਕਮਲਾਬੱਲਭ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ! ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜੀ ! ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਏਹ ਗੀਤਾ ਗਜ਼ਾਨ ਭਾਖਾ ਮੇਂ ਕਹਿਤਾ ਹੋਂ ॥

ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਚਲਾ

ਜਦ ਕੈਰਵ ਅਰ ਪਾਂਡਵ ਮਹਾਂਭਾਰਥ ਕੇ ਜੁੱਧਕੋ

ਚਲੈ ਤਬ ਰਾਜੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਭੀ
ਜੁੱਧ ਕਾ ਕੌਤਕ ਦੇਖਣੇ ਕੋ ਚਲੋਂ।ਤਬਸ੍ਰੀ ਬਯਾਸਦੇਵ ਜੀ
ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ! ਤੇਰੇ ਤੋ ਨੇਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰੋ ਬਿਨਾਂ
ਕਯਾ ਦੇਖੇਂਗਾ, ਤਬ ਰਾਜੇ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਨੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਭੂ
ਜੀ ਦੇਖੂੰਗਾ ਨਹੀਂ ਤੋ ਸ੍ਰਵਨ ਤੋਂ ਕਰੂੰਗਾ ॥ ਤਬ
ਬਯਾਸਦੇਵ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤੇਰਾ ਜੋਸਾਰਥੀਸੰਜੈ
ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੈ, ਜੋਕੁਛ ਮਹਾਂ ਭਾਰਥ ਕੇ ਜੁਧ ਕੀ
ਲੀਲ੍ਹਾ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋ ਸੰਜੈ ਤੁਝਕੋ ਈਹਾਂ
ਬੈਠੇ ਹੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਾਵੇਗਾ ॥ ਜਬ ਬਯਾਸਦੇਵ ਜੀ ਕੇ
ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਤਬ ਸੰਜੈ ਸ੍ਰੀ

ਬਯਾਸਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਅਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕਹਿਤਾਭਯਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ॥ ਮਹਾਂ ਭਾਰਥ ਕੇ ਜੁੱਧ ਕਾ ਕੌਤਕ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਹਵੇਗਾ ਔਰ ਮੈਂ ਈਹਾਂ ਹਸਤਨਾ ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੋਊਂਗਾ ਅਰ ਆਪ ਨੇ ਜੋ ਆਗਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਨ ! ਤੁਝਕੋ ਈਹਾਂ ਬੈਠੇ ਹੀ ਜੁੱਧ ਕਾ ਕੌਤਕ ਸੰਜੈ ਕਹੇਗਾ, ਸੋ ਹੇ ਪਭੂ ਜੀ ! ਹਉਂ ਹਸਤਨਾ ਪੁਰ ਮੇਂ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਕੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਕੈਸੇ ਜਾਨੂੰਗਾ ਅਰ ਰਾਜੇ ਕੋ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਕਹੌਂਗਾ ? ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਜੈ ਨੇ ਬਯਾਸਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਬਿਆਸ

ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਸੰਜੈ ਕੋ ਏਹ ਬਚਨਕਹਾਕਿ ਹੇ ਸੰਜੈ ! ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੁਝ ਸਭ ਦਿਖਾਈ ਈਹਾਂ ਹੀ ਦੇਵੇਗਾ ਅਰ ਬੁੱਧਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਸੂਝੇਗਾ ਭੀ। ਜਬ ਬਯਾਸ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਵਰ ਦੀਆ ਤਿਸੀਸਮੇਂ ਸੰਜੈਕੋ ਦਿੱਬਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਭਈ ਅਰ ਬੁੱਧ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਦਿੱਬਯ ਭਈ ॥ ਅਬ ਆਗੇ ਮਹਾਂ ਭਾਰਥ ਕਾ ਕੌਤਕਕਹਿਤੇਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣੋਂ ॥ ਸਾਤ ਖੂਹਣੀ ਸੈਨਾਂ ਪਾਂਡਵੋਂਕੀ ਅਰਯਾਰਾਂ ਖੂਹਣੀ ਸੈਨਾਂ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੈਰਵੋਂ ਕੀ, ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਸੈਨਾਂ ਇਕਠੀ ਹੋ ਕਰ ਕੁਰਛੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਜਾਇਇਕੱਤ੍ਰ ਭਈਂ। ਅਬ ਰਾਜਾ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਸੰਜੈ ਸੋਂ ਪੂਛੇ ਹੈ ॥

।ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਸੰਜੈ ਧਰਮ ਕਾ ਖੇਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਤਿਸ ਵਿਖੇਮੇਰੇਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਪੰਡ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰਤਿਨਹੁ ਕਿਯਾ ਕੀਆ ਸੋ ਮੁਝੇ ਕਹੁ ? ਰਾਜਾ ਕਾਬਚਨਸੁਣਕਰ ਸੰਜੈ ਬੋਲਤ ਭਯਾ॥ ਸੰਜੈਉ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ! ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਦਰਯੋਧਨ ਤਿਸਨੇ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਦੇਖੀ, ਸੋ ਕੈਸੀ ਹੈ ਸੈਨਾਂ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਤਿਸਕੀ ਪੰਗਤੀ ਬਣੀ ਹੈ, ਇਸ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ ਦਰਯੋਧਨ ਅਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਕਰ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਹੇ ਅਚਾਰਜ ਜੀ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਕਾ ਸੰਬੂਹ ਅਰ ਸੈਨਾਂ ਕੀ

ਕੈਸੀ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਪੰਗਤੀ ਬਨੀ ਹੈ ਅਰ ਦ੍ਰੁਪਤ ਕਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੁਮਨ ਸੋ ਤੁਮਾਰਾ ਸਿੱਖ ਹੈ ਕੈਸਾ ਬੁਧ-ਵਾਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਕੈਸੀ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਬਨਾਈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪਾਂਡਵਾਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਮੁਖ ਯੋਧਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਾਮ ਦਰਯੋਧਨ ਦ੍ਰੋਨਾਚਾਰਜ ਕੋ ਸੁਣਾਵੇ ਹੈ, ਇਸ ਸੈਨਾਂ ਵਿਖੇ ਵਡਾ ਧਨੁਖ ਧਾਰਨ ਹਾਰਾ ਭੀਮਸੈਨ ਅਰਜਨ ਅਰ ਰਾਜਾ ਜੁਜੁਧਾਨ ਰਾਜਾ ਬਿਰਾਟ ਰਾਜਾ ਦ੍ਰੁਪਦ ਮਹਾਰਥੀ ਧ੍ਰਿਸ਼ਕੇਤੁ ਚੇਕਤਾਨ ਅਰ ਬਡਾ ਬਲਵਾਨ ਕਾਂਸ਼ੀ ਕਾ ਰਾਜਾ ਅਰ ਪੁਰਜਿਤ ਕੁੰਤ ਭੋਜ ਮਾਨੁਖੋਂ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਸਈ ਬਜੁਦਾ ਮਨੁ੍ਰ

ਅਰ ਵਿਕਾਂਤ ਬਡਾ ਬਲਵਾਨ ਉਤਮੌਜਾ ਸੁਭੱਦ੍ਰਾਂ ਕਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਭਮੰਨ੍ਹੂ ਅਰ ਦ੍ਰੂਪਦ ਕੇ ਬੇਟੇ ਸਭੀ ਮਹਾਂਰਥੀ ਹੈ॥ਅਬ ਦਰਯੋਧਨ ਆਪਣੀ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਮੁਖਜੋ ਜੋਧਾ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹੌਂ ਕੇ ਨਾਮ ਅਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੁਣਾਵੇ ਹੈ। ਹੇ ਅਚਾਰਜ ਜੀ ! ਅਬ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਮੁਖ ਜੋਧਾਹੈਂਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਜੀ ! ਤਿਨਕੇ ਨਾਮ ਸੁਣੋ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਤੋ ਤੁਮ ਅਰ ਭੀਖਮ ਜੀ ਕਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾਚਾਰਜ ਸਮਤਿੰਜੈ ਅਸੂਸਥਾਮਾ ਵਿਕਰਣ ਅਰ ਸੋਮਦੱਤ, ਇਨ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਔਰ ਭੀ ਜੋਧਾ ਹੈਂ ਸੋ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ! ਜਿਨ੍ਹੋ ਮੇਰੇ ਨਮਿੱਤ ਆਪਣਾ ਜੀਵਣਾ ਤਿਆਗ ਦੀਆ

ਹੈ ਅਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ, ਜੁੱਧ ਕਰਨੇ ਕੋ ਬਡੇ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈਂ ਅਰ ਚਤੁਰ ਹੈਂ ਔਰ ਹਮਾਰੀ ਸੈਨਾਂ ਬਹੁਤ ਯਾਰਾਂ ਖੂਹਣੀ ਹੈ, ਅਰ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਥੋੜੀ ਸੱਤ ਖੂਹਣੀ ਹੈ॥ ਅਰ ਹਮਾਰੀ ਸੈਨਾਂ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਔਰ ਰਖਯਾ ਕਰਤਾ ਭੀਖਮ ਹੈ ਅਰ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਔਰ ਰਖਯਾ ਕਰਤਾ ਭੀਮ ਸੈਨ ਹੈ। ਅਬ ਦੁਰਯੋਧਨ ਅਪਨੀ ਸੈਨਾਂ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਲੋਗ ਹੋ ਸੋ ਸਭੀ ਭੀਖਮਕੀ ਰੱਖਯਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਆਵਣੇ ਕੇ

ਮਾਰਗ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਮਾਰਗੋਂਤੇ ਭੀਖਮ ਕੀ ਰੱਖਯਾ ਕਰੋ, ਦਰਯੋਧਨ ਕੇ ੍ਰਖ ਤੇਭੀਖਮਸੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਜੋ ਜੋਧਾ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹੋਂਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣਕਰਦਰਯੋਧਨ ਕੇ ਸੁਖ ਉਪਜਾਵਣ ਅਰਥ ਕੈਰਵੋਂ ਵਿਖੇ ਬਡਾ ਜੋ ਹੈ ਬਿਰਧ ਭੀਖਮ ਪਿਤਾਮਾਂ ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਿੰਘਕੀ ਨਿਆਈਂ ਗਰ-ਜਿਆ ਗਰਜ ਕਰ ਆਪਣਾਪ੍ਰਤਾਪਵਾਨ ਸੰਖਬਜਾਯਾ ਤਿਸਤੇ ਉਪਰੰਤ ਸਾਰੀ ਦਰਯੋਧਨ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਨੇ ਸੰਖ ਬਜਾਏ ਅਰ ਭੇਰੀ ਅਰ ਢੋਲ ਅਰ ਰਣਸਿੰਘੇ ਬਜਾਏ ਸਭੀ ਦਮਾਮੇ ਅਰ ਗੋਮੁਖ ਇਤਯਾਦਿ ਲੇਕਰ ਔਰ ਭੀ ਸਭੀ ਬਜੰਤ੍ਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸੈਨਾਂ ਨੇ

ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਬਜਾਏ,ਤਿਨ ਬਜੰਤ੍ਰੋਂ ਕਾਇਕੱਠਾਸ਼ਬਦ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ਅਬ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਬਜੰਤ੍ਰ ਬਜਾਵਨੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋ ਜਿਸ ਰਥ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈਂ ਤਿਸਬਡੇ ਰਥ ਕੀ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਕੰਚਨ ਕੀ ਹੈ ਅਰ ਸਾਰਾ ਰਤਨੋ ਕਰਕੇ ਜੜਤ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵਰਖਾ ਰੁੱਤ ਕਾ ਮੇਘ ਗਰਜੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤਿਸ ਰਥ ਕੇ ਪਹੀਓਂ ਕਾ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ ਐਸੇ ਤੋ ਰਥ ਹੈ ਅਬ ਘੋੜਿਆਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਹੇਂ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਗਊ ਕਾ ਦੂਧ ਹੋਇ ਹੈ ਐਸਾ ਤੋ ਤਿਨ ਘੋੜਿਆਂ ਕਾ ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਹੈ ਅਰ ਜੈਸੇ ਕੁੱਤੇ ਕਾ ਫੂਲਿਆ ਹੂਆ

ਕਮਲ ਹੋਇ ਹੈ ਤੈਸਾ ਤੋ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਿਆਂ ਕਾ
ਮੁੱਖ ਹੈ ਗਰਦਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ
ਹੈਨ ਕੰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਹਨ ਪੂਛਾਂ
ਜਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰ ਸੁਵਰਨ ਕੇ ਘੁੰਘਰੂਓਂ ਕੀ ਜਲਾ-
ਰੇਬ ਹੈ ਅਰ ਚਰਣੋਂ ਵਿਖੇ ਨੂਪਰ ਸੂਰਨ ਕੇ ਸਜੇ ਹੈਨ
ਏਹ ਤੋ ਘੋੜਿਓਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਹੀ ਹੈ, ਐਸੇ ਸੁੰਦਰ ਰਥ
ਪਰ ਸਾਰਥੀ ਭਗਤ ਵਛਲ ਸੱਤਜ ਸ੍ਵਰੂਪ ਅਨੰਦ
ਮੂਰਤ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸੋਬਿਰਾਜਮਾਨ
ਹੈਂ ਅਰਜੋਧਾ ਕੀ ਠਾਹਰ ਅਰ ਜਨਭਗਤ ਬਿਰਾਜਮਾਨ
ਹੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੀ ਦਿੱਬਜ ਸੰਖ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮ ।ਰਿਖੀ

ਕੇਸ਼ ਜੋ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਤਿਨ੍ਹੋਂ ਆਪਣਾ ਪੰਚਜਨ ਨਾਮਾ ਸੰਖ ਬਜਾਯਾ ਅਰ ਦੇਵਦੱਤ ਨਾਮਾ ਸੰਖ ਅਰਜਨ ਨੇ ਬਜਾਯਾ ਅਰ ਪੌਂਡਰ ਨਾਮਾ ਸੰਖ ਭੀਮਸੈਨ ਨੇ ਬਜਾਯਾ ਸੋ ਭੀਮਸੈਨ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਦਰ ਬੜਾ ਹੈ ਅਰ ਕਰਮ ਭੀ ਬੜਾ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਤ ਬਿਜੈ ਨਾਮਾ ਸੰਖ ਕੁੰਤੀ ਕਾ ਪੁੱਤਰ ਜੋ ਰਾਜਾ ਜੁਧਿਸ਼ਟਰ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਬਜਾਯਾ ਅਰ ਸਘੋਖ ਨਾਂਮਾ ਸੰਖ ਨਕੁਲ ਨੇ ਬਜਾਯਾ, ਮਣਿ ਪੁਹਪ ਨਾਮਾ ਸੰਖ ਸਹਦੇਵ ਨੇ ਬਜਾਯਾ, ਬੜੇ ਧਨਖ ਕੇ ਧਾਰਣੇ ਹਾਰਾ ਕਾਂਸ਼ੀ ਕਾ ਰਾਜਾ ਤਿਸਨੇ ਭੀ ਸੰਖ ਬਜਾਯਾ ਅਰ ਮਹਾਰਥੀ

ਸਿਖੰਡੀ ਨੇ ਭੀ ਸੰਖ ਬਜਾਯਾ ਅਰ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੁਮਨ ਨੇ
ਭੀ ਬਜਾਯਾ ਅਰ ਰਾਜਾ ਬਿਰਾਟਨੇ ਭੀ ਬਜਾਯਾਅਰ
ਅਜੀਤ ਜੋ ਕਿਸੀ ਤੇ ਜੀਤਿਆ ਨ ਜਾਇ ਐਸਾ ਜੋ
ਸਾਂਤਕ ਜਾਦਵ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਭੀ ਬਜਾਯਾ ਅਰ
ਰਾਜਾ ਦ੍ਰੂਪਦ ਨੇ ਭੀ ਬਜਾਯਾ ਅਰ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਕੇ ਪੁੱਤ੍ਰੋਂ
ਨੇ ਭੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਤਨੇ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਥੇ
ਸਭ ਨੇ ਸੰਖ ਬਜਾਏ ਅਰ ਮਹਾਂਬਾਹੁ ਜੋ ਹੈ ਸੁਭੱਦ੍ਰਾ
ਕਾ ਬੇਟਾ ਅਭਮੰਨੂ ਤਿਸਨੇ ਭੀ ਬਜਾਯਾ, ਇਨ ਸਭ
ਨੇ ਅਪਨੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸੰਖ ਬਜਾਏ, ਤਿਨ ਸੰਖੋਂ ਕਾ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕਰ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪੁੱਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ

ਬਿਦੀਰਣ ਭਏ, ਬਿਦੀਰਣ ਕਿਆ ਰਿਦੇ ਫਟ ਗਏ ਧਰਤੀ ਅਰ ਅਕਾਸ਼ ਤਿਸ ਸਾਬ ਭਰ ਰਹਿਆਇਸਤੇ ਉਪਰੰਤ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪੁੱਤਰੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਅਰਜਨ ਨੇ ਦੇਖੀ ਜਬ ਦੂਹੂੰ ਓਰ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਚਲਣੇ ਲਗੇ ਤਬ ਆਪਣਾ ਧਨੁੱਖ ਸਿਰ ਊਪਰ ਫੇਰ ਕਰ ਅਰਜਨ ਪਾਂਡਵ ਰਿਖੀ ਕੇਸ਼ ਜੋ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗ-ਵਾਨ ਜੀ ਤਿਨਕੋ ਬੋਲਤਾ ਭਯਾ, ਹੇ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪੁਰਖ ਜੀ ! ਮੇਰਾ ਰਥ ਦੁਹਾਂ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਬੀਚ ਲੈ ਜਾ ਕਰ ਖੜਾ ਕਰੋ ਹਉਂ ਦੇਖੋਂ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਜੁੱਧ ਕਰਨੇ ਕੋ ਕੌਣ ਕੌਣ ਆਏ ਹੈਂ, ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਅਰ ਧਨੋਂ ਕੋ ਤਯਾਗ

ਕਰ ਜੋ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭ ਕੋ ਹਉਂ ਦੇਖੋਂ ॥ ਸੰਜੈਉ ਵਾਚ ॥ ਸੰਜੈਉ ਰਾਜਾ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ! ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਅਰਜਨ ਨੇ ਏਹ ਬਚਨ ਕਹੇ, ਤਦ ਭਗਤ ਵਛਲ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਰਜਨ ਕੇ ਘੋੜੇ ਪ੍ਰੇਰ ਕਰ ਅਰਜਨ ਕਾ ਰਥ ਦੁਹਾਂ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਬੀਚ ਲੇ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਆ, ਭੀਖਮ ਅਰ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਅਰਜਨ ਕਾ ਰਥ ਲੈ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਆ ਅਰ ਭੀਖਮ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਕੀ ਦਾਈਂ ਬਾਈਂ ਓਰ ਔਰ ਭੀ ਜੋਧਾ ਥੇ, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਅਰਜਨ

ਕੋ ਬੋਲਤ ਭਏ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੇਰਾ ਰਥ ਮੈਨੇ ਕੈਰਵੋਂ ਕੀ
ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਲਿਆਏ ਖੜਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤੂੰ ਇਨਕੋ
ਦੇਖਤਬ ਅਰਜਨ ਨੇ ਕੈਰਵੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਵਿਖੇ ਕਈਜੋਧੇ
ਦੇਖੇ ਸੋ ਕੌਣ ਕੌਣ ਜੋਧੇ ਦੇਖੇ ਪਿਤਾਮਾਂ ਦੇਖੇ ਗੁਰੂ ਦੇਖੇ
ਮਾਵਲੇ ਦੇਖੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੇਖੇਪੋਤ੍ਰੇ ਦੇਖੇ ਸਖਾ ਦੇਖੇ ਸੁਸਰੇਦੇਖੇ
ਅਰ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇਖੇ ਇਨ ਦੂਹੂੰ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਹੀ
ਕੁਟੰਬੀ ਦੇਖੇ ਸਭ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਰਜਨ ਕੋ ਬਹੁਤਮੋਹ
ਅਰ ਦਯਾ ਉਪਜੀ ਤਬਅਰਜਨ ਕ੍ਰੋਧ ਸਾਥਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੋ ਬੋਲਤ ਭਯਾ। ਅਰਜਨੋਂ ਵਾਚ ॥
ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਕਹੇਹੈਂਹੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ

ਭਗਵਾਨ ਜੀ ! ਇਸ ਸੈਨਾਂ ਵਿਖੇਮੈਨੇ ਸਭ ਆਪਨੇ ਹੀ
ਸੱਜਨ ਭਾਈ ਬੰਧੂ ਕੁਟੰਬੀ ਦੇਖੇ ਜੋ ਜੋਧੇ ਰਣ ਵਿਖੇ
ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ
ਪਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰਾ
ਦੇਹ ਠੌਰ ਤੇ ਚਲ ਗਿਆ ਹੈਮੇਰੇ ਰੋਮ ਖੜੇਹੋ ਗਏਹੈਂ,
ਗੰਡੀਵ ਨਾਮਾ ਧਨੁਖ ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਸੇ ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੈ
ਅਰ ਤੁਚਾ ਜਲ ਉਠੀ ਹੈਹੌਂ ਖੜਾ ਭੀ ਨਹੀਂਹੋਸਕਤਾ
ਅਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭੀ ਭ੍ਰਮੇ ਹੈ ਅਰ ਹੇ ਕੇਸ਼ਵ ਜੀ ਹੌਂ
ਸ਼ਗਣ ਬੁਰੇ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਅਜੇਹਾਨਮਿੱਤ ਭੀ ਨਹੀਂ
ਦੇਖਤਾ ਏਹ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧਿ ਹੈ ਹੇ ਕੇਸ਼ਵ ਜੀ ਇਸਜੁੱਧ

ਵਿਖੇ ਭਾਈਓਂ ਕੇ ਮਾਰੇ ਤੇ ਹੌਂ ਆਪਣੀ ਕਲਯਾਣ ਭੀ
ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਹਉਂ ਆਪਣੀਜੈਭੀ
ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਅਰ ਮੁਝਕੋ ਰਾਜ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਭੀ ਨਹੀਂ
ਅਰ ਨਾ ਸੁਖ ਕੀ ਹੈ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਰਾਜ ਕਿਸ ਕਾਮ
ਹੈ ਅਰ ਰਾਜ ਕੇ ਭੋਗ ਕਿਸ ਕਾਮ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸੁਖ
ਨਮਿੱਤ ਰਾਜ ਲੀਜੈ ਹੈ ਸੋ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਗ ਸੁਖ ਪਾਵੈਂ
ਹੈਂ ਸੋਈ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਗ ਮਾਰ ਕਰ ਰਾਜ ਲੀਜੀਏ ਸੋ
ਏਹ ਸਭੀ ਕੁਟੰਬਕੇ ਲੋਗ ਜੋਧਾ ਇਕੱਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਣ
ਅਰ ਧਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੁੱਧ ਕੇ ਨਮਿੱਤਆਇਖੜੇ
ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਏਹ ਕੌਣ ਕੌਣ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਪਿਤਾਮਾਂ ਹੈਂ

ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤਾਏ ਹੈਂ ਮਾਵਲੇ ਹੈਂ ਸੁਸਰੇ ਹੈਂ ਪੋਤ੍ਰੇ ਹੈਂ ਅਰ
ਸਾਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕੁੜਮ ਹੈਂ ਹੇ ਮਦਸੂਦਨ ਜੀ ਇਨਕੇ
ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਮੁਝਕੋ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਇਨ ਪਰ ਮੁਝਕੋ
ਬਹੁਤ ਦਯਾ ਉਪਜੀ ਹੈ ਹੇ ਧਰਤੀ ਕੇ ਧਾਰਨ ਹਾਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਜੋ ਹੌਂ ਇਨਕੋ ਮਾਰ ਕਰ
ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਰਾਜ ਪਾਵੋਂ ਤੌ ਭੀ ਨਾ ਮਾਰੋਂ ਭੂਮਕੇਰਾਜ
ਕੀ ਕਿਤਨੀਕੁ ਬਾਤ ਹੈ, ਹੇਜਨਾਰਧਨ ਜੀ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼-
ਟਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਰ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਕਲਜਾਣ ਨਹੀਂ
ਕਿਆ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਹੋਇਗੀ ਇਨਕੇ ਮਾਰੇ ਤੇ ਹਮਕੋ ਬਡਾ
ਪਾਪ ਲਗੇਗਾ ਜੱਦਪ ਏਹ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਭੀ ਹੈਂ ਤੌ ਭੀ

ਨਹੀਂ ਮਾਰਨੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਏਹ ਸਭੀ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਹੈਂ ਅਰ ਭੇਟਾ ਜੋਗ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹੌਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰੋਂਗਾ ਹੇ ਮਾਧਵ ਜੀ ਸੱਜਨ ਭਾਈ ਬੰਧ ਕੁਟੰਬ ਇਨਕੇ ਮਾਰੇ ਤੇ ਹਮਕੋ ਸੁਖ ਕਹਾਂ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾਂ ਜੱਦਪ ਰਾਜਕਾ ਲੋਭ ਕਰ ਇਨਕੀ ਬੁੱਧਿ ਅੰਧ ਭਈ ਹੈ ਇਹ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੋ ਕੁਣ ਕੁਲ ਨਸ੍ਰ ਕੀਏ ਤੇ ਦੁਖ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੁਛ ਮਿੱਤ੍ਰ ਸਾਥ ਕਪਟ ਕੀਏ ਤੇ ਦੋਖ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਇਨਕੋ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤੇ ਸੋ ਕਥਾ ਇਨਕੀ ਨਜਾਈਂ ਹੌਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ਜੋ ਕੁਲ ਕੇ ਨਾਸ ਕੀਏ ਤੇ ਪਾਪ ਉਪਜੇ ਹੈਂ, ਤਿਸ ਪਾਪ ਕੋ ਹੌਂ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਜੋ

ਪਾਪ ਕੁਲ ਕੇ ਨਾਸ਼ ਕੀਏ ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਪ ਕੌ
ਅਰਜਨ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਜਨਾਰਧਨ ਜੀ ਜਬ
ਕੁਲ ਕਾ ਨਾਸ ਕੀਜੈ ਤਬ ਜੋ ਕੁਲ ਕੇ ਪੁਰਾਤਨ ਧਰਮ
ਚਲੇ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਨਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਕੁਲਕੇ
ਧਰਮ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਭਯਾ ਤਬ ਸਾਰੀ ਕੁਲ ਮੇਂ ਅਧਰਮ ਆ
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੂਆ ਤਬ ਕੁਲ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੁਰਾਚਾਰਣ
ਭਈਂ ਤਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਤੇ ਬਰਨ ਸ਼ੰਕਰ ਸੰਤਤ ਉਪਜੀ॥
ਬਰਨ ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੀਏ ਪਰਾਏ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸੰਤਤ। ਜਬ
ਬਰਨ ਸ਼ੰਕਰ ਭਈ ਤਬ ਪਿੰਡ ਅਰ ਜਲ ਪਿਤਰੋਂ ਕੋ
ਪਹੁੰਚਣੇ ਤੇ ਰਹ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤਿਨਕੇ ਪਿਤਰ ਸੁਰਗ ਤੇ

ਗਿਰ ਪੜੇ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਜ਼ਾਦਵ ਬੰਸੀਓਂ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ! ਜਿਸਨੇ ਕੁਲ ਕਾ ਨਾਸ ਕੀਆ ਤਿਸਨੇ ਇਤਨੇ ਪਾਪ ਕੀਏ। ਸੋ ਏਹ ਸਭ ਪਾਪ ਕੁਲ ਕੇ ਨਾਸ਼ ਕਰਣਹਾਰ ਕੇ ਮਾਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਬਹੁੜਵਹੁ ਮਨੁੱਖ ਉਨ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਫਲ ਕਜਾ ਪਾਵੈ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣੋਂ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਦਾ ਨਰਕ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਨਜਾਯ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੇਂ ਮੁਝੇ ਏਹ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਪਛਤਾਵੇ ਹੈ ਹਾਥ ਬਜਾਇ ਕਰ ਅਰ ਸਿਰਕੋ ਫੇਰ ਕਰ ਕਹੇ ਹੈ ਹਾ ਹਾ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਮੈਨੇ ਕੈਸੇ ਪਾਪ ਕਾ ਉੱਦਮ ਕੀਆ ਥਾ ਰਾਜ ਸੁਖਕੇ ਲੋਭ ਨਮਿੱਤ ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਕਾ ਨਾਸ਼

ਕਰਨੇਲਗਾ ਥਾ ਅਬ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰਨਾ
ਪਕੜੌਂਗਾ ਅਰ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪੁੱਤਰਕੇ ਹਾਥ ਵਿਖੇ
ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਹੋਹਿੰਗੇ ਅਰ ਹਉਂ ਉਨਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵਹੁੰਗਾ
ਵੁਹ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਰੇਂਗੇ ਇਸਤੇ ਮੇਰੀ ਬਡੀ ਕਲਿਆਣ
ਹੋਇਗੀ ॥ ਸੰਜੈਉਵਾਚ ॥ ਸੰਜੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੋ ਕਹੇ
ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਨ ਅਰਜਨ ਨੇ ਏਹ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰ
ਧਨੁਖ ਬਾਨ ਹਾਥ ਸੇ ਡਾਰ ਦੀਆ ਅਰ ਸ਼ੋਕ ਕੇ ਸਮੁੰ-
ਦਰ ਵਿਖੇ ਮਗਨਹੋਕਰ ਮੂਰਛਾ ਖਾਇ ਕਰ ਗਿਰਪੜਾ
ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ
ਬਿਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ

ਅਰਜਨ ਬਿਖਾਦ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮੋਂ ਧਯਾਇ ॥ ੧ ॥

ਆਗੇ ਪਹਿਲੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਏਕ ਸਮੇਂ ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਤੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਅਰ ਪਾਰ-ਬਤੀ ਕੀ ਆਪਸ ਮੇਂ ਗੋਸ਼ਟ ਭਈ ਪਾਰਬਤੀ ਨੇ ਪੂਛਿਆ ਹੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ਕਰ ਮਨਮਹਿ ਕਿਸ ਗਯਾਨ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰਹੋਜੀ। ਜਿਸ ਗਯਾਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਤੁਝਕੋ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਲੋਕ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਕਰਮ ਏਹ ਦਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾ ਓਢੇ ਅੰਗੋਂ ਮੇਂ ਮਸਾਣੋਂ ਕੀ ਬਿਭੂਤਿ ਲਗਾਏ ਗਲ ਮੇਂ ਸਰਪ ਅਰ ਮੂੰਡੋਂ ਕੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਰ

ਰਹੇ ਹੋ ਇਨ ਮੇਂ ਤੋ ਕੋਈ ਕਰਮ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਜੀ ਤੁਮ ਮੁਝੇ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਵਹੁ ਜਿਸ ਗਯਾਨ ਕਰ ਤੁਮ ਅੰਤਰ ਸੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਵਹੁ ਜੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਦੇਵਉ੍ਵਾਚ ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪਾਰਬਤੀ ਤੂੰ ਸੁਣ ਜਿਸ ਗਯਾਨ ਕਰ ਮੈਂ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਂ ਅਰ ਜਿਸ ਗਯਾਨ ਕਰ ਮੁਝੇ ਬਾਹਰ ਕੇ ਕਰਮ ਬਯਾਪਤੇ ਨਹੀਂ ਸੋ ਗੀਤਾ ਗਯਾਨਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੈਂ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇਧਯਾਨਕਰਤਾ ਹੋਂ ਤਿਸ ਗਯਾਨ ਕਰ ਮੁਝੇ ਬਾਹਰ ਕੇਕਰਮ ਬਯਾਪਤੇ ਨਹੀਂ ਤਬ ਪਾਰ-ਬਤੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇਭਗਵਾਨ! ਜੋ ਗੀਤਾ ਗਯਾਨ ਐਸਾ

ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਆਪ ਐਸੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜੀ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭੀ ਭਯਾ ਹੈ? ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੇ ਪਾਰਬਤੀ! ਇਸ ਗਯਾਨ ਕੋ ਸੁਣਕਰਬਹੁਤ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਹੋਰ ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਵਹਿੰਗੇ। ਤੁਝਕੋਏਕ ਪੁਰਾ-ਤਨ ਕਥਾ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਦੇਵਉ ਵਾਚ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕ ਮੇਂ ਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਗ ਕੀ ਸਿਹਜਾ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਨੈਣ ਮੂੰਦ ਕਰ ਅਪਨੇ ਆਨੰਦ ਮੇਂ ਮਗਨ ਭਏ ਥੇ ਅਰ ਸ੍ਰੀਲੱਛਮੀਜੀ ਚਰਨ ਝਸ ਰਹੀ ਥੀ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਲੱਛਮੀਜੀ

ਨੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਚੌਦਹ ਲੋਕ ਕੇ ਤੁਮ
ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੋ ਜੀ ਕਯਾ ਤੁਮ ਕੋ ਭੀ ਨੀਂਦਰ ਬਯਾਪਤੀ ਹੈ
ਨੀਂਦਰ ਤੇ ਆਲਸ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਉ ਬਿਆਪਤੀ ਹੈ
ਜੋ ਜੀਵ ਤਾਮਸੀ ਹੈਂ ਜੀ ਅਰ ਤੁਮ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣਾਂ ਤੇ
ਅਤੀਤ ਹੋ ਜੀ ਤੁਮ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਹੋ ਜੀ ਅਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ
ਬਾਸਦੇਵ ਹੋ ਤੁਮ ਨੇਤ੍ਰ ਜੋ ਮੂੰਦ ਰਹੇ ਹੋ ਏਹ ਮੁਝ ਕੋ
ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਸੁਣ
ਲੱਛਮੀ ! ਮੁਝ ਕੋ ਨੀਂਦਰ ਆਲਸ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ
ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਜੋ
ਗਯਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਗਯਾਨ ਕਰ ਮੈਂ ਆਨੰਦ ਮੇਂ ਮਗਨ

ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹ ਕੈਸਾ ਗਯਾਨ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਉਪਜੇ ਤੇ ਏਹ ਜੀਵ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਕਲੇਸ਼ ਦੁਖ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਵਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ, ਜੈਸੇ ਚੱਵੀ ਅਵਤਾਰ ਮੇਰੇ ਅਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਉਂ ਏਹ ਗੀਤਾ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਗੀਤਾ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਹੈਂ ਪੰਜ ਧਯਾਇ ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਹੈਂ ਪੰਜ ਧਯਾਇ ਮੇਰੀਆਂ ਭੁਜਾਂ ਹੈਂ ਪੰਜ ਧਯਾਇ ਮੇਰਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਅਰ ਮਨ ਹੈਂ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਧਯਾਇ ਮੇਰਾ ਉਦਰ ਹੈਂ ਸਤਾਰ੍ਹਵਾਂ ਧਯਾਇ ਮੇਰੀਆਂ ਜੰਘਾਂ ਹੈਨ ਅਠਾਰ੍ਹਵਾਂ ਧਯਾਇ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਹੈਨ ਸਰਬ ਗੀਤਾ ਕੇ ਜੋ ਸ਼ਲੋਕ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ

ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਗੀਤਾ ਕੇ ਅੱਖਰ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਰੋਮ ਹੈਂ
ਐਸੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪੀ ਗੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਰਥ
ਮੈਂ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਵਚਾਰੋਂ ਹੌਂ ਔਰ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਵਿਖੇ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੌਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਤੂੰ ਕਯਾ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ
ਮਨ ਮੇਂ ਹੋਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਚਰਨ ਝਸਤੀ ਹਾਂ ਤਿਸਕਰ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੋ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਲੱਛਮੀ
ਮੈਂ ਜਿਸ ਆਨੰਦ ਵਿਖੇ ਮਗਨ ਹਾਂ ਸੋ ਗੀਤਾਗਯਾਨਜੋ
ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹੌਂ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲੱਛਮੀ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਜੋ ਐਸਾ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ
ਗਯਾਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਕੋਈ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ

ਭੀ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਕਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਲੱਛਮੀ! ਗੀਤਾ ਗਯਾਨ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਗੀਤਾ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਤੋ ਪੀਛੇ ਕਹੇਂਗੇ ਅਬ ਸ਼ਲੋਕ ਕਹਿਤਾ ਹੋਂ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਸਰਬ ਸ਼ਾਸਤਰ ਮਈ ਗੀਤਾ ਸਰਬ ਦੇਵ ਮਇ ਹਰੀ॥ ਸਰਬ ਤੀਰਥ ਮਈ ਗੰਗਾ ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਇਓ ਦਯਾ ॥ ੧ ॥ ਮਨੋ ਜਾਨਤ ਪਾਪ ਪੁੰਨਹ ਦੇਹੀ ਜਾਨਤ ਆਪਦਾ ॥ ਗੀਤਾ ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਾਨਤ ਮਾਤਾ ਜਾਨੋ ਸੋ ਪਿਤਾ ॥ ੨ ॥ ਦੋਦੋ ਲੋਚਨ ਸਰਬਾਨਾਂ ਵਿੱਦ੍ਵਾਨਾ ਤ੍ਰਈ

ਲੋਚਨੰ ॥ ਸਪਤ ਲੋਚਨ ਧਰਮਾਨਾਂ ਗਿਆਨੀ ਅਨੰਤ ਲੋਚਨੰ ॥੩॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਪਹਿਲੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ । ਸ਼ਿਵਜੀ ਪਾਰਬਤੀ ਕੋ ਭਗਵਾਨ ਨਾਰਾਇਣਜੈਸੇ ਬਚਨ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤੂੰ ਸੁਣ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੋਂਹੋਂ॥ਸ੍ਰੀਭਗ ਵਾਨੋ ਵਾਚ॥ਹੇ ਲੱਛਮੀ ! ਸ਼ੂਦਰ ਵਰਣ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਥਾ ਸੋ ਵਹੁ ਕਰਮ ਚੰਡਾਲੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਤੇਲ ਲੂਣ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਤਾ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਏਕ ਬੱਕਰੀ ਪਾਲੀ ਏਕ ਦਿਨ ਵਹੁ ਬੱਕਰੀ ਕੋ ਚਰਾਵਨੇ ਗਿਆ, ਬ੍ਰਿੱਛੋਂ ਕੇ ੧ੱਤ੍ਰ ਤੋੜਨੇ ਲਗਾ ਤਹਾਂ ਸਰਪ ਨੇ ਤਿਸਕੋ ਡੱਸਯਾ ਤੱਤ-ਕਾਲ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਲ ਗਏ ਮਰ ਕਰ ਉਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੇ

ਬਹੁਤ ਨਰਕ ਭੋਗੇ ਫੇਰ ਬੈਲ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਯਾ ਓਹ
ਬੈਲ ਇਕ ਭਿੱਛਕ ਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ ਓਹ ਭਿੱਛਕ ਉਸ
ਬੈਲ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੰਗਦਾਫਿਰੇ, ਜੋ ਕੁਛ
ਭਿੱਖਯਾ ਮਾਂਗ ਕਰ ਲਯਾਵੇਸੋਵਹੁ ਆਪਣੇ ਕੁਟੰਬ ਸਾਥ
ਮਿਲ ਕਰ ਖਾਵੇ ਓਹ ਬੈਲ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਦੁਆਰ ਪਰ
ਬਾਂਧਾ ਰਹੇ ਉਸਕੇ ਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਵੇ ਨਾਹੀਂ
ਕੁਛ ਥੋੜਾ ਜੈਸਾ ਭੂਸ ਉਸਕੇਆਗੇ ਪਾਇ ਛੋਡੇ। ਦਿਨ
ਚੜ੍ਹੇ ਫੇਰ ਬੈਲ ਪਰ ਚੜ੍ਹਕਰਮੰਗਦਾ ਫਿਰੇ ਕਈ ਦਿਨ
ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਵਹੁ ਬੈਲ ਭੁੱਖ ਕਾ ਮਾਰਾਗਿਰ ਪੜਾ ਲੱਗਾ
ਮਰਨੇ, ਪਰ ਉਸਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੂਟੈਂ ਨਹੀਂ ਨਗਰ ਕੇ

ਲੋਕ ਦੇਖਿਆ ਕਰੈਂ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਕਾ ਫਲ ਦੇ ਕੋਈ
ਬਰਤ ਕਾ ਫਲ ਦੇ ਪਰ ਉਸ ਬੈਲਕੇ ਪ੍ਰਾਣਛੁਟੈਂਨਾਹੀਂ।
ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਗਨਿਕਾ ਆਈ ਉਨਮਾਨੁਖੋਂ ਸੇਪੂਛਾ
ਇਹ ਭੀੜ ਕੈਸੀ ਹੈ ਤੋ ਉਨ੍ਹੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇ
ਪ੍ਰਾਣ ਛੂਟਤੇ ਨਹੀਂ ਅਨੇਕ ਪੁੰਨਹੁ ਕਾ ਫਲ ਦੇ ਰਹੇ
ਹੈਂ ਤੌ ਭੀ ਇਸ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਤਬਗਨਿਕਾ
ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਨੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈਤਿਸਕਾਫਲਮੈਂ ਇਸ
ਬੈਲ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਦੀਆ, ਇਤਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੀ ਬੈਲ ਕੀ
ਮੁਕਤਿ ਭਈ। ਤਬ ਉਸ ਬੈਲ ਨੇ ਆਇਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਕੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲੀਆਪਿਤਾਨੇ ਉਸਕਾ ਨਾਮ ਸੁਸਰਮਾ

ਰਖਿਆ ਜਬ ਬਡਾ ਭਇਆ ਤਬ ਉਸਕੇ ਪਿਤਾ ਨੇ
ਉਸਕੋ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਕੀਆ ਤਾਂ ਉਸਕੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ
ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ ਥੀ ਵਹੁ ਜਾਤੀ ਸੁੰਦਰ ਭਯਾ ਉਸਨੇ
ਇਕ ਦਿਨ ਮਨ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ ਜਿਸ ਗਨਿਕਾ ਨੇ
ਮੁਝਕੋ ਬੈਲ ਕੀ ਜੋਨ ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ ਥਾ ਤਿਸਕਾ ਦਰ
ਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਲਾ ਔਰ ਗਨਿਕਾ ਕੇ ਘਰ
ਗਿਆ ਅਰ ਕਹਾ ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਪਛਾਣਤੀ ਹੈਂ ਗਨਿਕਾ ਨੇ
ਕਹਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਤੀ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਕਿਆ
ਪਛਾਣ ਹੈ, ਤੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੈਂ ਵੇਸਵਾ, ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਵੋਹੀ ਬੈਲ ਹੂੰ ਜਿਸਕੋ ਤੈਨੇਂ ਆਪਣਾ ਪੁੰਨ

ਦੀਆ ਥਾ ਤਬ ਮੈਂ ਬੈਲ ਕੀ ਜੂਨ ਤੇ ਛੁਟਾ ਥਾ ਹੁਣ
ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਆਇ ਜਨਮ ਲੀਆ ਹੈ ਤੂੰ
ਆਪਣਾ ਵੁਹ ਪੁੰਨ ਬਤਾਇ ਤੈਂ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ
ਹੈ, ਗਨਿਕਾ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੁੰਨ
ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਪਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਇਕ ਤੋਤਾ ਹੈਓਹਸਵੇਰੇ
ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸਕੇ ਵਾਕ ਸੁਣਤੀ ਹੂੰਓਹਪੁੰਨਕਾ ਫਲ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਮਿੱਤ ਦੀਆ ਥਾ, ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ
ਤੋਤੇ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਤੂੰ ਸਵੇਰੇ ਕਿਆ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੋਤੇ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਥਾ
ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੁਝੇ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ

ਸਿਖਾਯਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਨੇ ਕਹਿਆ ਮੁਝਕੋ ਗੁਰੂ ਕਿਆ
ਪੜਾਇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁਝੇ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ
ਕਿ ਜਾਹ ਰੇ ਤੂੰ ਸੂਆ ਹੋਇਓਂ ਤਬ ਮੈਂ ਸੂਆ ਭਯਾ।
ਇਕ ਦਿਨ ਫੰਧਕ ਮੁਝੇ ਪਕੜ ਲੈ ਗਿਆ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਨੇ ਮੁਝੇ ਮੋਲ ਲੀਆ ਵਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੀ
ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਸਿਖਾਵਤਾ
ਥਾ ਤਦ ਮੈਂ ਭੀ ਓਹ ਪਾਠ ਸਿਖ ਲੀਆ
ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਚੋਰ ਪਏ
ਉਨਕੋ ਧਨ ਤੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੂਆ ਮੇਰਾ ਪਿੰਜਰਾ ਉਠਾ
ਲੇ ਆਏ ਉਸ ਚੋਰ ਕੀ ਗਨਿਕਾ ਮਿੱਤ੍ਰਥੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸਕੇ

ਪਾਸ ਆਇ ਦੀਆ ਸੋ ਮੈਂ ਨਿੱਤ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪਹਿਲੇ
ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਏਹ ਸੁਣਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ
ਗਨਿਕਾ ਕੀ ਸਮਝ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੂੰ,
ਵੋਹੀ ਪੁੰਨ ਤੇਰੇ ਨਮਿੱਤ ਕੀਆ ਥਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ
ਪਹਿਲੇ ਧਯਾਇ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਏਹ ਫਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਤੋਤੇ ਹਉਂ ਭੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਂ
ਮੇਰੇ ਅਸ਼ੀਰਬਾਦਕਰ ਤੇਰਾ ਕਲਯਾਣ ਹੋਸੀ ਹੇ ਲੱਛਮੀ
ਇਤਨਾ ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਤੋਤੇ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਭਈ ਅਰ ਉਸ
ਗਨਿਕਾ ਨੇ ਭੀ ਭਲੇ ਕਰਮ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਏ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ
ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਅਰ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਧਯਾਇ

ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇ । ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖੱਤ੍ਰੀ ਬੈਸ਼ਨੋ ਅਤੀਤ ਉਸ ਵੇਸਵਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਅਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਪਣੇ ਘਰ ਗਿਆ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਜੋ ਕੋਈ ਅਜਾਣਕਰ ਭੀ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠਕਰੇ ਯਾਂ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੇ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਮਿਲੈਹੈਅਰ ਇਸ ਕਾ ਫਲ ਕਿਤਨਾਕੁ ਕਹੀਏਅਤੁੱਲ ਫਲ ਹੈ ਏਹਪਹਿਲੇ ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਮੈਂਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ॥੧॥ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉਤ੍ਰਾ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮ ਧ੍ਯਾਇ ॥ ੧ ॥

ਦੂਸਰਾ ਧਿਆਇ ਚਲਿਆ

ਸੰਜੈਉ ਵਾਚ॥ ਸੰਜੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਦਯਾ ਕਰ ਭਰਿਆ ਜੋ ਹੈ ਅਰਜਨ ਅਸ਼੍ਰ ਪਾਤੋਂ ਕਰ ਪੂਰਣ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰ ਜਿਸਕੇ ਸੋ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਬਿਖਾਦ ਕਰ ਬਯਾਕੁਲ ਜੋ ਹੈ ਅਰਜਨ ਤਿਸਕੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੋਲਤ ਭਏ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੀ ਬਿਖੜੀ ਜੁੱਧ ਕੀ ਠਉਰ ਤੁਝਕੋ ਏਹ ਦੁਖ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਏਹ ਨੀਚੋਂ ਕੀ ਬੁੱਧਿ ਤੁਮਕੋ ਨਾ ਚਾਹੀਏ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸੂਰਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈਏ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਕੀਰਤ ਭੀ ਨ

ਹੋਵੈ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ! ਏਹ ਨਾਸਕ ਕੀ ਜੈਸੀ ਤੁਝਕੋ
ਪ੍ਰਕਿਰਤਿ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ ਅਰ ਤੂੰ ਤੱਤ੍ਵ ਕੀ ਬਾਤ
ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੇ ਪਰੰਤਪ ਅਰਜਨ ਏਹ ਰਿਦੇ ਤੇ
ਨੀਚ ਬੁਧਿ ਕੋ ਤਿਆਗ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਬਚਨ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ
ਅਰਜਨ ਕਹਿਤਾ ਹੈ॥ ਅਰਜਨੋਵਾਚ॥ ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ
ਜੀ!ਹੇ ਸ਼ੱਤ੍ਰ ਨਾਸ਼ਕ ਜੀ!ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਖਾ ਜੀ!ਭੀਖਮਅਰ
ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜੋ ਏਹਤੋ ਪੂਜਾ ਕੇਜੋਗਹੈਂਇਨਕੀਪੂਜਾਕੀਜੈ
ਅਰ ਕੁਛ ਭਲੀ ਵਸਤ ਇਨਕੇ ਆਗੇ ਭੇਟਾ ਰਖੀਏ
ਇਨਕੇ ਬਾਣੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਿਸ ਭਾਂਤਿ ਕਰੀਏ ਏਹ ਤੋ

ਬਡੇ ਮਹਾਂ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਬਡੇ ਮਹਾਂ ਭਾਵ ਹੈਂ ਇਨਕੋ
ਮਾਰੇ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕਲਜ਼ਾਨ ਕਹਾਂ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ
ਨਮਿੱਤ ਇਨਕਾ ਘਾਤ ਕਰੀਏ ਔਰ ਇਨਕੋ ਮਾਰ
ਜੋ ਰਾਜ ਕੇ ਭੋਗ ਭੋਗੀਏ ਸੋ ਭੋਗ ਇਨਕੇ ਰੁਦਰ
ਸਾਥ ਲਪੇਟੇ ਹੂਏ ਭੋਗੀਏ ਅਰ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਭੀ
ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਜੋ ਸਰਬ ਥਾਂ
ਪਰ ਹਮਾਰੀ ਹੀ ਜੀਤਿ ਹੋਇ ਪਰ ਏਹ ਬਾਤ
ਹੌਂ ਨਿਸਚੇ ਜਾਣੌਂ ਹੌਂ ਜੋ ਏਹ ਹਮਾਰੇ ਸਨਮੁਖ
ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜੋ ਖੜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਨਕੇ
ਮਾਰੇ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਅਰ ਜੀ

ਆਪ ਨੇ ਜੋ ਕਹਾ ਨੀਚ ਬੁੱਧਿ ਵਿਖੇ ਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ਸੋ ਹੌਂ ਨੀਚ ਬੁਧਿ ਕੇ ਪਾਪ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰ ਹੌਂ ਐਸਾ ਮੂਰਖ ਹੋਗਿਆ ਹੌਂ ਜੋ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ਜੋ ਧਰਮ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਹੈ ਅਰ ਅਧਰਮ ਕੈਸੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹਉਂ ਸਾਸ਼ਨਾ ਯੋਗ ਹੌਂ ਮਨਸਾ ਬਾਚਾ ਕਰਮਨਾ ਕਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ ਹੌਂ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰੀ ਕਲਯਾਣ ਹੋਇ ਸੋ ਬਾਤ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ ਜੀ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਐਸੇ ਸ਼ੋਕ ਕਰ ਮੇਰੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੂਕ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ਸੋ ਬਾਤ ਹਉਂ

ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਸ਼ੋਕ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਜੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜੇ ਸ਼ੱਤ੍ਰੂਓਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਹਕੰਟਕ ਰਾਜ ਪਾਵੌਂ ਸਾਰੀ ਭੂਮਕੌ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਲੋਕ ਜੋ ਹੈਂ ਸ੍ਵਰਗ ਤਿਸਕੀ ਹੌਂ ਰਾਜ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਭੀ ਪਾਵੌਂ ਇਨਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਤੌਭੀ ਮੇਰਾ ਸ਼ੋਕ ਨਹੀਂ ਜਾਇਗਾ ਹੌਂ ਜੋ ਇਨਕੋ ਮਾਰੋਂ ਸੋ ਭੂਮਕੇ ਰਾਜ ਕੀ ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਬਾਤ ਹੈ ॥ ਸੰਜੈਉ੍ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਰਾਜਨ ਏਹ ਬਾਤ ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਜੋ ਹੈਂ ਕੇਸ਼ਵ ਜੀ ਤਿਨਕੋ ਗੁੜਾਕੇਸ਼ ਜੋ ਹੈ ਅਰਜਨ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ॥ ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਹੌਂ ਜੁੱਧ ਇਨ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਭਾਂਤ ਨ ਕਰੌਂਗਾ ਇਹ ਕਹਿ ਕਰ ਅਰਜਨ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ।

ਸੰਜੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਐਸੇਦੁੱਖ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੋ ਹੈਅਰਜਨ ਤਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿਤੇ ਭਏ, ਅਬ ਸਾਂਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਮਤ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ! ਜੋ ਬਬੇਕੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕਿਸੀ ਵਸਤੂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀਨਹੀਂ ਆਈ ਸੋ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ। ਜਿਨਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤੁਝ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਕਹੇ ਮਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਕਹਾਂ ਏਹ ਅਬੀ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਪੀਛੇ ਭੀ ਥੇ ਅਰ ਅਬ ਭੀ ਹੈਂ ਅਰ ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਇੰਗੇ ਏਹੀ ਜੋ ਬੋਲਨ

ਹਾਰਾ ਆਤਮ ਹੈ ਸੋ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਅਰ ਦੇਹ ਕੀ ਜੈਸੀ ਤ੍ਰੈ-ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਬਾਲ ਜੋਬਨ ਬ੍ਰਿੱਧ ਤੈਸੀ ਚੌਥੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇਹ ਕਾ ਮਰਣ ਹੈ ਏਹ ਤੋ ਦੇਹ ਕੇ ਧਰਮ ਹੈਂ ਸੋ ਬਬੇਕੀ ਪੁਰਸ਼ ਆਤਮਾ ਕੋ ਅਬਨਾਸ਼ੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਦੇਹ ਕਾ ਮਰਣਾ ਹੀ ਧਰਮ ਹੈ, ਏਹ ਜਾਨ ਕਰ ਬੁੱਧਿਵਾਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸ਼ੋਕ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਅਰਜਨ ਤੁਝਕੋ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਗਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਗਜ਼ਾਨ ਸੁਖ ਅਰ ਦੁਖ ਸੀਤ ਉਸ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਏਹ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਿਟ ਭੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਵੰਤ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਇਨ

ਕੈ ਸਹਾਰ ਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਰਜਨ ਜਿਸਕੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ
ਸੁਖ ਅਰ ਦੁਖ ਅਪਣੀ ਨਿਹਚਲਤਾ ਤੇ ਚਲਾਇ ਨਾ
ਸਕੈਂ ਤਿਨਹੀ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ
ਪੁਰਖ ਅਮਰ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰਜਨ ਏਹ ਜੋ ਸਮਸਤ ਦੇਹੋਂ
ਵਿਖੇ ਆਤਮਾ ਬ੍ਯਾਪਰ੍ਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਬਿਨਾਸੀ
ਜਾਣ ਏਹ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਹੇ ਮਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਇਹ
ਅਤ ਵੰਤ ਸਰੀਰ ਉਪਜਤੇ ਭੀ ਹੈਂ ਅਰ ਬਿਨਸਤੇ ਭੀ
ਹੈਂ ਅਰ ਆਤਮਾ ਨਿੱਤ ਹੈ ਅਮਰ ਹੈ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ
ਨਿਰਾਹਾਰ ਹੈ ਕੁਛ ਖਾਤਾ ਪੀਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰ ਏਸ
ਆਤਮਾ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਭੀ ਨਾਹੀਕਿ ਕਿਤਨਾਕੁ ਹੈਤਿਸ

ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੁੱਧ ਕਰ ਜੇ ਕੋਈਕਹੇ ਅਮਕੇ
ਕੋ ਹੌਂ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਵੋਹ ਦੋਨੋਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤੇ
ਨਾ ਹੀ ਮੂਆ ਅਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਾਰਿਆ ਆਤਮਾ ਕੈਸਾ
ਹੈ ਕਬੀ ਜਨਮਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰ ਮਰਤਾ ਭੀ ਨਹੀ
ਅਰ ਏਹ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਬਹੂੰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਬਹੂੰ ਨਹੀਂ
ਹੋਤਾ ਅਰ ਏਹ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਤਮਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਜੈ ਹੈ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਨਿੱਤ ਹੈ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ
ਸ੍ਵਾਸਤ ਹੈ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ ਅਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਹੇ ਮਾਰਿਆ
ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸਰੀਰ ਮਰਤੇ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ
ਮਰਨਾ ਹੀ ਧਰਮ ਹੈ ਅਰ ਮਰਨਾ ਆਤਮਾ ਕਾ ਧਰਮ

ਨਾਹੀ ਹੈ ਅਰਜਨ ਜਿਨ ਐਸਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਤਮਾ
ਨਾਹੀ ਜਾਣਿਆ ਪਛਾਨਿਆਸੋ ਪੁਰਖ ਕਿਸਕੋਕਹਤੇਹੈਂ
ਕਿ ਕੋਈ ਹਉਂ ਮਾਰਿਆਕਿਅਮਕੇਹਮੇ ਮਾਰਿਆ, ਦੇਹ
ਅਰ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ ਸੋ ਕਿਸ
ਭਾਂਤ ਹੈ ਸੁਣ ਜੈਸੇ ਪੁਰਾਣਾ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਿਆ ਅਰ
ਨਇਆ ਪਹਿਰ ਲੀਆ ਇਸੀਭਾਂਤ ਆਤਮਾ ਪੁਰਾਤਨ
ਦੇਹ ਕੋ ਡਾਰ ਕਰ ਨਇਆ ਦੇਹਲੇਤਾਹੈ ਬਹੁੜਆਤਮਾ
ਕੈਸਾ ਹੈ ਸ਼ਸਤ੍ਰੂੰ ਕਰ ਕੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਗਨਿ
ਵਿਖੇ ਜਲਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰ ਜਲ ਵਿਖੇ ਡੂਬਤਾ ਨਹੀਂ
ਅਰ ਪਵਣ ਕਰ ਸੋਖਤਾ ਨਹੀਂ ਆਤਮਾ ਛੇਦਨੇ ਕਾਟਣੇ

ਹੈ ਰਹਿਤ ਹੈ ਡੂਬਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤਹੈ ਸੋਖਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ
ਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਹੈ ਸਰਬ ਦੇਹੋਂ
ਮੇਂ ਭਰ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਅਸਥਾਨ ਨਿਹਚਲ
ਕਹੀਏ ਹੈ ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ
ਆਤਮਾ ਆਵ੍ਯਕਤ ਹੈ ਕਿਨੇ ਦੇਖਿਆ ਭੀ ਨਾਹੀ
ਅਚਿੰਤ ਹੈ ਚਿਤਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਰ ਅਕਰਤਾ ਹੈ
ਕਿਛ ਕਿਰਤ ਕਾਜ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਜਿਨ ਐਸਾ ਆਤਮਾ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਕੀ ਚਿੰਤਾ
ਕਰੇ ਆਤਮਾ ਤੋ ਐਸਾ ਕਹੀਏ ਹੈ ਜੈਸਾ ਮੈਂ ਤੁਝੇਕਹਾਹੈ,
ਹੇ ਮਹਾ ਬਾਹੋ ਜੋ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਕੋ ਐਸਾ ਨ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ਤੋ

ਭੀ ਚਿੰਤਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰਣੀ ਆਈ ਜੋ ਜਨ-
ਮਿਆ ਹੈ ਸੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਮਰੇਗਾ ਜੋ ਮਰੇ ਹੈ ਤਿਸਕੋ
ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਜਨਮ ਹੈ ਇਸ ਭਾਂਤ ਸਮਝ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ
ਕਰਣੀ ਆਈ ॥ ਅਬ ਔਰ ਸੁਣ ਏਹ ਸਭੀ ਭੂਤ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਇਨਕੀ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ
ਜਾਤੀ ਜੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਏ ਹੈ ਕਹਾਂ ਜਾਵੈਂਗੇ ਬੀਚ ਹੀ
ਤੇ ਦੇਖੀਓੁਣ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਰੀਰੋਂ ਕੋ ਛਾਡਤੇ ਹੈਂ
ਤਬਹੀ ਜਾਣੀਤਾ ਜੋ ਕਹਾਂ ਗਏ, ਜਿਨਕੀ ਆਦਿ ਅੰਤ
ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਐ ਜੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਏ ਕਹਾਂਕੋ ਗਏਤਿਨਕੀ
ਚਿੰਤਾ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਇਸ ਭਾਂਤ ਕਰ ਭੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ

ਨਹੀਂ ਆਈ। ਅਬ ਔਰ ਸੁਣ ਜੋ ਇਸ ਬੋਲਣ ਹਾਰੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਦੇਖਿਆ ਚਾਹੇ ਸੋ ਅਸਚਰਜ ਹੀਕਰ ਦੇਖੇ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੇ ਸੋ ਅਸਚਰਜ ਕਰ ਸੁਣੇ ਭੀ ਅਸ ਚਰਜ ਅਸਚਰਜ ਕਥਾ ਕਹੀਏ ਜਿਸਕਾ ਕੁਛ ਨਿਰਨੇ ਨਾ ਕੀਆ ਜਾਏ ਕਿ ਏਹ ਕਥਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਰਹਿਤੇ ਹੀ ਮਰਮ ਨਾ ਜਾਣੀਏਂ ਜੋ ਕਥਾ ਹੈ ਇਸਭਾਂਤ ਭੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣੀ ਆਈ ਅਰ ਏਕ ਬਾਤ ਇਸ ਆਤਮਾ ਕੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਜਾਣੀਏ ਹੈ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਅ਼ਰਜਨ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰ ਤੂੰ ਖੱਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ਜੂਧ ਕਰਨਾ ਤੇਰਾ ਧਰਮ

ਹੈ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਤੇ ਮਤ ਚੱਲ ਐਸਾ ਜੁਧ ਵਿਖੇ
ਕਲਜ਼ਾਣ ਖੱਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਆਪਨੀ ਇੱਛਾਕਰ
ਏਹ ਸਭੀ ਜੋਧਾ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਸ੍ਵਰਗ ਕੇ
ਦੁਆਰ ਇਨਕੋ ਉਘੜ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਸ
ਜੁਧਕੇ ਮਾਰਗ ਕਰ ਸੁਖੈਨ ਹੀਸ੍ਵਰਗਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਏਂਗੇ ਅਰ ਜੇ ਤੂੰ ਏਹ ਧਰਮ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਨਾ ਕਰੇਂਗਾ
ਤੋ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਭੀ ਜਾਏਗਾ ਔਰ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ ਭੀ
ਜਾਏਗੀ ਆਪਨੇ ਧਰਮ ਅਰ ਕੀਰਤਿ ਕੋ ਡਾਰ ਕਰ
ਪਾਪ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇੰਗਾ ਜੋ ਲੋਕ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਲੋਕ ਤੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿੰਗੇ ਜੋ ਅਰ

ਜੋਨ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਲਹੀਨ ਹੈ ਲੋਕੋਂ ਵਿਖੇ ਜਿਸਕੀ ਨਿੰਦਾ ਚਲੀ ਤਿਸਕੋ ਜੀਵਣੇ ਤੇ ਮਰਨ ਭਲਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਜੋਧਾ ਤੇਰੇ ਤੇ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ਤੁਝਕੋ ਮਹਾਰਥੀ ਜੋਧਾ ਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੋਧਾ ਤੁਮਕੋ ਕਹੈਂਗੇ ਅਰਜਨ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਲਹੀਣ ਹੈ ਤੁਝੇ ਬੁਰੇ ਬਚਨ ਕਹੈਂਗੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਕਰਮ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿੰਗੇ ॥ ਇਸਤੇ ਉਪਰਾਂਤ ਤੁਝਕੋਔਰ ਬਡਾ ਦੁਖਨਾ ਹੋਇਗਾ ਜੇ ਤੂੰਜੁੱਧ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰ ਛਾਡੇਂਗਾ ਤਾਂ ਸੁਰਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਂਗਾ ਜੇ ਜੀਤੇਂਗਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਰਾਜ ਕਾ ਸੁਖ ਭੋਗੇਂਗਾ, ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਉਠ ਖੜਾ

ਹੋਹੁ ਜੁਧ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸੁਖ ਅਰਦੁਖ ਕੋਏਕਸਮਾਨ
ਕਰ ਲਾਭ ਅਰ ਹਾਣ ਕੋ ਏਕ ਸਮਾਨ ਜਾਣ ਕਰ ਜੁਧ
ਕਰ ਤੋ ਤੁਝੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇਂਗੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੈਂ
ਤੁਝਕੋ ਸਾਂਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਮਤ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਅਬਬੁੱਧ
ਜੋਗ ਸੁਣ ਸੋ ਕੈਸਾ ਬੁੱਧ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸੁਣੇ ਸਮਝੇ
ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕੋ ਕਾਟ ਡਾਰੇਂਗਾ ੧ ਕਤਿ
ਹੋਏਂਗਾ ਅਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧ ਸੁਣ ਜੋ ਹਉਂ
ਆਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਸਾਥ ਕੈਸਾ ਹੋਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਮੇਰੀ
ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਭਗਤਿ ਸਿਮਰਨ ਭੂਲ ਭੂਲ ਕੇ ਕਰੇ ਹੈ
ਆਗੇ ਕਾ ਪਾਛੇ ਅਰ ਪਾਛੇ ਕਾ ਆਗੇ ਤੋ ਤਿਸਕੇ ਪਾਪ

ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹਉਂ ਕਜ਼ਾ ਕਰ ਮਾਨੋਂ ਹੌਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤ
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਗਨ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਕੋ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ
ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਾਖ ਜੈਸੇ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਸਾਥ ਭੀਲਣੀ
ਕੀ ਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਜੂਠੇ ਬੇਰ ਭੋਜਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਦੇਖਣੇ ਮੇਂ ਥੋੜੀ ਹੈ ਕਜ਼ਾਂ ਕ੍ਰੀ
ਏਕ ਤੁਲਸੀ ਦਲ ਅਥਵਾ ਪੋਹਪ ਮਾਲਾ ਮੁਝੇ ਸਮਰ-
ਪਣ ਕਰੇ ਅਥਵਾ ਏਕਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰਕੀਆਅਥਵਾ
ਏਕ ਬਾਰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੀਆ ਸੋ ਏਹ ਦੇਖਣੇ ਕੋ ਤੋ
ਥੋੜੀ ਹੈ ਪਰ ਇਨਕਾ ਫਲ ਬੜਾ ਹੈ ਕਜ਼ਾ ਫਲ ਹੈ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਮੇਰੇ ਅਬਿਨਾਸੀ

ਪਦ ਵਿਖੇ ਲੈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਏਹ ਜੋ ਭਗਤੋਂ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਬੱਧਿ ਹੈ ਸੋ ਕਹੀ ਹੈ ਅਰ ਭਗਤ ਕਾ ਫਲ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਅਬ ਜੈਸੀ ਮੁਝ ਸਾਥ ਮੇਰਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਬੁੱਧਿਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਮੇਰ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਕੇਵਲ ਏਕ ਮੇਰੇ ਚਰਣ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਮੁਝ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ ਅਰ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਛ ਮੁਖ ਤੇ ਔਰ ਕਹਿਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਨਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ, ਕੇਵਲ ਮੇਰੇ ਚਰਣ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਅਬ ਜਿਨਕਾ ਨਿਸਚਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਉਨਕੀ ਮੱਤ ਅਨੇਕ ਓਰਕੋ

ਭ੍ਰਮਤੀ ਫਿਰੇ ਹੈ ਜਿਸ ਓਰ ਕਿਸੇ ਲਗਾਈ ਤਿਸ ਓਰ
ਲਾਗੀ ਬਹੁੜ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਨਿਸਚਾ ਮੇਰੇਸਾਥਨਹੀਂ
ਮੀਠੀ ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਲੋਕੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਲੋਕੋਂ
ਕੋ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਉਪਦੇਸ਼
ਕਰੇ ਹੈਂ ਵੈ ਅੰਧੇ ਮੂਰਖਆਪਣੇ ਆਪਕੋਪੰਡਿਤਕਹਾਵੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਬੇਦਕੇ ਬਾਦ ਕਰ ਆਪ ਭੀ ਮੋਹੇ ਹੂਏ
ਹੈਂ ਅਰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਭੀ ਮੋਹਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜ ਕੈਸੇ ਹੈਂ
ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗਹੁ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ਕਾਮਨਾ ਜਿਨਕੀ ਤਿਨਾਂ
ਸ੍ਵਰਗ ਕੋ ਹੀ ਪਰਮ ਪਦ ਕਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਸੋ
ਸ੍ਵਰਗ ਜਾਇਕੇ ਗਿਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ, ਸੋ ਓਹ ਅਨਿਹਚਕ

ਬੁੱਧੀ ਜਿਨਕਾ ਨਿਸਚਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਸੋ ਕਰਮ
ਕੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਕੀਏ ਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸੰਸਾਰ
ਵਿਖੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹੋਇ ਅਰ ਜਿਨਕੇ ਕਰਤੇ ਕਸ਼ਟ
ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਅਰ ਤਿਸ ਕਰਮ ਕਾ ਥੋੜਾ ਤੁੱਛ ਫਲ
ਸ੍ਵਰਗ ਗਏ ਬਹੁਤ ਗਿਰ ਪੜੇ ਐਸਾ ਜੋ ਬੁੱਧਿ ਹੀਣ
ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਕਾਮਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਵਿਖੇ ਹੈ ਅਰ
ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਬਾਤੋਂ
ਕਰ ਬੁਧਿ ਅੰਧ ਭਈ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਤਿਨਕੀ ਬੁੱਧਿ ਕਾ
ਨਿਸਚਾ ਮੇਰ ਵਿਖੇ ਲਗਣਾ ਨਹੀਂ ਅਰ ਨਿਸਚਾ ਮੇਰੇ
ਵਿਖੇ ਲਾਗੇ ਬਿਨਾ ਪਰਮ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈ ਸਮਾਧਿ ਪਰਮ

ਕਲਜ਼ਾਨ ਸੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ॥ ਅਬ ਅਰਜਨ ਬੇਦ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ ॥ ਬੇਦ ਕੀ ਬੁੱਧਿ ਭੀ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਵਿਖੇ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋਹੁ ਕੈਸਾ ਹੋਹੁ? ਜਹਾਂ ਨ ਸੀਤ ਹੋਇ ਨ ਉਸਨ ਹੋਇ ਅਰ ਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹੋਇ ਐਸਾ ਜੋ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਸੱਤ੍ਯ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਨਿੱਤ ਹੈ ਤੂੰ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਜੁੜ ਆਤਮਾ ਸੁਖ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕਾ ਸੁਖ ਤਿਨ ਵਿਖੇ ਵਡਾ ਭੇਦ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਕੂਆ ਤਲਾਉ ਟੋਭਾ ਨਦੀ ਇਨਕੇ ਵਿਖੇ ਏਕ ਏਕਹੀ ਕਾਰਜ ਹੋਇ ਸੋ ਕੂਪ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਇ ਤੋ ਜਤਨ ਕਰ ਜਲ

ਕਾਢੀਐ ਤਬ ਪਾਨ ਕੀਜੈ ਪਰ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਕੂਪ ਵਿਖੇ
ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਹੈ ਵਸਤ੍ਰ ਭੀ ਧੋਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਹਿ
ਅਰ ਜੋ ਤਲਾਉ ਟੋਭੇ ਨਦੀ ਵਿਖੇ ਜਾਵੇ ਤਹਾਂ ਜਲਪੀਣੇ
ਕਾ ਨਹੀਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਵਣੇ ਹੋਹੁ ਅਰ ਜਬ
ਮਹਾ ਪ੍ਰਲੈ ਕੇ ਵਿਖੇ ਜਹਾਂ ਸਾਤੋਈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਏਕ ਹੀ
ਸਮੁੰਦ੍ਰਹੋਇਜਾਤਾਹੈ ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਜਲ ਵਿਖੇ ਭਲੀਭਾਂਤ
ਇਸ਼ਨਾਨ ਭੀ ਹੋਇ ਜਲ ਪਾਨ ਭੀ ਹੋਇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ
ਧੋਈਐ ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖ ਜੁੜ ਅਨੰਤ
ਸੁਖ ਪਾਵੈਹੈ, ਇਸ ਸੁਖਕੋ ਮੇਰੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਜੋ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਨਾਰਦ ਸਾਰਖੇ ਜਾਣਤੇਹੈਂ ਤਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਹੇਅਰਜਨ

ਐਸਾ ਜੋ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸੁਖ ਤਿਸ ਸਾਥ ਜੁੜ ਤੇਰਾ ਤੇ ਛੱਤ੍ਰੀ ਧਰਮ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਫਲ ਕੁਛ ਬਾਂਛ ਨਾਹੀ ਹਾਰ ਜੀਤ ਏਕ ਸਮਾਨ ਜਾਣ ਕਰ ਜੁੱਧ ਕਰ ਹਰਖ ਸ਼ੋਕ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਸਮਤਾ ਜੋਗ ਕਹੀਏ ਹੈ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਬੁੱਧਿ ਜੋਗ ਸਾਥ ਜੁੜ ਕਰ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਡਾਰ ਅਰ ਬੁੱਧਿ ਜੋਗ ਕਰ ਆਤਮਾ ਸਾਥ ਜੁੜ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਕਲਯਾਣ ਜੋਗ ਕਹੀਏ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਬਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਸੋ ਫਲ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਨਹੀਂ ਬਾਂਛਤੇ ਮੂੜ੍ਹ ਸਾਥ ਜੁੜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੁਛ ਫਲ ਬਾਂਛਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨੀਚ ਮੱਤਿ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਬ ਤੂੰ

ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਬੁੱਧਿ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਨਿਹਚਲ ਕਰੇਂਗਾ ਤਬ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਮੇਰੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ
ਪਦ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹਿੰਗਾ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਬ
ਮੋਹਕੇ ਜਾਲਕੋ ਤੇਰੀ ਬੁੱਧਿ ਤੋੜੇਗੀ ਤਬ ਜਿਤਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ
ਸੁਣੇ ਹੈਂ ਤਿਨਤੇ ਭੀ ਬਿਰਕਤ ਹੋਹਿੰਗਾ ਤਬ ਤੇਰੀ ਬੁੱਧਿ
ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਗੀ ਜਬ ਤੂੰ ਸਮਾਧਿ ਜੋਗ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ
ਜਾਣੇਂਗਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ
ਅਰਜਨ ਸ਼੍ਰਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਕੇਸ਼ਵ
ਜੀ ਜਿਸਕੀ ਨਿਹਚਲ ਬੁਧਿ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਲੱਛਣ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰ ਕਹੋ ਜੀ, ਤਿਸਕੀ ਬੋਲੀ ਕੈਸੀ ਹੈ ਸਮਾਧਿ ਕਸੀ

ਹੈ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਬਾਤ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਕਰੇ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਚਲਤਾ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਹੈ ਅਰ ਬੈਠਤਾ ਕੈਸੀ ਭਾਂਤ ਹੈ ਸੋ ਹਊਂ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਸਮਝੋਂ ਜੋ ਏਹ ਨਿਹਚਲ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ॥ ਇਤਨਾ ਸੁਣਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਿਸਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਰਨੇ ਪਰ ਨਹੀਂ ਉਠਤੀ ਅਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਘਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਨਿਹਚਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾਣ, ਬਹੁੜੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਦੇਹ ਕੋ ਦੁਖ ਲਾਗੇ ਤਾਂ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸੁਖ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨ ਕਰੇ, ਕਿਸੇ ਸਾਥ ਜਿਸਕਾ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਅਰ ਕਿਸੀ

ਕਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਅਰ ਕਿਸੇ ਸਾਥ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ਅਰ
ਕਿਸਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਿਸਕੋ ਨਿਹਚਲਬੁਧੀ ਜਾਣ॥
ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਕਿਸੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀਂ
ਭਲੀ ਵਸਤ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰਖ ਨਾਹੀ ਅਰ ਬੁਰੀ
ਵਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਸ਼ੋਕ ਨਾਹੀ ਤਿਸਕੀ ਬੁੱਧਿ ਨਿਸਚਲ
ਜਾਣ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੂਰਮਜੋ ਹੈ ਕੱਛੂਸੋਆਪਣੇ
ਹਾਥ ਪਾਓਂ ਮੁੱਖ ਸਭੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਪਣੀ ਖੋਪਰੀ ਮੇਂ
ਚੜਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਿਸ ਸਭੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਬਿਖਿਆਂ ਤੇ ਵਰਜਕੇ ਬੰਧ ਰਾਖੀ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਨਿਹ-
ਚਲ ਜਾਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੱਦਪ ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਖ

ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਜੀਤਨੇ ਕਾ ਜਤਨ ਕਰੇ ਹੈ ਤੌ ਭੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਲਵਾਨ ਹੈਂ ਮਨ ਕੋ ਠੌਰ ਤੇ ਚਲਾਇ ਦੇਤੀ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਤੂੰ ਵੱਸ ਕਰ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਵੱਸ ਕਰ ਸੋ ਸੁਣ ਮਨ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਮਨ ਹੀ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੁਰਜੀਤ ਹੈਂ ਸੋਈ ਮਨ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਨਿਹਚਲ ਰਾਖ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਤੀਆਂ ਜਾਹਿੰਗੀਆਂ ਜਿਸਕੇ ਵੱਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀਬੁੱਧਿ ਨਿਹਚਲਜਾਨਣ ਅਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਧ੍ਯਾਨ ਬਿਨਾਂ ਕੁਛ ਚਿਤਵਣਾ ਬਾਤ ਕਰਣੀ ਹੈ ਇਸਤੇ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਕਾ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਕਾਜ ਬਿਗੜੇਹੈ ਤੂੰ ਸੁਣ ।

ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਬਿਖਯ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗ ਕੀਜੇ ਅਥਵਾ ਅਪਣੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਬਿਖਿਆਂਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਜੇ ਤਬ ਬਿਖਿਆਂ ਕਾ ਸੰਗ ਇਸਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਗ ਤੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਕਾਮਨਾ ਉਪਜੇ ਹੈ ਕਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਉਪਜੇ ਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ, ਲੋਭ ਤੇ ਮੋਹ, ਮੋਹ ਤੇ ਚੈਤੰਨ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਚੈਤੰਨ ਕਾ ਨਾਸ ਭਇਆ ਤਬ ਬੁੱਧਿ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਹੂਆ ਬੁੱਧਿ ਨਾਸ਼ ਹੂਏਤੇ ਇਸਕਾ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬੁੱਧਿ ਨਸ਼ਟ ਭਈ ਤਬ ਜੈਸੇ ਔਰ ਪਸ਼ੂ ਜੋਨ ਤੈਸੇ ਇਹ ਪਸ਼ੂ ਭਇਆ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂਸੋ ਸੰਸਾਰੀ ਮਾਨੁੱਖੋਂ

ਕਾ ਸੰਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਅਰ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਹਿੰ ਨਾਮ ਕੀ ਚਿਤਵਣਾ ਬਿਨਾਂ ਕੁਛ ਔਰ ਸੰਕਲਪ ਕਰੈਂ ਨਾਹੀਂ ਏਹ ਮੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਮੇਰੀ ਆਗਯਾ ਹੈ। ਜਬ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੈਸੇ ਕਰੇਂ ਸੋ ਸੁਣ। ਜੈਸੇ ਮੇਰੀ ਆਗਯਾ ਸੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭੋਗਲੀਆਸੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਰ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾਹੈ ਤਿਨਪਰਹਉਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋਂਹੋਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੋ ਦੁਖ ਤਨਕੇ ਅਰ ਮਨਕੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਸ਼ਹੋਤਾਹੈ ਤਬ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਅਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ

ਤਿਨਕੀ ਬੁੱਧਿ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਬ ਜਿਨਕੀ ਨਾਸਤਕ ਬੁੱਧਿ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਨਾਸਤਕ ਬੁੱਧਿ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਹਾਂ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਿਨੇਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸ਼ਰਧਾ ਲਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਾਂਤਿ ਨਹੀਂ ਅਰ ਸ਼ਾਂਤ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਨਾਸਤਕ ਬੁੱਧੀ ਸਦਾ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੇ ਕੋਈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਿਖਿਆਂ ਕੋ ਚਲੈ ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ ਮਨਕੋ ਨ ਜਾਣ ਦੀਜੈ ਜਾਂ ਜਾਵੈ ਤਿਸਕੀ ਬੁੱਧਿ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ।ਜੈਸੇ ਨਾਉਕਾ ਜੋ ਹੈ ਬੇੜੀ

ਨਦੀ ਮੇਂ ਪਾਰਲੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕੋ ਚਲਤੀ ਹੈ ਅਰ ਪਵਨ
ਝੱਖੜ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਨਾਉਕਾ ਕੋ ਕਿਨਾਰੇ ਲਗਣੇ ਦੇਤਾ
ਨਹੀਂ ਜਿਧਰ ਕਿਧਰ ਜਾਇ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਭਾਂਤ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਪੀਛੇ ਮਨ ਕੋ ਨ ਜਾਣ ਦੀਜੈ ਤਿਸਕਾਰਣ
ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੂੰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਵੱਸ ਕਰ
ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਅਰਥੋਂ ਹੀ ਸੇ
ਵਰਜ ਰਾਖੀ ਹੈਂ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਕਰੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬੁੱਧਿ
ਤੂੰ ਨਿਹਚਲ ਜਾਣ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ ਔਰ ਸੁਣ
ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਭਜਨ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਜੋ ਹੈ
ਤਿਸਕੀ ਸੰਸਾਰੀ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੋ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਤਿਨਕੇ

ਭਾਣੇ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਰਤਿ ਹੈ ਮੇਰੀ ਓਰ ਤੇ ਸੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬਿਖਿਆਂ ਕੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਏਹ ਦਿਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਮਾਨੁੱਖ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੰਜਮੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਸੋ ਤਿਸ ਓਰ ਤੇ ਸੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਭਾਣੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬਾਤ ਰਾਤ੍ਰਿ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਜੋ ਪੂਰਨ ਭਗਤ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣ ॥ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਆਪਣੇ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਰ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਪੂਰਨ ਅਰ ਨਿਹ-ਚਲ ਚਾਹੀਏ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਕਾਮਨਾ ਮੇਰੇ

ਭਜਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੀ ਐਸਾ ਜੋ ਨਿਸ ਪ੍ਰੇਹੀਅਰ ਅਬਾਂਛੀ ਨਿਰ ਅਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਸੋ ਸ਼ਾਂਤ ਪਦ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੈ ਅਰ ਸ਼ਾਂਤ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਹ ਮੈਂ ਨੇ ਤੁਝਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਇਸਥਤੀ ਕਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਏਹ ਇਸ-ਥਿਤ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਏਹ ਇਸਥਿਤ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋ ਬਹੁੜ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਕਬਹੂੰ ਨਹੀਂ ਮੋਹੀਤਾ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਮੋਹੀਤਾ ਸੋ ਸੁਣ, ਵਹੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਪਾਰ ਨਿਰਬਾਣ ਬ੍ਰਹਮ ਪਦ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ

ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸਾਂਖ ਜੋਗ ਨਾਮ ਦੂਤੀਯੋ ਧਯਾਇ ॥ ੨ ॥

ਆਗੇ ਦੂਸਰੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ! ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਦੱਖਣ ਦੇਸ ਮੈਂ ਇਕ ਪੂਰਨ ਨਾਮਾ ਨਗਰ ਹੈ ਤਹਾਂ ਏਕ ਦੇਵਸੁਸਰਮਾ ਨਾਮਾ ਵਡਾ ਧਨ ਪਾਤਰ ਰਹਤਾ ਥਾ ਅਰ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਧਾਂ ਕੋ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਮੁਝਕੋ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਗਯਾਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੋ ਜੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਕਲਯਾਣ ਹੋਵੈ

ਮੈਂ ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂ ਐਸੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤਹਾਂ ਏਕ ਬਾਲ ਨਾਮਾ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਆਇਆ ਉਸਕੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਗਯਾਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੋ ਜੀ ਜਿਤ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵ ਕੀ ਕਲਯਾਣ ਹੋਵੇ ਜੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਬ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹਿਆ ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹਾਂ ਉਸਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਕਲਯਾਣ ਹੋਵੇਗੀ ਤਬ ਦੇਵ ਸੁਸਰਮਾ ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਧਯਾਇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਕੋਈ ਆਗੇ

ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ! ਤਬ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਇਕ ਪੁਰਾਤਨ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੌਂ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ। ਏਕ ਅਯਾਲੀ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਬਨ ਮੇਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਚਰਾਵਤਾ ਥਾ ਅਰ ਮੈਂ ਏਕ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਰਾਤ ਕੋ ਅਯਾਲੀ ਏਕਦਿਨ ਬੱਕਰੀਆਂ ਲੇ ਕਰ ਘਰ ਕੋ ਚਲਾ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਏਕ ਸਿੰਘ ਬੈਠਾ ਥਾ ਏਕ ਬੱਕਰੀ ਸਭਸੇ ਆਗੇ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸਿੰਘ ਦੌੜ ਗਿਆ ਤਬ ਓਹ ਅਯਾਲੀਏਹ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਕਰ ਬੜਾ ਹੱਕ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ਅਰ ਮੈਂ ਭੀ ਵਹਾਂਆਇ ਖੜਾ ਭਇਆ ਓਸ ਚਰਵਾਲੇ ਨੇ ਮੁਝੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ

ਮੈਂਨੇ ਏਹ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਾ ਬੱਕਰੀ ਕੋਦੇਖ ਕਰ ਸਿੰਘ
ਡਰਕੇ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ਤੁਮ ਸੰਤ ਤ੍ਰਿਕਾਲੱਗਯ ਹੋ
ਇਹ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਮੁਝੇ ਕਹਿਸੁਣਾਵੋ ਜੀ ਏਹ ਕਯਾ ਚਰਿੱਤ੍ਰ
ਭਯਾ ਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਅਜਾਪਾਲ ਮੈਂ
ਤੁਝੇ ਇਕ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੋਂ ਏਹ
ਬੱਕਰੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਡਾਇਣ ਸੀ ਜਾਤੀ ਇਸ
ਕੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਥੀ ਜਬ ਇਸਕਾ ਭਰਤਾ ਮਰ ਗਿਆ ਤਬ
ਏਹ ਬੜੀ ਡਾਇਣ ਭਈ ਜਿਸ ਸੁੰਦਰ ਲੜਕੇ
ਕੋ ਦੇਖੇ ਤਿਸਕੋ ਖਾ ਲੇਵੈ ਅਰ ਏਹ ਸ਼ਿੰਘ ਪਿਛਲੇ
ਜਨਮ ਫੰਧਕ ਥਾ ਵੋ ਪੰਛੀ ਪਕੜਨੇ ਬਾਹਰ ਗਿਆ

ਅਰ ਡਾਇਣ ਭੀ ਬਨ ਕੋ ਗਈ ਥੀ ਤਹਾਂ ਡਾਇਣ
ਨੇ ਉਸ ਫੰਧਕ ਕੋ ਖਾ ਲੀਆ ਅਬ ਵੁਹੀ ਫੰਧਕ ਸਿੰਘ
ਭਯਾ ਅਰ ਵੁਹੀ ਡਾਇਣ ਏਹ ਬੱਕਰੀ ਭਈ ਸਿੰਘ ਕੋ
ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਕੀ ਖਬਰ ਥੀ ਇਸ ਨਮਿੱਤਕਰ ਬੱਕਰੀ
ਦੇਖ ਕਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜਾਤਾ ਕਿ ਅਬ ਭੀ ਮੁਝੇ ਖਾਣ
ਆਈ ਹੈ ਤਬ ਅਯਾਲੀ ਕਹਾ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੌਣ
ਥਾ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ
ਚੰਡਾਲ ਥਾ ਤਬ ਅਜਾਪਾਲ ਕਹਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀ!
ਕੋਈ ਐਸਾ ਉਪਾਉ ਭੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਹਮ ਤੀਨੋਂ ਹੀ
ਇਸ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੈਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹਿਆ

ਹਮ ਤੁਮਾਰਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਬਾਰਤਾ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਤੇ ਸੁਣੋਂ । ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋ ਇਕ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦ੍ਰ ਮੇਂ ਇਕ ਸਿਲਾ ਥੀ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਧਿਆਇ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਥਾ ਮੈਂ ਤਿਨ ਅੱਖਰੋਂ ਕੋ ਤਿਸ ਸਿਲਾ ਪੁਰ ਦੇਖਾ ਥਾ ਅਬ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਮਨ ਬਚਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੋਂ ਤੁਮ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਨੇ ਗੀਤਾ ਜੀਕੇ ਅੱਖਰ ਸੁਣਾਏ ਤਾਂ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਕੋ ਬਿਬਾਨੋਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਲੋਕ ਕੋ ਲੇ ਗਏ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟ ਕਰ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ

ਅਰ ਦੇਵ ਸੁਸਰਮਾ ਭੀ ਸੁਣ ਕਰ ਗੀਤਾ ਗਯਾਨ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਭਯਾ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਇ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਇਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਗਯਾਨ ਕੋ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਕਯਾ ਬਰਨਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਜਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਕਰੇ ਸੋ ਮੁਕਿਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਪਾਠ ਕਾ ਫਲ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤ੍ਰਾ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਦੁਤੀਯੋ ਧਿਆਇ ॥ ੨ ॥

ਤੀਸਰਾ ਧਿਆਇ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ਹੇ ਜਨਾਰਧਨ ਜੀ ਹੇ ਕੇਸ਼ਵ ਜੀ ਏਹ ਜੋ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਬ੍ਰਹਮ ਪਦ ਸਭ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਤਉ ਘੋਰ ਭਯਾਨਕ ਕਰਮ ਜੋ ਏਹ ਜੁੱਧ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਮੁਝਕੋ ਕਿਉਂ ਜੋੜਤੇ ਹੋ, ਮਿਲੇ ਹੂਏ ਬਚਨ ਕਹਿਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧਿ ਕਿਉਂ ਮੋਹਤੇ ਹੋ ਕਹਾਂ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਕਹਾਂ ਜੁੱਧ ਕਰਨਾ ਏਕ ਬਾਤ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਕਹੋ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਇ ਅਰਜਨਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੋਲਤ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗ-

ਵਾਨੋ ਵਾਰ ॥ ਹੇ ਨਿਹਪਾਪ ਅਰਜਨ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਜੋ ਮੈਂ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਗਜਾਨ ਜੋਗ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋਗ ਸਾਥ ਜੁੜ ਰਹਿਣਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਰਮ ਜੋਗੀਓਂ ਕੋ ਕਰਮ ਜੋਗ ਕਹਿਆ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੋਈ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਤਿਆਗ ਬੈਠੇ ਕਿਛੁ ਆਰੰਭ ਨਾ ਕਰੇ ਅਰ ਕਹੇ ਨਿਹਕਰਮੀ ਹੌਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੌਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਭੂਲ ਕਰ ਕਹੇ ਹੈ ਨਾ ਵੁਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ ਨਾ ਨਿਹਕਰਮੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਖਿਨ ਭੀ ਨਿਹ-ਕਰਮੀ ਨਹੀਂ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਆਵਣੇ ਤੋਂ ਲੇ ਕਰ ਮਰਣੇ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਦਾ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰੇ ਹੈ ਨਿਹ-

ਕਰਮ ਕਬਹੂੰ ਨਹੀ ਏਹ ਮਾਇਆ ਕੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਜੋ
ਹੈ ਦੇਹ ਸੋ ਇਸਕੇ ਵੱਸ ਨਾਹੀਂ ਮਾਇਆਕੇ ਵੱਸ ਹੈ। ਹੇ
ਅਰਜਨ ਅਬ ਐਸੇ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੈਂ ਬੈਰਾਗੀ ਤਿਨਕੀ
ਬਾਤ ਸੁਣ ਕੈਸੇ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੰਜਮ
ਕਰਕ ਰੋਕੇ ਹੈਂ ਅਰ ਚੌਂਕੜੀ ਮਾਰ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਨ
ਕਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ
ਹੋਇ ਤੋ ਖਾਈਏ ਅਰ ਪਹਿਰੀਏ ॥ ਸੋ ਐਸੇ ਜੋ ਸ਼ੀਸ਼ਰ
ਪਾਖੰਡੀ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਐਸੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਤੇ ਭਲੇ ਹੈਂ ਕੈਸੇ
ਜੋ ਬਾਹਰ ਕੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੈਂ
ਅਰ ਮਨਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤੇ

ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਟ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਤੂੰ ਛੱਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ਜੁੱਧ ਕਰਣਾ
ਤੇਰਾ ਧਰਮਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਰ ਜੁੱਧਕੇ ਕਰ ਅਰ ਮਨਕਾ
ਨਿਹਚਲ ਹੋਤਾ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਰਾਖ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਕਰਮ
ਕੀਏ ਬਿਨਾਂ ਦੇਹ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਔਰ ਕਜਾ ਕਹੀਏ
॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਜਗਨ ਨਾਥ ਨਮਿੱਤ ਕਰਮੰ ਸੋ ਨਿਹਕਰਮੰ
ਨਿਰਬੰਧਨਹ ॥ ਲੋਕ ਕਰਮੋ ਹਠ ਸੰਦੇਹੰ ਜਨਮ ਜਨਮ
ਬਹੁ ਭੋਗਤਹ॥੧॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਗ ਰੂਪਜੋ ਭਗਵਾਨ ਨ
ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਖਰੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੈਂ ਸੋ
ਬੰਧਨ ਮਹਿ ਪਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਕੁੰਤੀ
ਨੰਦਨ ਅਰਜਨ! ਮੇਰੀ ਆਗਜਾ ਮਾਨ ਕਰ ਤੂੰ ਕਰਮ

ਕਰ ਅਰ ਫਲ ਕੁਛ ਬਾਂਛ ਨਹੀ ਅਬ ਜੱਗ ਮਾਰਗ
ਕਰ ਜੋ ਲੋਗ ਜਗਤ ਪੂਰਖ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਜਜਨ ਪੂਜਨ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ ॥ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪਤਿ
ਕੀਆ ਤਬ ਸਰਬ ਹੀ ਜੱਗ ਕਰਣੇਕੀ ਰਚਨਾ ਬਣਾਈ
ਅਰ ਜੱਗੋਂ ਕੀ ਸਾਮਿੱਗ੍ਰੀ ਭੀ ਉਪਜਾਈ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਜੀ ਮਾਨੁੱਖਾਂ ਕੋ ਏਹ ਆਗਜ਼ਾ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਹੇ
ਮਾਨੁੱਖੋ ਇਨ ਜੱਗੋਂ ਕੀ ਸਾਮਿਗ੍ਰੀ ਕਰ ਜੱਗ ਪੂਰਖ
ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਜਜਹੁ ਪੂਜਹੁ ਅਰ ਸਾਥ ਹੀ ਜੋ ਭਗਵਾਨ
ਕੇ ਅੰਗ ਹਨ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਪੂਜਹੁ ਅਰ ਜੋ

ਕਹ ਤੁਮ ਬਾਂਛਹੁਗੇ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਤੁਮਕੋ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਦੇਵਹਿੰਗੇ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਲਗੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੋ ਪੂਜਨ ਅਰ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੇ ਹੈ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਜੋਇ ਭੁਜਨ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਲਾਇ ਪੂਜਾ ਦੇਵਤਹ ॥ ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਸਰਬ ਪਾਪਹ ਏਹ ਬਚਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਹਾ ॥ ੧ ॥ ਅਨ ਹੋਇ ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ ਭੋਜਨ ਤੇਈ ਮਾਨੁਖ ਪਾਪ ਕਰਹ ॥ ਖੇਤ੍ਰ ਬਾੜੀ ਜੀਅ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੇ ਪਾਪ ਓਇ ਭੋਗਤਹ ॥ ੨ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਦੇਵਤਾ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਦੇਣੇ ਕੋ ਸਾਮਰੱਥ ਹੈਂ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਤੇ ਅਰ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੀ ਕਲਿਆਣ

ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਦੀਏ ਬਿਨਾਂ
ਆਪ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਚੋਰ ਕਹੀਏ ਹੈ
ਅਰ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਮੁਝਕੋ ਭੋਗ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮੇਰਾ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਜਾਣ ਅੰਨ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ
ਉਪਾਧਿ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਸਮਰ-
ਪਣ ਕੀਏ ਬਿਨਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ
ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਰਬ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਕੌਣ ਪਾਪ ?ਸੋ
ਸੁਣ! ਜੋਜੀਵ ਖੇਤੀ ਕਰਣੇਸਮੇਂ ਮੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਚੱਕੀ
ਵਿਖੇ ਉੱਖਲੀਵਿਖੇਚੁਲ੍ਹੇਵਿਖੇਬੁਹਾਰੀ ਸਾਥ ਪੈਰੀਚਲਤੇ
ਸਮੇਂ ਸੋਵਣੇ ਸਮੇਂ ਤਿਨ ਠਾਹਰੋਂ ਵਿਖੇ ਜੀਵਘਾਤ ਹੋਤੇ

ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਪਾਪ ਤਿਨਕੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਹੋਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਸਮਰਪੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਹੀ ਭਜਨ ਕਰੇ ਹੈਂ । ਅਬ ਹੇ ਅਰਜਨ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੇ ਪੂਜਨੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਜੋ ਕਲਿ ਆਨ ਹੋਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ! ਸਭੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਜੋ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਉਤਪਤਿ ਅੰਨ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਹ ਪੁਰਖ ਅੰਨ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਬੀਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅੰਨਖਾਤੀ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਰਿਤੂ ਉਪਜੇ ਹੈ ਤਿਸਕੀਰਕਤ ਅਰਬੀਰਜਕੇ ਸੰਗਤਿ ਦੇਹ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅੰਨ ਤੇ ਦੇਹ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰ ਅੰਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਮੇਘ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਮੇਘ ਜੱਗ

ਕਰਨੇ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੱਗ ਕਰਮ ਕੀਏ ਤੇ ਉਪਜਤੇ ਹੈ ਅਰ ਜੱਗ ਕਰਣੇ ਕੀ ਬਿਧਿ ਬੇਦੋਂ ਤੇ ਜਾਣੀਤੀ ਹੈ ਅਰ ਬੇਦ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸ਼ਨ ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਨਿੱਤ ਹੀ ਜੱਗ ਕਰਕੇ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਹੈ, ਜਿਸਕੇ ਪੂਜਨ ਕੀਏ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਐਸੇ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪੂਜੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਆਪਣੀ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਲੀਏ ਰਸੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਣਾ ਨਿਹਫਲ ਹੈ ॥ ਅਬ ਜਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਤਮਾ ਸਾਥ ਲਾਗੀ

ਹੈ ਸੋ ਆਤਮਾ ਲਾਭੀ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਕੇ ਲਾਭ
ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ
ਆਤਮਾ ਲਾਭ ਕਰ ਸੰਤੁਸ਼੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕੋਈ
ਕਰਮ ਕਰਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ ਤਿਨਕੋ ਕਿਸੀ ਭਲੇ
ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਨਹੀ ਅਨ ਕੀਏ ਤੇ ਕੁਛ
ਪਾਪ ਭੀ ਨਾਹੀ ਕੀਏ ਤੇ ਕੁਛ ਪੁੰਨ ਨਾਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਆਤਮਾ ਕੇ ਲਾਭੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁੱਖੋਂ
ਸਾਥ ਕੁਛ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਅਬ ਅਰਜਨ
ਬਹੁੜ ਕਰਮ ਕਹੇ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਜੋ ਭਲੇ ਕਰਮ ਹੈਂ
ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਣੇ

ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਰ ਫਲ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨਾ
ਕਰੇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਇਤ ਸਤ ਕਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਰਪਾਰ-
ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਭਲੇ ਕਰਮਜੋ
ਹੈ ਸਤ ਕਰਮ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਇਨ
ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ
ਬਿਦੇਹੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਬਹੁਤ ਮਾਨੁੱਖ ਸਿੱਧ
ਅਵਸਥਾਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਤਉ ਭੀ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਲਿ-
ਆਣ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਤੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੀ ਰਹੇ ਜੋ ਕਰਮ
ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਾਨੁੱਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਵੁਹੀ ਕਰਮ
ਔਰ ਭੀ ਲੋਕ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਾਰਣਤੇ ਮਹਾਨ ਭਾਵ

ਬਿਦੇਹ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਤੌ ਭੀ ਸਤ
ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਤ੍ਯਾਗਤੇ ਕ੍ਯੋਂ ਜੋ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਸਿੱਧ
ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਅਰ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ
ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਹਿੰਗੇ ਤਬ ਲੋਕ ਸਭ ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਹਿੰਗੇ
ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਜੋਨ ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਮਾਨੁੱਖ ਹੋਵੈਂਗੇ ਇਸੀ
ਕਾਰਣ ਤੇ ਮਹਾਨ ਭਾਵ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਖ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ
ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਵਿਖੇ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਸਾਥ
ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜੋ ਕੁਛ ਹਉਂ ਸਤ ਕਰਮ
ਕਰੋਂਗਾ ਤਬ ਮੁਝਕੋ ਕੁਛ ਪੁੰਨ ਨਾ ਹੋਇਗਾ ਅਰ

ਅਨ ਕੀਏ ਤੇ ਕੁਛ ਪਾਪ ਨਾ ਹੋਇਗਾਪਰ ਹੌਂ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਨਮਿੱਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਸੰਧਯਾਤ੍ਰਪਣ ਕਰੌਂ ਹੌਂ ਅਰਬ੍ਰਹਮਣੋਂਕੀਗਊਕੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੌਂ ਹੌਂ ਔਰ ਭੀ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰੌਂ ਹੌਂ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਸਤ ਕਰਮ ਸਿਖਾਵਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਅਰ ਹੌਂ ਜੋ ਆਲਸ ਕਰਕੇ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰ ਬੈਠੋਂ ਤਾਂ ਮੂੜ੍ਹ੍ਹਕੇ ਦੇਖਕੇ ਸਭੀ ਲੋਕ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰਬੈਠੇਂਗੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ! ਜਿਤ ਮਾਰਗ ਹੌਂ ਚਲੌਂ ਹੌਂ ਸੋ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਮੇਰ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਸਮਸੱਤ ਮਾਨੁੱਖ ਚਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਤੂ ਕਹੇਂ ਕਿ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਏਹ ਕਰਮੋਂ ਕਾ

ਜੰਜਾਲ ਕਯੋਂ ਕਰੋਂ ਹੈਂ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰਯੋ-
ਜਨ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉੱਤ੍ਰ ਸੁਣ । ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਮਾਨੁੱਖ
ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਜਬ ਏਹ ਸਭੀ ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ਼੍ਟ
ਹੋਹਿੰ ਤਬ ਜੈਸੇ ਔਰ ਪਸ਼ੂ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਨੁੱਖ ਭੀ
ਪਸ਼ੂ ਵਤ ਹੋਇ ਜਾਹਿੰ, ਤਬ ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਕੀ ਹਾਣ
ਹੋਇ ਤੇ ਆਪਣੀ ਹਾਣ ਹੋਇਗੀ ਏਸ ਨਮਿੱਤ ਆਪਣੀ
ਪਰਜਾ ਕੀ ਕਲਯਾਣ ਕੇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰਤਾ
ਹੌਂ ਅਰ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਮੁਝਕੋ ਕੋਊ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ
ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਕੋਈ ਬਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਹੋਇ ਸੋ ਸਿੱਧ
ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਤਉਭੀ ਚਾਹੀਏ ਜੋ

ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਲਯਾਣ ਨਮਿੱਤ ਸੱਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤ੍ਯਾਗ
ਨਾ ਕਰੇ ਅਰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧਿ ਸਿੱਧ ਅਵਸਥਾਕੋਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੂਏ ਕਾ ਔਰ ਸੰਸਾਰੀ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਭੇਤ ਨ ਦੇਵੇ ॥
ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਇਉਂ ਭੀ ਨਾ ਕਹੇ ਜੋ ਸੱਤ ਕਰਮ ਕਰਨੇ
ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੱਤ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂ
ਲੋਕਤੋ ਸਿੱਧ ਅਵਸਥਾਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਨਾਹੀ ਅਰਸਤ
ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਦੇਵੇਂ ਤਬ ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋਇ
ਜਾਹਿੰਗੇ ਇਸੀਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਿੱਧ ਅਵਸਥਾਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਭਏ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਖ ਔਰ ਸੰਸਾਰੀ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਤੇ
ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਨਾ ਕਰਹਿ ਏਹ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆਹੈ ਸਿੱਧਕੋ ਭੀ

ਸਤ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਏਂ। ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰਸੁਣ
ਜ਼ਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੇਹ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਰ ਮਨ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਉਤਪਤਿ
ਭਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਇਆ ਭੀ ਏਹੀ ਹੈ ਅਹੰਕਾਰ ਅਰ
ਜੋ ਅਹੰਕਾਰ ਬੁੱਧੀ ਕਰ ਪੁਰਸ਼ ਮੂੜ੍ਹ ਭਯਾ ਹੈ ਮਾਨੁਖੋਂ
ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕਹਿਤਾ
ਹੈ ਕਿ ਏਹ ਕਰਮ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਂਬਾਹੋ
ਅਰਜਨ ! ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਅਰ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤੱਤ ਤੂ
ਮੁਝ ਤੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਏਹ ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ
ਇਨ੍ਹੋਂ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈਂ ਤੈਸਾ ਤੈਸਾ ਕਾਰਜ ਇਨਤੇ ਹੋਤਾ

ਹੈ ਅਰ ਆਤਮਾ ਸਾਖੀ ਭੂਤ ਹੈ ਅਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਣੋਂ
ਵਿਖੇ ਵਰਤੇ ਹੈ ਇਤਨਾਂ ਸਮਝ ਕਰ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ
ਨਿਆਰੇ ਕਾ ਨਿਆਰਾ ਰਹੁ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ।
ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਭਾਵ ਅਭਾਵੀ ਕਰਮ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹਰ ਪ੍ਰਭ
ਚੀਤ ॥ ਉਸਨ ਸੀਤ ਬਜਾਪੈ ਨਹੀਂ ਕਾਰਣ ਕਰਤੇ
ਕੀਤ ॥ ੧ ॥ ਆਤਮ ਹੈ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ ਘਟ ਘਟ ਭੋਗੀ
ਆਪ ॥ ਸਭ ਮੈਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸਹੀ ਕੋ ਤੂੰ ਜਾਪ
॥ ੨ ॥ ਮਨ ਰਾਖਹੁ ਚਰਨਾਰ ਬਿੰਦ ਤਿਆਗਹੁ ਆਸਾ
ਰੀਤ ॥ ਹੋ ਅਚਿੰਤ ਪੇਖਹੁ ਦਰਸ ਨਿਰਬਾਸਨ ਪ੍ਰਭ
ਕੀਤ ॥ ੩ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸੈ ਇੱਛਾ ਧਰਹੁ

ਨ ਕੋਇ ॥ ਚਿੰਤਾ ਮਮਤਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬੁੱਧਿ ਸਫਲ
ਇਉਂ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ਇਹ ਮਾਰਗ ਤੁਝਕੋ ਕਹੋਂ ਸੁਣੀਓ
ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਵ ਕਰਮਹਿ ਬਸੈ ਦੂਖ
ਪਾਪ ਸਭ ਜਾਇ ॥ ੫ ॥ ਜੋ ਇਹ ਕਥਾ ਮਾਨਹਿ ਨਹੀ
ਨਿੰਦਹਿ ਦੁਤੀਆ ਜਾਣ ॥ ਤੇ ਅਗਯਾਨੀ ਅੰਧ ਮਤ
ਬਾਂਧੇ ਕਿਰਤ ਕਮਾਣ ॥ ੬ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸਰਬ
ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਮੁਝ ਵਿਖੇ ਅਰਪਣ ਕਰ ਅਰਜਿਤਨੇ
ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ
ਹੌਂ ਹੌਂ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਧਯਾਤਮ ਹੈ
ਅਧਯਾਤਮ ਕਹੀਏ ਸਰਬ ਆਤਮਾਓਂ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ

ਐਸਾ ਈਸ਼੍ਵਰ ਜੋ ਹੌਂ ਹੌਂ ਸੋ ਤੂੰ ਮਨਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੈਤਾ
ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਅਰ ਨਿਰਾਸ ਹੋਹੁ ਆਸਾ ਕਿਸੀਫਲ
ਕੀ ਨਾ ਕਰ ਅਰ ਚਿੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਜੁੱਧ
ਕਰ, ਏਹ ਮਾਰਗ ਜੋ ਮੈਂਨੇ ਤੁਝਕੋ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ
ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਕੋ ਸਰਧਾ ਸੰਜੁਗਤ ਰਖ ਕਰ
ਮੂਝਕੋ ਨਿਰਸੰਸੇ ਹੀ ਆਇ ਮਿਲੇਂਗਾ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਇਸ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਸੋ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਤੇ ਸਭ ਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧ ਮੱਤ ਮੂੜ੍ਹ
ਮੂਰਖ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ
ਕਾ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ

ਤਿਸਤੇ ਕਰਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਭੀ ਭੂਤ ਪਰਾਣੀ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਵੱਸ ਹੈਂ ਆਪਣੇ ਵਸ ਨਾਹੀ ਏਹ ਬਾਤ ਸਮਝ ਕਰ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭਲਾ ਕਹੀਏ ਅਰ ਬੁਰਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਏ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰੇ ਸਭਕਾ ਸਾਖੀ ਭੂਤ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਕੌਤਕ ਦੇਖੀਐ ਇਸਤੇ ਸਦਾ ਆਤਮ ਪਦ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਰਹੀਐ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਇਹ ਅਸਾਧ ਰੂਪ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹੈਨ ਤੂੰ ਇਨਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਓਰ ਮਤ ਜਾਹ ਇਹ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੀ ਦਾਤੀ ਹੈਂ ਅਰ ਜੈਸੇ ਵਾਟ ਮਾਰਣ ਹਾਰੇ ਚੋਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਇਸ ਮਾਰਗ ਕੇ ਮਾਰਣ ਹਾਰੇ ਏਹ

ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਚੋਰ ਹੈਨ ਤੂੰ ਇਨਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਓਰ ਮਤ ਜਾਵੈਂ॥ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰਅਰ ਜਨ ਬੋਲਤ ਭਯਾ॥ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਜਾਦਵੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਤੋ ਸਭੀ ਮਾਨੁੱਖ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਪਾਪ ਕੀਏ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਈਏਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਇਨ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਤੇ ਬਲ ਕਰਕੌਣਕਰਾਵੈ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋਜੀ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋਵਾਚ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਕਾਮ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਇਨਕੀ ਰਜੋਗੁਣਤੇ ਉਤ ਪਤਿ ਹੈ ਇਨਕਾ ਅਹਾਰ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਏਹ ਕਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਅਰ ਏਹ ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੈਂ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੇ

ਇਹ ਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈਂ ਦੋਨੋਂ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੋ ਬਾਂਧਕਰ ਪਾਪਕਰਾਵੈ
ਹੈ ॥ ਅਰੈਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਇਨ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ
ਮੁਝਕੋ ਬਿਸਥਾਰ ਕੇ ਪੂਰਬ ਕਹੋਜੀ ਜੋ ਇਨਕਾ ਜਨਮ
ਕਿਸ ਪਰਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਨਮ ਕਰ ਬਡੇ ਕਹਾ
ਹੋਂਹਿ ॥ ਅਰ ਇਨਕਾ ਆਤਮਾ ਕੌਣ ਹੈਂ ਇਨਕਾ
ਆਚਾਰ ਕਰਤੂਤ ਕਸ਼ਾ ਹੈ ਸਭ ਬ੍ਰਿਤੰਤ ਬਿਸਥਾਰਕਰ
ਇਨਕਾ ਕਹੋ ਜੀ ॥ ਅਬ ਇਸਕਾ ਉੱਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਏਹ ਸੂਖਮ ਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਰਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮਨ
ਇਨ ਵਿਖੇ ਇਨਕਾ ਨਿਵੈਸ ਹੈਂ ਸੂਖਮ ਰੂਪਧਾਰ ਕਰ

ਏਹ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਵੜ ਗਏ ਹੈਂ ਏਹ ਤੋ ਇਨਕਾ ਨਿਵਾਸ ਕਹਾ ਹੈ ਅਬ ਇਨਕੀ ਉਤਪਤਿ ਸੁਣ ਭਲੇ ਸੁਆਦ ਖਾਏ ਤੇ ਉਤਮ ਸੁਗੰਧਤਾ ਕੇ ਸੂੰਘਣੇ ਤੇ ਅਰ ਭਲੇ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਨੇ ਤੇ ਕਾਮ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਬ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਸੁਣ ਅਹੰਕਾਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਦਰਸ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਇਸਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਬਡੇ ਦੁਸਤਰ ਹੈਂ ਅਬ ਇਨਕੀ ਕਰਤੂਤ ਸੁਣ॥ ਪਹਿਲੇ ਹਰਖ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਤੇ ਕਾਮ ਉਪਜਿਆ ਤਬ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਸੰਗ ਲਿਆ ਜਬ ਬੀਰਜ ਗਿਰਾਤਬ ਮਿਰਤਕਕੀਨਿਆਈਂ

ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਹੋਇ ਕਰ ਗਿਰ ਪੜਾ ਸੋਇ ਗਿਆ ਏਹ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ਫਿਰ ਸੰਤਾਨ ਭਈ ਤਿਸਤੇ ਅਤਿਸੈ ਮੋਹ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਕੇ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਕਰ ਅੰਧਾ ਭਇਆ ਜਨਮਮਰਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਇਆ ਏਹ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀਕੇਸੰਗ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ॥ ਅਰ ਕਦਾਚਿਤ ਪਰ ਨਾਰੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਸੰਗ ਕੀਆ ॥ ਕਿਸੀ ਇਤਰ ਕੇ ਹਾਥ ਆਇਆ ਤੌ ਭੀ ਖੁਆਰੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਹਾਥ ਆਇਆ ਤੋ ਦੰਡਦੇਤਾ ਹੈ ਛੀਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਕੈਦ ਕਰਤਾ ਹੈ ਰਾਜ ਦੰਡ ਭਰਨਾ ਪੜਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਬਹੁਤ ਸਹਾਰਨੀ ਪੜੀ ਜਮ

ਜੈਂਦਾਰ ਸਾਸਨਾ ਦੇਵੇਗਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਬਿਗੜ ਗਿਆ ਬਾਕੀ ਕੁਛ ਨਾ ਰਹਿਆ ਏਹ ਤੋ ਕਾਮ ਕੀ ਕਰਤੂਤ ਕਹੀ ਅਬ ਹੇ ਅਰਜਨ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਲਛਣ ਅਰ ਕਰਤੂਤ ਸੁਣ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੰਦ ਕਰਮ ਸੇ ਅੰਧ ਭਯਾ ਜੋ ਦੇਹ ਮਾਨੁੱਖ ਹੈ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇਤਰ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਮਾਰਆਯਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਸ਼੍ਟ ਦੀਆ ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਪਕੜ ਕਰ ਅਬ ਦੰਡ ਦੀਆ ਬਾਂਧਿਆ ਪਦਾਰਥ ਛੀਨ ਲੀਆ ਅਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਮਕੀ ਸਾਸਨਾ ਸਹੇਗਾ ਏਹ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਕਰਤੂਤ ਕਹੀ ਹੇ ਅਰ-ਜਨ ਕਾਮ ਭੀ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਭੀ ਦੋਨੋਂ ਭੈਕੇ ਦਾਤਾਹੈ ਬਾਰੰ

ਬਾਰ ਮਾਨੁੱਖ ਕੋ ਮੋਹ ਤੇ ਭ੍ਰਮਾਵਤੇ ਹੈਂ॥ਬਹੁੜ ਕੈਸੇ ਹੈਂ
ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਨਿਪਟ ਨੀਚ ਹੈ ਹੇ
ਧਨੰਜੈ ਅਰਜਨ ਏਹ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਛਿਦ੍ਰ ਤਕਦੇ
ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੈਸੇ ਚੋਰ ਅਪਣਾ ਸਮਾਂ ਤੱਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ
ਹੈ ਜੋ ਕਬ ਘਰ ਕਾ ਧਨੀ ਸੋ ਜਾਵੈ ਕਬ ਹਉਂ ਦਰਬ
ਲੇਵੌਂ ਇਸੀ ਭਾਂਤਿ ਛਿਦ੍ਰ ਤਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ
ਗੁਣ ਤੇ ਇਨਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਅਰ ਆਤਮਾਕੇ ਮਾਰਣੇ
ਕੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈਂ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਵਿਖੇ ਏਹੀ ਦੋਨੋਂ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੈਂ
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਗ੍ਯਾਨ ਇਨੋ ਨੇ ਛਾਯਾ
ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਜੈਸੇਂ ਧੂਏਂ ਕਰਕੇ ਅਗ੍ਨਿ ਛਾਈ ਜਾਏ

ਹੈ ਜਯੋਂ ਆਰਸੀ ਮੈਲ ਕਰਕੇ ਅਛਾਦੀ ਜਾਇ
ਅਰ ਜੈਸੇ ਜਾਲੀ ਵਿਖੇ ਲਪੇਟਾ ਹੂਆ ਬਾਲਕਜਨਮਤਾ
ਹੈ ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਗਯਾਨ ਅਛਾਦ
ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ ਨਿਤ ਹੀ ਇਹ ਗਯਾਨ ਕੇ ਵੈਰੀ ਹੈਂ ॥
ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਅਰਜਨ ਦੋਨੋਂ ਮਹਿ ਕਾਮ ਅਰ ਮਦ
ਕਰ ਪੂਰਰਹੇਹੈ ਰਜਤੇਕਬਹੂੰ ਨਹੀਂ ਅਰ ਪਾਪਰੂਪ ਹੈਂ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਰ ਮਨ ਅਰ ਬੁੱਧਿ ਇਨਕੇ ਵਿਖੇ ਕਾਮਕਾ
ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਇਨਮੈਂ ਬਸ ਕਰ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੋ ਮੋਹਤ ਕਰੇ
ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਕੁਰਬੰਸੀਓਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਰਜਨ
ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੂੰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਆਦਿ

ਲੈਕਰ ਮਨ ਬੁੱਧਿ ਚਿੱਤ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਏਹ ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੈਨ ਗਿਆਨ ਅਰ ਬਿਗਿਆਨ ਕੋ ਨਾਸ਼ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਹੈਨ ॥ ਅਬ ਜਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੀਤੀਆਂ ਜਾਹਿੰ ਸੋ ਸੁਣ ॥ ਏਹ ਦੇਹ ਜੜ੍ਹ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਜੋ ਚੈਤੰਨ ਰੂਪ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਪਰੇ ਮਨ ਹੈ ਮਨ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੁਰਜੀਤ ਹੈਂ ਮਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਬੁੱਧਿ ਹੈ ਬੁੱਧਿ ਤੇ ਪਰੇ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਬੁੱਧਿ ਕਰ ਤਿਸ ਆਤਮਾ ਕੇ ਧਿਆਨ ਸਾਥ ਜੁੜ ਕਰ ਹੇ ਮਹਾਂਬਾਹੋ ਅਰਜਨ ਇਸਕਾ ਰੂਪ ਬਡਾ ਬਲਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵੈ ਹੈ ਤਿਸ ਅਪਣੇ ਬਲ ਕਰ ਮਹਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਇਨਕੋ

ਮਾਰ ਡਾਰ ਤਿਨਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਜੈ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਹੁ ॥
ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਦ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ
ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ
ਕਰਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਤ੍ਰਿਤੀਯੋ ਧਯਾਇ ॥ ੩ ॥

ਆਗੇ ਤੀਸਰੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ! ਏਕ ਸ਼ੂਦਰ ਮਹਾ
ਮੂਰਖ ਇਕਲਾ ਹੀਏਕ ਬਨ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਥਾ, ਬਡੇ ਅਨ-
ਰਥੋਂ ਕਰ ਕਿਤਨਾਕੁ ਦਰਬ ਉਸਨੇ ਅਕੱਠਾ ਕੀਆ
ਥਾ ਕਿਸੀ ਕਾਰਣ ਕਰ ਇਉਂ ਹੀ ਵਹੁ ਦਰਬ ਜਾਤਾ
ਰਹਾ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਜਾਣੇ ਕਰ ਓਹ ਸ਼ੂਦਰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ

ਵਾਨ ਰਹੇ ਅਰ ਲੋਕੋਂ ਤੇ ਪੂਛੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕਰਮ ਬਤਾਓ ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਿੱਥਵੀ ਮੈ ਦਰਬ ਹੋਵੇ ਮੈਂ ਨਿਕਾਲਲਵਾਂ ਮੁੜੇ ਫੇਰ ਓਹ ਪਦਾਰਥ ਹਾਥ ਆਵੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਖੇ ਕੋਈ ਅੰਜਨ ਬਤਾਓ ਜਿਸਕੋ ਨੇਤ੍ਰੀਂ ਪਾਇਕਰਪ੍ਰਿੱਥਵੀ ਕਾ ਪਾਦਰਥ ਨਿਕਾਲ ਲਿਆਵਾਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਾਸ ਮਦਰਾ ਖਾਇਆ ਪੀਆ ਕਰ ਵਹੁ ਵਹੀ ਖੋਟਾ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਚੋਰੀ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਇਕ ਦਿਨ ਧਨ ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਕਰ ਚੋਰੀ ਕਰਨੇ ਗਿਆ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚੋਰੋਂ ਨੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਮਰਾ ਹੂਆ ਪਰੇਤ ਕੀ ਜੂਨ ਪਾਈ ਵਹੁ ਏਕ ਬਟ ਕੇ ਦ੍ਰਖਤ ਪਰ ਰਹਾ ਕਰੇ

ਬਡਾਦੁਖੀ ਹੂਆ ਹਾਇ ਹਾਇ ਕਰਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਅਰ
ਵਿਰਲਾਪ ਕਰੇ ਐਸੇ ਹਾਹਾਕਾਰ ਕਰਤਾ ਰਹੇਕਹੇ ਕੋਈ
ਐਸਾ ਬੀ ਹੋਵੇ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਜੋ ਇਸ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ
ਛੁਡਾਵੇ ਐਸਾ ਹਾਹਾਕਾਰ ਕਰਤਾਰਹੇ ਬਹੁਤਦਿਨ ਬੀਤੇ
ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਨਮਿਆ ਜਬ
ਉਸਕਾ ਪੁੱਤ੍ਰਬਡਾਭਇਆਤਬ ਇਕ ਦਿਨਅਪਣੀਮਾਤਾ
ਸੇ ਉਸਨੇ ਪੂਛਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਕਜ਼ਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰਤਾ ਥਾ
ਅਰ ਦੇਹ ਹਤ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਇਆ ਹੈ ਤਬ ਉਸਕੀ
ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੇ ਬੇਟਾ ! ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ
ਬਹੁਤ ਥਾ ਸੋ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਤਾ ਰਹਾ ਓਹ ਧਨ ਕੇ

ਚਲੇ ਜਾਨੇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾਵਾਨ ਰਹੇ ਏਕ ਦਿਨ
ਬਨ ਕੋ ਗਿਆ ਕਹੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਧਨ ਚੁਰਾਇ ਲਿਆ-
ਊਂਗਾਰਾਹ ਮੇਂ ਚੋਰੋਂਨੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਤਬਉਸਨੇ ਕਹਾ ਹੇ
ਮਾਤਾ ਉਸਕੀ ਗਤਿ ਕਰਾਈ ਥੀ ? ਤਬ ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਹਾ
ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਪੂਛਾ ਹੇ ਮਾਤਾ ਉਸਕੀ ਗਤਿ ਕਰਾਉਣੀ
ਚਾਹੀਏ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਭਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਬ ਪੰਡਿਤੋਂ ਸੇ
ਪੂਛਨੇ ਗਿਆ ਜਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰੀ, ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ
ਮੇਰਾਪਿਤਾ ਇਸ ਦਿਸ਼ਾ ਜਾਕਰ।ਮ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਕਾ
ਉਪਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕਹੀਏ ਜੋ ਉਸਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇ
ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਗਯਾ ਜੀ ਜਾਹੁ ਉਸਕੀ

ਗਯਾ ਕਰਾਹੁ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਿਤਰ ਉਧਰਹਿੰਗੇ ਤਬ
ਉਸਨੇ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਮਾਤਾ ਕੀ ਆਗਯਾ ਲੈਕੇ
ਗਯਾ ਕੋ ਗਮਨ ਕੀਆ ॥ ਪ੍ਰਾਗਰਾਜ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ
ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਬਹੁੜ ਆਗੇ ਕੋ ਚਲਿਆ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਇਕ
ਬ੍ਰਿੱਛ ਕੇ ਤਲੇ ਬੈਠਾ ਵਹਾਂ ਸੇ ਉਸਕੋ ਬਡਾ ਭੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੂਆ ਓਹ ਬ੍ਰਿੱਛ ਵੋਹੀ ਥਾ ਜਹਾਂ ਉਸਕਾ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਤਿ
ਕੀ ਜੋਨਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਥਾ ਉਸੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮੇਂ ਚੋਰੋਂ
ਨੇ ਉਸਕੋ ਮਾਰਾ ਥਾ ਤਬ ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣਾ
ਗੁਰ-ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਿਯਾ ਔਰ ਏਕ ਉਸਕਾ ਔਰ ਭੀ ਨੇਮ
ਥਾ ਜੋ ਵਹ ਇਕ ਧਯਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਭੀ ਨਿੱਤ

ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰਤਾ ਥਾ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ
ਜੀ ਕੇ ਤੀਸਰੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਉਸ ਬ੍ਰਿੱਛ
ਕੇ ਤਲੇ ਬੈਠ ਕਰ ਉਸਕੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਜੂਨ ਮੇਂ
ਸੁਣਾ, ਸੁਣਕੇ ਉਸਕੀ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਹ ਛੂਟ ਗਈ ਦੇਵ ਦੇਹੀ
ਪਾਈ ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਉਸ ਬਿਬਾਨ ਪਰ
ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਉਸਕੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰ
ਅਸ਼ੀਰ ਬਾਦ ਦੀਆ ਅਰ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ! ਮੈਂ ਤੇਰਾ
ਪਿਤਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰੇਤ ਹੂਆ ਥਾ ਇਸ ਤੇਰੇ ਪਾਠ
ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮੇਰੀ ਏਹ ਦੇਵਦੇਹੀ ਭਈ ਅਬ ਮੇਰਾ
ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸ੍ਵਰਗ ਕੋ ਚਲਿਆ

ਹਾਂ ਅਬ ਤੂੰ ਗਯਾ ਜੀ ਮੇਂ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਹ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ਊਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤੁਮਨੇ ਉਧਾਰ ਕਰਣਾ ਥਾ ਜੋ ਤੈਂਨੇ ਈਹਾਂ ਪਾਠ ਮੁਝਕੋ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕਲਜਾਣ ਭਈ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਸੁਣ ਕਰ ਪੁੱਤ੍ਰਨੇ ਕਹਾਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੁਛ ਔਰ ਆਗਜ਼ਾ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਤਬ ਓਸ ਦੇਵਦੇਹੀ ਨੇਕਹਾ ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ! ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਸੱਤ ਪੀੜੀਆਂ ਪਿਤਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਪੜੇ ਹੈਂ ਬੜੇ ਦੁੱਖੀ ਹੈ ਅਬ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਤੀਸਰੇ ਧਜਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਉਨਕੋ ਫਲ ਦੇਹ ਓਹ ਇਸ ਦੁਖ ਤੇ

ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈਂ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਬਡੇ ਹੈਂ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਲ ਕਰ ਸੂਰਗ ਮੈਂ ਪਹੁਚੈਂਗੇ। ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰ ਵਹੁ ਦੇਵਦੇਹੀ ਸੂਰਗ ਕੋ ਗਯਾ ਤਬ ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਵਹਾਂ ਭੀ ਤੀਸਰੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਸਭ ਪਿਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪੁੰਨ ਦੇਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਗਾਮੀ ਕੀਆ, ਤਬ ਰਾਜਾ ਧਰਮਰਾਇ ਜੀਕੇ ਪਾਸ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਜਾਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨਰਕ ਮੇਂ ਤੋ ਬਹੁਤ ਸੇ ਲੋਕ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਨਰਕ ਤੋ ਉਜਾੜ ਪੜਾ ਹੈ ਜੋ ਕਈ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮੀ ਥੇ ਤਿਨਕੋ ਬਿਬਾਨੋਂ ਪਰ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਪਾਰਖਦ ਲੈਗਏ ਹੈਂ ਇਤਨਾ ਸੁਣਤੇ ਹੀ

ਰਾਜਾ ਧਰਮਰਾਇ ਉਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਗਿਆ ਜਹਾਂ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਕੀ ਸਿਹਜਾ ਬਣਾਇਕੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਪੌਢੇ ਹੂਏ ਥੇ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀ ਚਰਣ ਝਸ ਰਹੀ ਥੀ ਤਹਾਂ ਜਾਹਿ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੰਡਵਤ ਕਰੀ ਅਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਨਾਥ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ! ਜੋ ਜ਼ੀਵ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਪਾਪੀ ਥੇ ਤਿਨਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਰਖਦ ਬਿਬਾਨੋਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਤਬ ਨਰਕੋਂ ਕਾ ਭੁਗਾਵਣਾ ਏਹ ਦੰਡ ਕਿਸਕੋ ਦੇਵੇਂ ਅਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੰਡ ਦੀਆ ਕਰੇਂ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ

ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਧਰਮਰਾਜ ਤੂੰ ਦੁਖੀ
ਮਤ ਹੋ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਮਾਨ ਮੈਂ
ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਏਹ ਬ੍ਰਿਤੰਤ ਕਹੋਂ ਹੌਂ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਏਹ
ਜੋ ਜੀਵ ਪਾਪੀ ਥੇ ਇਨਕਾ ਪਿਛਲਾ ਧਰਮ ਕੋਈ ਉਦੇ
ਭਯਾ ਹੈ ਉਸ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਕਰ ਏਹ ਪਾਪੀ ਜੀਵ
ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰ ਏਹ ਔਰ ਇਕ ਆਗਯਾ ਮੈਂ
ਤੁਝੇ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਜੀਵ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ
ਕਰੇ ਅਥਵਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੇ ਯਾ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਾਠ
ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਦਾਨ ਕਰੇ ਤਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੂੰਨੇ ਕਦੇ
ਨਰਕ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ਏਹ ਤੁਝਕੋ ਮੇਰੀ ਆਗਯਾ ਹੈ ਇਹ

ਬਾਤ ਸੱਤਕਰ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸੁਨ ਯਾਦ ਰਖੀਓ। ਇਤਨਾ
ਸੁਨ ਕਰ ਧਰਮਰਾਜ ਅਪਨੀ ਪੁਰੀ ਕਉ ਪਧਾਰਿਆ
ਆਇ ਕਰ ਆਪਨੇ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਬੁਲਾ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਜਮ-
ਦੂਤੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾਜੀਕਾਪਾਠਕਰੇ ਯਾਸ੍ਰਵਨਕਰੇ
ਯਾ ਪਾਠ ਕੀਏ ਕਾ ਕਿਸੀਕੋ ਪੁੰਨ ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੋ
ਤੁਮ ਕਦੇ ਨਰਕ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵਨਾ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ
ਕਰਨੇ ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕੀਏ ਤੇ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਭੀ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗੇ। ਜੋ ਜੀਵ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇ
ਯਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਕਹਾਂ ਤਕ ਕਹੀਏ
ਕਹਿਨੇ ਮੈਂ ਨਹੀ ਆਇ ਸਕਤਾ॥ ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ

ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਲਛਮੀ ਏਹ ਤੀਸਰੇ ਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤ੍ਰਾ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਤ੍ਰਿਤੀਓ ਧਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਚੌਥਾ ਧਿਆਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਮੈਂਨੇ ਸੂਰਜ ਕੋ ਕਹਾ ਥਾ ਸੋ ਇਹ ਜੋਗ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਸੂਰਜ ਅਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮਨੂ

ਕੋ ਕਹਾ ਥਾ ਮਨੂ ਨੇ ਇਖਵਾਕ ਕੋ ਕਹਾ ਥਾ ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਪਰੰਪਰਾ ਪੁਰਾਤਨ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ ਇਸਕੋ ਰਾਜ ਰਿਖ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਇਸਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੀ ਪਰਮ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ॥ ਆਵਤ ਹਰਖ ਨ ਉਪਜਤਾ ਜਾਵਤਸ਼ੋਕ ਨ ਹੋਇ ॥ ਐਸੀ ਕਰਣੀ ਜੋ ਰਹੈ ਗ੍ਰਿਹਬਨ ਜੋਗੀਸੋਇ॥ ॥੧॥ਹੇਪਰੰਤਪ ਅਰਜਨ ਇਸਜੋਗਕੋ ਬਹੁਤਚਿਰਕਾਲ ਬਤੀਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਬ ਪੁਰਾਤਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਅਬ ਸੋਈਪੁਰਾ ਤਨ ਜੋਗ ਤੇਰੇ ਪਹਿ ਕਹਿਤਾ ਹੋਂ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ

ਪ੍ਰਿਤ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਗੁਪਤ ਵਾਰਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ ਸੋ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਸੁਣ ਆਈ ਵਾਰਤਾ ਪਰ ਹਰਖ ਨਾ ਕਰੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਸ਼ੋਕ ਨਾ ਕਰੇ ਇਕ ਜੈਸਾ ਜਾਣੇ ਹਰਖ ਸ਼ੋਕ ਤੇ ਅਸੰਗ ਰਹੇ ਚਿੱਤ ਕੋ ਥਿਰ ਰਾਖੇ ॥ ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਜਨਮ ਤੋ ਅਬ ਬਾਸਦੇਵ ਕੇ ਘਰ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਸੂਰਜ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ ਆਗੇ ਕਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤੁਮ ਨੇ ਕਬ ਸੂਰਜ ਕੋ ਇਹ

ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਸਮਝਾਵਹੁ ਜੀ। ਅਰਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉੱਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੇਰੇ ਅਰ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਬਤੀਤ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਹਉਂ ਤਿਨ ਸਭ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੌਂ ਤੂੰ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਸੋ ਹਉਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੌਂ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੌਂ ਆਤਮਾ ਹੌਂ ਸਮਸੱਤ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕਾ ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੌਂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੌਂ ਹਉਂ ਐਸਾ ਹੌਂ ਅਰ ਆਪਣੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਓਹਲੇ ਹੋਕਰਜਨਮਭੀਲੇਤਾਹੌਂ ਮਾਇਆ ਕਾ ਓਹਲਾ ਕਯਾ ਕਹੀਏ ਜਿਉਂ ਕੋਈ ਰਾਜਾ

ਅਪਨਾ ਰਾਜ ਕਾ ਲਿਬਾਸ ਉਤਾਰ ਕਰ ਔਰ ਭੇਖ ਕਰ ਲਏ ਤੋ ਲੋਕ ਉਸਕੋ ਪਛਾਨ ਨਾ ਸਕਹਿ ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਹਉਂ ਦੇਹ ਧਾਰ ਕਰ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਅਵਤਾ ਹੋਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਹਉਂ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇਹ ਤੇ ਪਰੇਹੋਂ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਆਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੂਪ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਿਸ਼ਰੀ ਕੀ ਝਾਰੀ ਹੋਇ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮਿਸ਼ਰੀ ਕਾ ਸ਼ਰਬਤ ਭੀ ਘੋਲਿਆ ਹੂਆ ਹੋਇ ਤੈਸੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਅਰ ਆਤਮਾ ਏਕ ਹੀ ਸ੍ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਅਰਜਨ ਹਉਂ ਜਨਮ ਕਬ ਲੇਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਕਿਸ ਨਮਿੱਤ ਲੇਤਾ ਹੋਂ ਸੋ ਸੁਣ! ਜਬ ਧਰਮ ਵਿਖੇ ਗਿਲਾਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਅਧਰਮ ਉੱਠ ਕਰ ਧਰਮ

ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੋ ਅਛਾਦ ਲੇਵੇ ਤਬ ਹੌਂ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ
ਕੋ ਸਿਰਜੋ ਹੌਂ ਤਬ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੌਂ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਰਖਯਾ
ਨਮਿੱਤ ਅਰ ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਜੋ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ
ਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਆਤਮਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕੇ ਵਧਾਇਬੇ
ਨਮਿੱਤ ਹੌਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਿਖੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ
ਹੌਂ ਅਬ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਅਰ ਕਰਮ ਦਿੱਬ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨ
ਕੋ ਜਾਣੈ ਸੋ ਦਿੱਬ ਕਯਾ ਕਹੀਏ ਜੈਸੇ ਔਰ ਦੇਹਧਾਰੀ ਰਕਤ
ਬਿੰਦ ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਨਾਹੀ ਅਰ ਜੈਸੇ
ਔਰ ਜੀਵ ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਬੰਧਨ ਸਾਥ ਬੰਧੇ ਦੇਹ ਲੇਤੇ ਹੈਂ
ਜੈਸੇ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਦੇਹ ਪਾਵੈ ਹੈ

ਅਰਜਨ ਹੌਂ ਐਸੇ ਨਹੀ ਜਨਮ ਲੇਤਾ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸੂੱਛ ਹੈ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੌਂ ਜਨਮ ਤੌ ਮੇਰ ਐਸੇ ਦਿੱਬ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰ ਕਰਮ ਭੀ ਐਸੇ ਦਿੱਬ ਹੈਂ ਜੋ ਹੌਂ ਕਕਤਾ ਹੌਂ। ਸੋਔਰ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ। ਜੋ ਮਨ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਕਰ ਭੀ ਨਾ ਕੀਏ ਜਾਏ ਤਿਸਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਕੀ ਰਖਯਾ ਹੇਤ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਥੰਭ ਤੇ ਨਿਕਸ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਤੌ ਕਹੋ ਕਿਨਹੀ ਜਾਨਿਆ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹਰਨਾਖਸ ਕੀ ਛਾਤੀ ਬਜਰ ਤੇ ਭੀ ਕਠੋਰ ਸੋ ਨਖੋਂ ਸੇ ਬਿਦਾਰ ਕਰ ਫਾਰ ਡਾਰੀ ਕੋਮਲ ਘਾਸ ਕੇ

ਨਜਾਈਂ ਅਰ ਗੋਕਲ ਕੇਭਗਤੋਂ ਕੀ ਰੱਖਜਾ ਨਮਿੱਤਸਾਤ
ਦਿਨ ਗੋਵਰਧਨ ਪਰਬਤ ਏਕ ਹਾਥ ਕੀ ਨੱਨ੍ਹਾਉਂਗਲੀ
ਪਰ ਧਾਰਣ ਕੀਆ ਔਰ ਜੋ ਮੈਂਨੇ ਅਨੇਕ ਕਰਮਕੀਏ
ਹੈਂ ਸੋ ਦਿੱਬ ਹੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਮਾਨੁੱਖ ਮੇਰੇ
ਜਨਮ ਔਰ ਕਰਮ ਜੋ ਹੈਂ ਦਿੱਬ ਤਿਨਕੋ ਜਾਣੇ ਸੋਈ
ਫਲ ਪਾਵੈ ਸੋ ਭੀ ਸੁਣ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹ
ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ
ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਜਨਮ
ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵੈ ਅਰ ਅਰਜਨ
ਜਿਸਕੋ ਮੇਰੇ ਚਰਣਾਰ ਬਿੰਦ ਕੀ ਭਗਤਿ ਉਪਜੀ ਹੈ

ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾ ਕਈ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਬੈਰਾਗੀਹੋਇ
ਕਰ ਬੀਤੇ ਅਰ ਕਈ ਜਨਮਬੀਤੇ ਰਾਗ ਬੈਰਾਗੀਹੋਇ
ਕਰ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇਕਰ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇਕਰ ਅਰ
ਮਨਕਾ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇਰਾਖ ਕਰ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਇਸ
ਭਾਂਤ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾਂ ਕਰਤਾ ਰਹਿਆ ਹੋਇ ਇਨ
ਸਾਧਨੋਂ ਕਰ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ਹੋ ਤਿਨਕੋ
ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਲੱਛਣ
ਭਗਤੀ ਉਪਜੀ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਸਕੇ ਰੋਮ ਰੋਮ
ਵਿਖੇ ਹਉਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਅਬ ਅਰਜਨ
ਔਰ ਸੁਣ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ

ਕਰੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੌਂ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਅਰ ਔਰ ਮਾਨੁੱਖ ਸਰਬ ਹੀ ਜਿਤ ਜਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਮੈਨੇ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਓਹ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਬ ਔਰ ਸੁਣ ਹਉਂ ਆਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਐਸਾ ਹੌਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਮੁਝ ਸਾਥ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਤੂੰ ਕਹੈਂ ਜੋ ਸਭੀ ਮਾਨੁੱਖ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਭਜਨ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾਂ ਕਯੋਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ॥ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮਾਨੁੱਖ ਫਲ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੁਝੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲੇ ਧਨ ਮਿਲੇ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਤਿਨਕੀ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੇਵਤਾ

ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਯਤਨ ਕੀਏ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਨਮਿੱਤ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਲਾਗੇ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਦੀਵੇ ਕਰ ਉੱਘੜੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇਹ ਪ੍ਰਪੰਚ ਝੂਠਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਵੇ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਸਰਬ ਬਯਾਪਕ ਸੱਤਸਰੂਪ ਜਾਣੇ ਤਿਸਕੀ ਸਰਧਾ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿਖੇ ਲਾਗੀ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਏਹ ਜੋ ਚਾਰੋਂ ਬਰਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ਵੈਸ਼ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਸੋ ਏਹ ਮੈਂ ਹੀ ਉਪਜਾਏ ਹੈਂ ਅਰ ਇਨਕੋ ਭਿੰਨ ੨ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਮੈਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਬਰਨੋਂ ਤੇ ਇਨਕੇ

ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾ ਅਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਰ ਅਜਨਮਾ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਜਾਨ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਤਿਸ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਸਰਬਥਾ ਕਰ ਲੇਪ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੁਝਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਲੇਪ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਸੋ ਇਸ ਵਾਸ੍ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਬਾਂਛਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਅਬਾਂਛੀ ਹੌਂ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਮਾਟੀਕੇ ਖਿਲੌਨੇ ਬਨਾਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਫੋੜ ਡਾਲਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਾਲਕ ਕੋ ਕਿਛੁ ਲੇਪ ਨਾਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਅਰ ਹਰਖ ਸ਼ੋਕ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਪ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਿਸੀ ਭਾਂਤ

ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਐਸਾ ਕਰ ਜਾਣੇ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀਕੇ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਲੇਪ ਨਾਹੀਂ ਸੋ ਮਨ ਕਰ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਤੇ ਅਲੇਪ ਰਹੇਗਾ। ਅਬ ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸਾ ਮੁਝਕੋ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਤੇਰਾ ਯੁੱਧ ਕਰਮ ਹੈ ਇਸਤੇ ਤੂੰ ਅਬਾਂਛੀ ਹੈਂ ਅਪਣਾ ਕਰਮ ਕਰ ਤੁਝਕੋ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਪ ਨਾ ਲਗੇਗਾ ਨਿਰਲੇਪ ਕਾ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇਂਗਾ ਅਰ ਤੁਝਤੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਥੀ ਤੌ ਭੀ ਮੇਰੀ ਆਗਜ਼ਾ ਮਾਨ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਭਏ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਭਾਵਨੀ ਕਰਤੇ ਸਦਾ ਸਦੀਵ॥ ਕਰਮ ਪੰਥ ਨਿਹ

ਕਰਮ ਹੋਇ ਮੁਕਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਥੀਵ ॥ ੧॥ ਏਹ ਬਾਤ
ਤੁਝਕੋ ਕਹੌਂ ਜੁੱਧ ਤੁਮਾਰਾ ਧਰਮ ॥ ਪੰਡਿਤ ਭੇਤ ਨਾ
ਪਾਵਹੀ ਕਜਾ ਅਕਰਮ ਕਹਾਂ ਕਰਮ ॥ ੨ ॥ ਸੁਰਤੇ
ਸੁਰਤ ਨ ਕਰ ਸਕੇ ਲੋਕ ਕਿ ਸਕੇ ਪਛਾਨ ॥ ਸੋਈ
ਕਰਮ ਤੁਝਕੋ ਕਹੌਂ ਮਾਨ ਲੇਹੁ ਪਤਵਾਨ ॥ ੩ ॥ ਜਿਸ
ਜਾਨੇ ਤੇ ਦੁਖ ਹਰੇ ਬੰਧਨ ਹੋਹਿੰ ਖਲਾਸ ॥ ਗੁਹਜ
ਕਥਾ ਤੁਝਕੋ ਕਹੌਂ ਤੁਮ ਸੁਨਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਕ ਤੋ ਕਰਮ ਹੈ ਏਕ ਬਿਕਰਮ ਹੈ ਏਕ
ਅਕਰਮ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ॥ ਜਿਸ ਭਾਂਤਿ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੀ
ਆਗਜਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤਿ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ

ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਸੋ ਬਿਕਰਮ ਕਹੀਏ ਹੈਂ ॥ ਅਰ ਜੋ ਭੂਲ
ਭੂਲ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਸੋ ਬਿਕਰਮ ਕਹੀਏ ਹੈਂ ॥ ਅਰ
ਜੋ ਆਲਸ ਤੇ ਯਾ ਅਗਯਾਨ ਤੇ ਅਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਆਦਿਸਭ
ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੋ ਅਕਰਮ ਕਹਾਵੇ ਹੈਂ
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਨ ਤੀਨਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਜਿਉਂ
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਆਗਯਾ ਹੈ ਤਿਉਂ ਕਰੇ ਸੋ ਬੁਧਿਵਾਨ
ਮਾਨੁੱਖ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਤ ਕਰਮੀਂ ਕਹਾਵੈ ਹੈ ਏਹ ਤੋ ਕਰਮ
ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ॥ ਅਬ ਔਰ ਸੁਣ ਜੋ ਕੋਈ
ਮਾਨੁੱਖ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਕੋ ਮੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾ ਕੇ ਜਾਨਣੇ
ਕਾ ਗਯਾਨ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗਯਾਨ ਕਰ ਤਿਸਕੋ

ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਅਰੰਭ ਨਾਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ
ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ਗਯਾਨ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਿਸਕੇ ਸਭ
ਕਰਮ ਸੜ ਗਏ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੋ ਬਿਬੇਕੀ
ਪੁਰਖ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਵਹੁ
ਗਯਾਨੀ ਪੰਡਿਤ ਜਿਸਨੇ ਸਭਹੀ ਕਰਮ ਤਯਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰ
ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲ ਭੀ ਤਯਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਖ ਗਯਾਨਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਐਸਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੋਵੈ ਉਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕੀਏ
ਕਾ ਲੇਪ ਨਾਹੀਂ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਬੰਧਨ
ਨਹੀਂ ਨਿਰਬੰਧਨ ਹੈ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ

ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਕੀ ਆਸਾਨਹੀ ਕਰਤਾ ਨਿਰਾਸੀ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੀਆਂ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਜਿਸਨੇ ਰੋਕ ਰਖੀਆਂ ਹੈ ਅਬਾਂਛੀ ਹੈ ਚਿੱਤ ਜਿਸਕਾ ਜੀਤਿਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਜਿਸ ਨੇ ਅਰ ਕਿਸੀ ਵਕਤ ਕਾ ਸੰਚਨ ਨਹੀਂ ਜਿਸਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਇਕਾਂਤ ਅਰ ਅਕਲਪ ਰੂਪੀ ਹੈ ਸਰੀਰ ਮਾਤ੍ਰ ਜਿਸਕਾ ਅਹਾਰ ਭੀ ਸਰੀਰਕੀਰਖਸ਼ਾ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਤਿਸ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਕੁਛ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਈਸ਼੍ਵਰ ਇੱਛਾ ਤੇ ਭੋਜਨ ਛਾਦਨ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕਰ ਸੰਤੁਸ਼੍ਟ ਰਹੇ ਸੀਤ ਉਸਨ ਹਰਖ ਸ਼ੋਕ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਰ ਕਿਸੀ

ਕੀ ਜਿਸਕੋ ਬਖੀਲੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਭਲੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤ
ਪਾਏ ਤੇ ਏਕਸਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਹੈ ਨਿਰਬੰਧ ਕਹਾਵੇ ਹੈ
ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਜਿਸਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਐਸਾ
ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾਕੇ
ਗ੍ਯਾਨ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਚਿਤਜਿਸਕਾ ਜਿਤਨੇ
ਕਰਮ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਸਭੀ ਗ੍ਯਾਨ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਚ ਤਿਸਕੇ
ਡੁਬ ਗਏ ਹੈਂ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਯਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਲੈਨ ਦੇਨ ਖਾਨ ਪਾਨ
ਪਹਿਰਾਨ ਜੋ ਕੁਛ ਦੇਖਣਾ ਸੁਨਣਾ ਉਪਜਣਾ ਬਿਨ-
ਸਣਾ ਇੱਤ੍ਯਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਯਾਹੈ ਜਿਸ

ਕੇ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਤ
ਉਪਜ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਭਯਾ ਹੈ ਐਸੀ ਸਮਾਧਿ
ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ
ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋਗ ਸੁਣ
ਜਿਸ ਜਿਸ ਜੋਗੋਂ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੁਝਕੋ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਪੂਜਤ
ਹੈਨ ਸੋ ਸੁਣ। ਏਕ ਤੋ ਸਾਰ ਜੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨ ਜੋਗ
ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੀਛੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸਰਬ ਰੂਪ
ਬ੍ਰਹਮ ਇਸ ਭਾਂਤ ਅਰ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਣ ਆਦਿ ਹਨ ਇਨ ਸਭ ਕੋ ਮੇਰੇ
ਤੇਖਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਸੰਜਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਤੋ ਏਹ ਜੋਗ

ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਮੋਨ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਏਹ ਜੋਗ ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੇਂ ਰੋਕਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਏਹ ਜੋਗ ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੰਤੋਂ ਸਾਧੋਂ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅੰਨ ਬਸਤਰ ਕਰ ਸੀਤ ਉਸਨ ਕਾ ਨਿਵਾਰਨ ਜਲ ਅਗਨੀ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਹ ਦਰਬ ਜੋਗ ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਤਪ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ ਤਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਵਿਖੇ ਕਹੋਂਗਾ ਅਰ ਏਕ ਜੱਗ ਜੋਗ ਹੈ ਜੋ ਮੁਝ ਸਾਥ ਜੁੜ ਰਹਿਣਾ, ਅਰ ਮੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾਂ ਕਰਨੀ ਏਕ ਏਹ ਭੀ ਜੋਗ ਹੈ ਕਯਾ ਮਹਿੰਮਾਂ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨੇ

ਬਿਸ਼ਨ ਪਦੇ ਗਾਵਣੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮਹੁੰਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ
ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਪਰਮਾਨੰਦ
ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਣਾ ਕਰ ਇੱਤਜਾਦਿਕ ਨਾਮ
ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਨਰਕ ਤੇ ਬਚ ਜਾਤੇ ਹੈਂ। ਹੇ ਅਰਜਨ
ਇਹਸਰਬਜੋਗ ਕਹਾਵੈ ਹੈ। ਹੇ ਅਰਜਨ ! ਏਕ ਮਾਨੁੱਖ
ਮੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾਂ ਅਪਣੇ ਮਨ ਮਹਿ ਇਕਾਂਤ ਵਾਸੀ
ਹੋਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਪ
ਨਹੀਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸਾ ਮੁਝਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਤੇਰਾ
ਕਰਮ ਜੁੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਜੋਂ ਤੂੰ ਛਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਅਬਾਂਛੀ
ਹੋਕਰ ਜੁੱਧ ਕਰ ਏਹ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਹੈਤੁਝਕੋ ਭੀ ਕਿਸੀ

ਕਰਮ ਕਾ ਦੋਖ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਜਿਸ ਜਾਨੇ ਤੇ ਦੁਖ ਮਿਟੇ ਹੋਵੈ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ॥ਗੁਹਜ ਕਥਾ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹੀ ਸੁਣਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ॥ ੧ ॥ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ॥ ਜਿਸਕ ਜਾਣੇ ਤੇ ਮੂਰਖ ਭੀ ਪੰਡਿਤ ਹੋਵੇ ਹੈ ਅਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਪੰਡਤ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਨਹੀਂ ਔਰੋਂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਥਾ ਸੋ ਕਰਮ ਹੌਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ ਜਿਸਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਦੁਖਦਾਇਕ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਮੁਕਿਤ ਹੋਹਿੰਗਾ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਉਸਤਤਿ ਕਰਣੀ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਗਯਾਨ ਜੱਗ ਹੈ ਏਕ ਜਤ ਜਗ ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਪਾਨ ਅਪਾਨ ਬਾਇਕੋ

ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਏਹ ਜਗ
ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਕ੍ਰਮ ਕ੍ਰਮ ਸੇ ਏਕ ਏਕ ਗ੍ਰਾਸ ਘਟਾਉਤੇ
ਹੈਂ ਏਹ ਕਿਤਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਭੀ ਜੱਗ ਕਹੇ ਹੈਂ ਏਹ
ਸਭੀ ਪਾਪਹੁ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭ ਜਗੋਂ ਮੇਂ
ਸੇ ਜਿਸ ਜੱਗ ਕਰ ਪੂਜੇਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵਹਿੰਗੇ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੈ
ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਪ ਜੋ ਕੁਛ ਵਹੁ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾਹੈ
ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਦੇਹ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗਕਰ
ਜੋ ਸਨਾਤਨ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਪਰੇ ਔਰ ਕੁਛ
ਨਹੀਂ ਸੋ ਐਸੇ ਮੇਰੇ ਸਨਾਤਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਾਵੈਂਗਾ ਹੇ

ਕੁਰਬੰਸੀਓਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਪੂਜੇਬਿਨਾਇਸ਼
ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਭੀ ਸੁੱਖ ਨਾਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ
ਬਾਤ ਕਜ਼ਾ ਕਹੀਏ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
ਜਗ ਮੈਂਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਕਹੇਹੈਂ ਇਨਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਅਰ-
ਜਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਹਿੰਗਾ ਅਬ ਇਨ ਜਗੋਂ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ
ਜਗ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਹੇ ਪਰੰਤਪ ਪਾਂਡਵ ਏਹ ਦਰਬ
ਜਗ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਸਭੀ ਜੱਗ ਮੈਂਨੇ ਕਹੇਹੈਂ ਤਿਨ
ਸਮਸਤ ਜਗੋਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾਂ ਜਾਨਣੇ ਕਾਜੋ
ਜਗ ਹੈ ਸੋ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਔਰ ਜਗ ਕੀਜੇ
ਹੈਂ ਸੋ ਗਜ਼ਾਨ ਪਾਵਨੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਕੀਜੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਬ

ਗਯਾਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਤਬ ਸਭੀ ਜੱਗ ਬਿਲਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਫੁੱਲ ਲਾਗੇ ਤੇ ਫੁੱਲ ਗਿਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਜਿਸਕੋ ਮੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾ ਕਾ ਗਯਾਨ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਔਰ ਕੋਈ ਗਯਾਨ ਪਾਇਆ ਚਾਹੇ ਸੋ ਕਿਆ ਬਿਧ ਕਰੇ ਸੋ ਸੁਣ॥ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਈਂ ਤਿਸਕੀ ਸ਼ਰਣ ਆਇ ਕਰ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਪਰਮ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰੇ ਮੁੱਖ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਓਨਮੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ

ਨਿਆਈਂ ਜਾਨ ਕਰ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ
ਕਰੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਗਿਆਨ ਮੁਝੇ ਦਾਨ ਕਰਹੁ
ਜੀ ਤਬ ਗਿਆਨ ਕੇ ਦੇਣੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹੈ ਗਿਆਨੀ ਤਿਸਕੋ
ਗਿਯਾਨ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾਵੈ ਅਬ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਗਿਆਨੀ
ਨੇ ਕਥਾ ਕਹਿਣਾਹੈ ਸ ਸੁਣ ਹੇ ਪਾਂਡਵ ਅਰਜਨ ਜਿਸ
ਗਿਆਨ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਬਹੁੜ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ
ਸਕਤਾ ਸੋ ਗਿਆਨਜਿਸਕੇ ਜਾਣੇਤੇ ਸਭਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ
ਵਿਖੇ ਏਕ ਹੀ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਆਪਿਆ ਜਾਨੇਗਾ
ਦੂਸਰਾ ਭੇਤ ਮਿਟ ਜਾਵੇਗਾ ਸੋ ਗਿਆਨ ਹੈ ਅਬ ਇਸ

ਗਿਆਨ ਕਾ ਫਲ ਸੁਣ ਜਿਤਨੇ ਪਾਪ ਜਾਣ ਅਜਾਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਫਲ ਜੋ ਹੈ ਦੁੱਖ ਸੋ ਤਿਨ ਦੁੱਖੋਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਪਾਰ ਪਰ-ਹਿੰਗਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਕੜੀਓਂ ਕੇ ਅੰਬਾਰੋਂ ਕੋ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇਕੇ ਭਸਮ ਕਰੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗਿਆਨ ਅਗਨਿ ਮੋਹ ਕੋ ਜਲਾਇਕੇ ਭਸਮ ਕਰਤੀ ਹੈ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ॥ਸਲੋਕ॥ ਈਂਧਨ ਗਿਆਨ ਸਕੇਲੀਏ ਪਾਵਕ ਰੰਚਕ ਲਾਇ ॥ ਗਿਆਨ ਬੈਸੰਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਕਰਮ ਪਾਪ ਜਲ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਗਿਆਨ ਮਹਾਂ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ਗਿਆਨ ਕੇ ਸਮ-

ਸਰ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਸੋ ਗ੍ਯਾਨ ਕਬ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸਾਥ ਜੁੜਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਚਿਰੰਕਾਲ ਤੱਕ ਜੋ ਮੇਰੇ ਧ੍ਯਾਨ ਸਾਥ ਜੁੜ ਰਹੇ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੀ ਗ੍ਯਾਨ ਉਪਜ ਆਵੇ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਮੇਰੇ ਗ੍ਯਾਨ ਪਾਵਣੇ ਕੀ ਸਰਧਾ ਹੋਇ ਸੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਸਮਝੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਵੱਸ ਕਰੇ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਗ੍ਯਾਨ ਕੋ ਪਾਵੈ ਗ੍ਯਾਨ ਪਾਇ ਤੇ ਪਰਮ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਗ੍ਯਾਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮੇਰੇ ਗ੍ਯਾਨ ਪਾਵਣੇ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸਕੇ ਆਤਮੇ ਵਿਖੇ ਸੰਸਾ

ਹੈ ਉਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਆਤਮਾ ਨਾਸ਼ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਨਾ ਤਿਸਕੋ ਏਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਸੁਖ ਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੁਖਅਰ
ਜੋ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਤਿਸਤੇ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ
ਉਠਤਾ ਅਰ ਨਾ ਤਿਨਕੋ ਕੋਈ ਸੰਸਾ ਹੀ ਬਯਾਪਸਕਤਾ
ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਹੈ ਜੋਗੀ ਗਯਾਨੀ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਚਲਾਇ
ਹਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਤੁਝਕੋ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਹੀ ਤੇ ਅਗਯਾਨ ਕਾ ਕਾਰਣ ਸੰਸਾ
ਸੰਦੇਹ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਰਿਦੇ ਹੀ ਤੇ ਗਯਾਨ ਨਾਮਾ
ਖੜਗ ਲੇਕਰ ਇਸ ਸੰਸੇ ਸੰਦੇਹ ਕੋ ਕਾਟ ਡਾਰ ਅਰ
ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਹੁ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪ

ਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਕਰਮ ਸੰਨਯਾਸ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਚਤੁਰਥੋ ਧਯਾਇ ॥ ੪ ॥

ਅਬ ਆਗੇ ਚੌਥੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਛੁਹੇ ਤੇ ਅਧਮ ਦੇਹ ਛੁਟ ਕਰ ਬਿਬੇਕ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਹੈ। ਤਬ ਲੱਛਮੀ ਜੀ ਪੂਛੈ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸਾਥ ਛੁਹ ਕਰ ਕੋਈ ਜੀਵ ਮੁਕਤਿ ਭੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ? ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ

ਲੱਛਮੀ ਤੁਮਕੋ ਏਕ ਕਥਾ ਮੁਕਤਿ ਹੂਏ ਕੀ ਪੁਰਾਤਨ
ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੋਂ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਭਗੀਰਥੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ
ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕਾਂਸ਼ੀਜੀ ਨਗਰ ਹੈ ਤਹਾਂ ਏਕ ਬੈਸ਼ਨੋ
ਰਹੇ ਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਮੇਂ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ
ਕੇ ਚੌਥੇ ਧਜਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਉਸ
ਸਾਧੂ ਕੇ ਪਾਸ ਤਪੱਸਜਾ ਹੀ ਧਨ ਥਾ ਮਾਇਆ ਕਾ
ਜੰਜਾਲ ਕੁਛ ਨ ਰਖਤਾ ਥਾ ਇਕ ਦਿਨ ਵਹੁ ਬਨ ਮੇਂ
ਗਿਆ ਤਹਾਂ ਏਕ ਭਲੀ ਠੌਰ ਹੈ ਭਲੇ ਬ੍ਰਿੱਛ ਹੈਂ ਕਮਲੋਂ
ਕਾ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਤਹਾਂ ਇਕ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਇਆ ਮੇਂ ਬੈਠ
ਗਿਆ ਅਰ ਵੋਹ ਬ੍ਰਿੱਛ ਦੋਨੋਂ ਬੇਰੀਆਂ ਕੇ ਥੇ ਉਨਕੇ

ਬੀਚ ਥੋੜਾ ਫਰਕ ਥਾ ਤਹਾਂ ਬੈਠੇ ਉਸ ਸਾਧੂ ਕੋ
ਨੀਂਦ ਆ ਗਈ ਇਕਸ ਬੇਰੀ ਸਾਥ ਉਸਕੇ ਚਰਨ
ਦੂਸਰੀ ਸਾਥ ਉਸਕਾ ਸਿਰ ਛੂਹਾ ਓਹ ਦੋਨੋਂ ਬੇਰੀਆਂ
ਕੰਬਕੇ ਗਿਰ ਪੜੀਆਂ ਪੱਤ੍ਰ ਸੂਕ ਗਏ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ
ਕਰਣੇ ਸੇ ਓਹ ਦੋਨੋਂ ਬੇਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣਕੇ ਘਰ ਜਾਇ
ਪੁੱਤ੍ਰੀਆਂ ਭਈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਬਡੇ ਉਗਰ ਪੁੰਨੋਂ ਕਰ
ਮਨੁੱਖ ਦੇਹ ਮਿਲਤੀ ਹੈਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਜਨਮ
ਲੇ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਲੜਕੀਓਂ ਨੇ ਤਪੱਸਯਾ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਾਰੰਭ
ਕਰੀ ਜਬ ਵਹੁ ਦੋਨੋਂ ਬਡੀ ਭਈ ਤਬ ਉਨਕੇ ਮਾਤਾ
ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਲੜਕੀਓ ਹਮ ਤੁਮਾਰਾ ਬਿਵਾਹ

ਕਰਤੇਹੈਂ ਤਬ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸੇਕਹਾ ਹਮ
ਬਿਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀਆਂ ਉਨਕੋ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ
ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਥੀ ਵੋਹ ਜਾਤੀ ਸੁੰਦਰ ਜਨਮੀ ਥੀਂ
ਉਨਹੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਏਕ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕਾਮਨਾ ਹੈ ਜੇ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਤਉ ਬਹੁਤ ਭਲੀ ਬਾਤ
ਹੈ ਉਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਯਹੀ ਥਾ ਕਿ ਓਹ ਸਾਧੂ ਜਿਸਕੇ
ਸਪਰਸ਼ ਕਰਨੇ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਅਧਮ ਦੇਹ ਛੁਟਕੇ ਏਹ
ਦੇਹ ਮਿਲੀ ਹੈ ਵਹੁ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ ਇਤਨਾਂ
ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਵਹੁ ਦੋਨੋਂ ਅਕੇਲੀਆਂ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
ਸੇ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਣੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਂਗੀ

ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਹੁਕਮ
ਦੀਆ ਕਹਾ ਤੁਮਕੋ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ
ਆਗਜ਼ਾ ਹੈ ਤਬ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਕੰਨਜ਼ਾਂ ਨੇ ਮਾਤਾ
ਪਿਤਾ ਕੋ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰਕੇ ਗਮਨ ਕੀਆ
ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੀਂ ਕਰਤੀਂ ਬਨਾਰਸ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚੀਂ
ਤਹਾਂ ਜਾਕਰ ਦੇਖਿਆ ਓਹ ਤਪੱਸੀ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਮ ਬੇਰੀਆਂ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੀ ਹੈਂ
ਤਬ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਕੰਨਜ਼ਾਂ ਨੇ ਪਾਸ ਜਾ ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ
ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਮ
ਧੰਨ ਹੋ ਹਮ ਕੋ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ ਹੈ ਜੀ ਤਬ ਉਸ

ਤਪੋਧਨਨੇ ਕਹਾਤੁਮ ਕੌਣਹੋ ਮੈਂ ਤੁਮਕੋਪਛਾਣਤਾਨਹੀਂ
ਤਬ ਕੰਨਜ਼ਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਪਛਾਣਤੀ ਹੈਂ ਹਮ
ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਬੇਰੀਆਂ ਕੀ ਜੂਨ ਮੇਂ ਥੀ ਤੁਮ ਇਕ
ਦਿਨ ਬਨ ਮੇਂ ਆਏ ਤੁਮ ਕੋ ਬਹੁਤ ਧੂਪ ਲਗੀ ਥੀ
ਤਬ ਬੇਰੀਆਂ ਕੀ ਛਾਯਾ ਤਲੇ ਆਏ ਬੈਠੇ ਲਬਾਸ ਨ
ਹੋਣੇ ਤੇ ਏਕ ਬੇਰੀ ਕੋ ਆਪਕੇ ਚਰਣ ਲਗੇ ਦੂਸਰੀ ਕੋ
ਸਿਰ ਲਗਾ ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਹਮ ਬੇਰੀ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
ਭਈਂ ਅਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲੀਆ ਹੈ ਹਮ
ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਹੈਂ ਬੜੀ ਸੁਖੀ ਹੈਂ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰੀ
ਗਤਿ ਭਈ ਜੀ ਤਬ ਤਪੋਧਨ ਕਹਾ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬਾਤ

ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਥੀ ਅਬ ਤੁਮ ਕੁਛ ਆਗਜ਼ਾ ਕਰੋ
ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੌਂ ਤੁਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰੂਪ ਉੱਤਮ ਜਨਮ
ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਾ ਮੁਖ ਹੋ ਤਬ ਉਨ ਕੰਨਿਆਂ ਨੇ
ਕਹਾ ਹਮਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਚੌਥੇਂ ਧਜਾਇ ਕਾ ਫਲ
ਦਾਨ ਕਰੋ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਹਮ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾ
ਕਰ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿੰ ਤਬ ਉਸ ਤਪੋਧਨ ਨੇ ਚੌਥੇ ਧਜਾਇ
ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਉਨਕੋ ਦੀਆ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਕਰ ਆਵਾ ਗਵਨ ਤੇ ਰਹਿ ਜਾਓ ਇਤਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੀ
ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਦੇਵ ਦੇਹੀ
ਪਾਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਮਨ ਕੀਆ ਬਹੁੜੋ ਤਪੋਧਨ ਨੇ

ਕਹਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਚੌਥੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਐਸਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਚੌਥੇ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੇ ਸੁਨਿਆ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤ੍ਰਾ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਚਤੁਰਥੋ ਧਯਾਇ ॥ ੪ ॥

ਪੰਜਵਾਂ ਧਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ

ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗ ਸੰਨਿਆਸਕਹੋਜੀ ਅਰਕਰਮ ਜੋਗ
ਭੀ ਕਹੋ ਜੀ ਏਹ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਕਹੋ ਜੀ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰੀ
ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਕਾ ਉੱਤਰ ਸ੍ਰੀ
ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਸੰਨਯਾਸ ਜੋਗ ਕਰਮ ਜੋਗ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਕਲਿ
ਆਨ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਇਸਮੇਂ ਕਰਮ ਤਿਆਗਣੇ ਜੋ ਹੈ
ਸੰਨਯਾਸ ਤਿਸਤੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਭਲਾ ਹੈ
ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਐਸੀ ਗਯਾਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਸਮਝਣੇ
ਹਾਰਾ ਸੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਜੋ ਸਰਬ ਬਾਤੋਂ ਕੇ
ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਂਬਾਹੋ ਅਰਜਨ

ਐਸਾ ਜੋ ਨਿਰਦ੍ਵੰਦ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ
ਬੰਧਨੋਂ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ
ਸਾਂਖ ਕੋ ਅਰ ਜੋਗ ਕੋ ਭਿੰਨਭਿੰਨ ਬਾਲਕ ਅਗਿਆਨੀ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੰਡਿਤ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋਗ ਕਹੀਏ
ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਣ ਸਾਥ ਜੁੜ ਰਹਿਣਾ ਅਰ ਸਾਂਖ ਕਹੀਏ
ਮੇਰੀ ਗਯਾਨ ਗੋਸ਼ਟ ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਕਰਨੀ ਸੋ ਏਹ
ਦੋਨੋਂ ਏਕ ਹੀ ਹੈਂ ਅਰ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਫਲ ਭੀ ਏਕ
ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਸਾਂਖ ਵਾਲਾ
ਪਾਵੇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਜੋਗੀ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਤਾਹੈ ਜਿਨ ਸਾਂਖ ਅਰ ਜੋਗ ਏਕ ਹੀਕਰ ਜਾਣਿਆਂਹੈ

ਤਿਨਹੀ ਯਥਾਰਥ ਜਿਉਂ ਕੀ ਤਿਉਂ ਜਾਣੀ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੰਨਿਆਸੀਜੋ ਹੈਸੰਸਾਰਕੇ ਕਰਮ ਸਭੀ ਤਯਾਗੀਏ ਦੇਹ ਕਰ ਅਰ ਮਨ ਕਰ ਭੀ ਤਜ਼ਾ ਗੀਏਇਸਕਾ ਨਾਉਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਹੀਏ ਹੇ ਮਹਾਂਬ ਹੇ ਅਰਜ਼ਨ ਏਹ ਸੰਨਿਆਸ ਪਾਵਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗ ਜੁੜੇ ਬਿਨਾਂ ਕਠਿਨ ਹੈ ਜਬ ਸਿਮਰਨ ਸਾਥ ਜੁੜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਬਾਤ ਭੂਲਜਾਤੀਹੈ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਸੰਨਿਆਸ ਕਹੀਏ ਹੈ ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਐਸਾ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ ਹੈ ਸੋ ਤੱਤਕਾਲ ਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋਗ ਸਾਥ

ਜੁੜਿਆ ਅਰ ਨਿਹਕਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਆਤਮਾ ਜਿਸ
ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ਆਤਮਾ
ਕੋ ਜਿਸਨੇ ਅਰ ਸਮੱਸਤ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜਿਸਨੇ ਪਕੜ
ਰਾਖੀ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਵਿਖੇ ਏਕ ਹੀ
ਆਤਮਾ ॥ ਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਇਆ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਹੈ ਸੋ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਭੀ ਅਕਰਤਾ ਹੈ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ
ਵਹੁ ਕਿਆ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਛ
ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਨੇਤ੍ਰ ਵੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰਵਣ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਸਪ-
ਰਸ ਦੇਹ ਕਾ ਹੈ ਨਾਸਕਾ ਸੂੰਘਤੀ ਹੈ ਸ੍ਵਾਦ ਜਿਹਬਾ
ਲੇਤੀ ਹੈ ਸ੍ਵਾਸ ਪਵਨ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ਹੈ ਹਾਥ ਪਕੜਤੇ

ਹੈਂ ਛੋੜਤੇ ਹੈ ਚਰਣ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਨਿਮਖ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋਵਤੀ ਜਾਗਤੀ ਦੇਹ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝੇ ਜੋ ਏਹ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਵਿਖਯੋਂ ਕੋ ਵਰਤਤੀ ਹੈ ਅਰ ਹੌਂ ਜੋ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਹਉਂ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਇਨ ਸਭ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੌਂ ਇਸ ਭਾਂਤ ਆਤਮਾ ਕੋ ਸਮਝੇ ਹੈ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰੇ ਸੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਵਿਖੇ ਕਮਲ ਨਿਰਲੇਪ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਆਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਕੋਈ ਜੋਗੀਸ਼੍ਵਰ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਦੇਹ ਕਰ ਮਨ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ

ਕਰ ਸਤ ਕਰਮ ਜੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਆਦਿ ਹੈਂ ਸੋ ਕਰਤੇਹੈਂ ਅਰ ਫਲ ਕਿਛੁ ਬਾਂਛਤੇ ਨਾਹੀਂ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਨਿਹਚਲ ਸ਼ਾਂਤਿ ਕੋ ਪਾਵੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਬੰਧਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਅਬ ਹੇ ਅਰ ਜਨ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਕੌਣ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਤਮਾ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ਹੈ ਅਰ ਕਿਸੀ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਉੱਦਮ ਨਹੀਂ ਉੱਠਤਾ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਜੋ ਹੌਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ ਹਉਂ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਪਜਾਵੌਂ ਹੌਂ ਅਰ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲੌਂ ਹੌਂ ਸੋ ਹੌਂ ਨਾਹੀਂ ਕਰਤਾ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਏਹ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਏਹ ਸੰਸਾਰ

ਮਾਇਆ ਕੀ ਖੇਲ ਹੈ ਅਰ ਮੁਝਕੋ ਸੰਧਾਰ ਸੇ
ਕੁਛ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ ਨਾ ਹਉਂ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪਾਪ ਕਰਾਵੌਂ
ਹੋਂ ਨਾ ਪੁੰਨ ਕਰਾਵੌਂ ਹੋਂ ਅੱਗ੍ਯਾਨ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ
ਗ੍ਯਾਨ ਢਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅੱਗ੍ਯਾਨ ਕਰ ਜੀਵ
ਮੋਹਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੇ ਪਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਮੁਝ
ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਨਿਆਰਾ ਨਿਰਲੇਪ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ
ਕਬੀ ਅੱਗ੍ਯਾਨ ਨਹੀਂ ਉਪਜੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕੋ ਅੰਧ
ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ ਗ੍ਯਾਨੀ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਕੈਸਾ ਹੈ॥
ਸ਼ਲੋਕ॥ ਤਤ ਬੁੱਧੀ ਬਸ ਆਤਮਾ ਨਿਹਚਲ ਨਿਜ
ਘਰ ਸੋਇ॥ ਸਭ ਕਿਲ ਵਿਖ ਉਤਰੇ ਗ੍ਯਾਨ ਕਰ

ਬਹੁੜ ਜਨਮ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਅਤਿ ਅਡੋਲ ਘਰ ਰੇਤਨਾ ਸਭ ਜਾਨੈ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ ॥ ਸਭ ਮੈਂ ਵਰਤੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਤੇ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੋਇ ॥੨॥ ਧਜ਼ਾਨ ਰੂਪ ਗੁਰ ਗਜ਼ਾਨ ਕਰ ਅਵਰ ਨ ਪੇਖਹੁ ਕੋਇ ॥ ਮਨੂਆ ਨਿਹ-ਚਲ ਬੁਧਿ ਥਿਰ ਆਪੈ ਆਪਿ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਸਾਸ ਸਾਸ ਸਿਮਰਤ ਰਹੋ ਆਤਮ ਰਾਮ ਸੁ ਰੀਤ ॥ ਸ਼ਰਨ ਏਕ ਕੀ ਪਕੜ ਹੋ ਦ੍ਰਿੜ ਚਿਤ ਏਕੋ ਰੀਤ ॥ ੪ ॥ ਤਨ ਧਨ ਤੁਮਾਰਾ ਮਨ ਤੁਹੀ ਮੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਭ ਤੋਹਿ॥ਆਸਾ ਨਿਸਚਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰੈ ਬਿਘਨ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਨਿਆਰਾ ਨਿਰਲੇਪ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣੇ ਅਰ ਮੇਰੇ

ਵਿਖੇ ਹੀ ਪਰਮ ਪਰੀਤੀ ਰਹੇ ਮੇਰੀ ਹੀਸ਼ਰਣਹੋਂ ਸਾਸ
ਸਾਸ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਐਸਾ ਮੁਝਕੋ ਜਾਨ ਕਰ
ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਐਸਾ ਪਹਿ
ਚਾਣੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਵਿਖੇ ਜਾਇ
ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂਗਏਤੇਗਿਰਤਾ ਨਹੀਂਤੇ ਪੂਰਨ
ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੈਸਾ ਜਨਮ ਤੇ
ਊਚ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਕਾ ਅਰ ਵਿੱਦਯਾ ਕਰ ਪੂਰਨ
ਹੋਇ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਜਨਮ ਕਾ ਅਰ ਵਿੱਦਯਾ ਕਾ
ਗਰਬ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸਭਨੋਂ ਸਾਥ ਨਿਮ੍ਰ ਭੂਤ ਹੈ
ਐਸਾ ਸਾਧੂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰ ਗਊ ਹਾਥੀ ਸ੍ਵਾਨ ਜੋ ਹੈ

ਕੁੱਤਾ ਅਰ ਚੰਡਾਲ ਊਚ ਨੀਚ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਏਕ ਹੀ ਸਮਾਨ ਹੈ ਐਸਾ ਸਮਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੰਡਤ ਕਹੀਏ ਹੈ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਕਾ ਸਮਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਈਹੈ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਿਤ ਭਯਾ ਅਰ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਸਭ ਵਿਖੇ ਨਿਰਲੇਪ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਐਸਾ ਜਿਸਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਇਆ ਹੈ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਭਲੀ ਵਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਅਰ ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨੈ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਥਿਰ ਬੁੱਧਿ ਗਜਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨਣੇਹਾਰਾ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਕੁਛ ਅੱਗਜਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਬਾਹਰ

ਕੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਸੁਖ ਤਿਸਕੋ ਵਿਸਰ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰ ਆਤਮਾ ਕੇ ਸੁਖ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਮਗਨ ਭਯਾ ਹੈ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਅਰਜਨ ! ਜਿਸਕਾ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ਹੈ ਤਿਨਹੀ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਭੋਗੋਂ ਕਾ ਸੁਖ ਅੰਤ ਵੰਤ ਹੈ ਸੋ ਵਿਖੇ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਰਮਤੇ, ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਉਪਜਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ, ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਓਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਅਬ ਜਿਸਕੇ ਆਗੇ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਜੈਸੇ ਵਲਟੋਹੀ ਤੇ ਏਕ ਦਾਨਾ ਕੱਢ ਦੇਖੀਤਾ

ਹੈ ਜੋ ਵਹੁ ਏਕ ਗੀਧਾ ਹੈ ਤੋ ਸਭੀ ਗੀਧੇ ਹੈਂ ਜੋ ਏਕ
ਕੱਚਾ ਹੈ ਤੋ ਸਭੀ ਕੱਚੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਗਿਆਨੀ
ਕੋਕਾਮਕ੍ਰੋਧਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਤਿਸਕੋ ਬਹੁੜ ਜਨਮਨਹੀਂ
ਜਿਸ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਦੋਨੋਂ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਜੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇਹੀ ਜੋਗਕੀ
ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਮਾਨੁੱਖ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ
ਸੁਖੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਉਪਜਤੇ ਤਿਸ
ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ। ਆਤਮਾ ਜੋ ਹੈ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਤਿਸ ਸਾਥ
ਜਾਇ ਜੁੜਿਆ ਤਿਸ ਆਤਮਾ ਸਾਥ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਜੋ ਹੈ
ਨਿਰਬਾਣਸੁਖ ਤਿਸਨਿਰਬਾਣ ਸੁਖਵਿਖੇ ਜਾਇ ਮਗਨ
ਭਯਾ ਤਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਤਿਸਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤੇ

ਸੋ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਬਾਣ ਸੁਖਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਪਾਪ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰ ਦੂਸਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਦੂਰ ਭਈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਦਰਸ਼ੀ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਭੂਤ ਪਰਾਣੀਓਂ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਵਿਖੇ ਹੈ ਪਰੀਤ ਜਿਸਕੀ ਅਰ ਸੀਤਲ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਅਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਐਸਾ ਜੋ ਹੈ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਬਾਣ ਸੁਖ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮਗਨ ਭਇਆ ਹੈ ਅਬ ਜੋ ਦੇਹ ਸਾਥ ਹੋਤੇ ਹੀ ਮੁਕਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਜਿਨ ਬਾਹਰ ਕੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਿਖਿਆਂ ਤੇ ਵਰਜ ਰਾਖੀ ਹੈਂ ਅਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੇ

ਅਰ ਪ੍ਰਾਣ ਵਾਯੂ ਊਪਰ ਕੀ ਅਰ ਸਮਾਨ ਵਾਯੂ ਤਲੇ ਕੀ ਅਕੱਠੀ ਕਰ ਨਾਸ਼ਕਾ ਵਿਖੇ ਆਉਣੀ ਹੈ ਅਰ ਜੀਤਿਆ ਹੈ ਜਨਮ ਜਿਸਨੇ ਅਰ ਨਾਂਹੀਕਿਸੀਵਸਤਕੀ ਬਾਂਛਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਡਰ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਭੀ ਨਹੀਂ ਐਸਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਕਹੀਏ ਅਬ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਕਈ ਕੋਟ ਲੋਕ ਪਾਉਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਜੱਗ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਈ ਕੋਟ ਲੋਕ ਤਪੱਸਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੱਗ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨ ਜੱਗੋਂ ਕਾ ਅਰ ਤਪੱਸਯਾ ਕਾ ਭੋਗਤਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਈਸ਼੍ਵਰ ਅਰ ਸਭ ਭੂਤ

ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕਾ ਮਿੱਤ੍ਰ ਐਸਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਜਾਣੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਐਸੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਾ ਪਾਵੇ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੁਖਕੋ ਪਾਵੇ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਿਆ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸੰਨਿਆਸ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਪੰਚਮੋ ਧਿਆਇ॥ ੫ ॥

ਆਗੇ ਪੰਜਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋਂ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਪੰਜਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ ॥ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਿੰਗਲਾ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਭਇਆ ਥਾ ਕੁਸੰਗਮੇਂ ਜਾਇ

ਬੈਠੇ ਮੱਛੀ ਮਾਸ ਖਾਵੇ ਮਦੁਰਾਪਾਨ ਕਰੇ ਜੂਆ ਖੇਲੇ ਤਾਂ
ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਭਾਈ ਚਾਰੇ ਮੇਂ ਸੇ ਛੇਕ ਦੀਆ ਤਾਂ
ਓਹ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਨਗਰ ਵਿਚ ਜਾਇ ਵੱਸਿਆ ਦੇਵ
ਯੋਗ ਕਰ ਵਹੁ ਪਿੰਗਲਾ ਏਕ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨੌਕਰ ਜਾਇ
ਰਿਹਾ, ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਔਰ ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਚੁਗਲੀ ਕਰੇ
ਜਬ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤਾਂ ਉਹ ਧਨਵੰਤ ਭਇਆ
ਤਬ ਉਨ ਵਿਆਹ ਕੀਆ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਭਚਾਰਣੀ
ਆਈ ਜੈਸਾ ਵਹੁ ਥਾ ਤੈਸੀ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਈ ਜੋ ਕੁਛ
ਵਹੁ ਬ੍ਰਾਮਣ ਕਹੇ ਸੋ ਵਹੁ ਨਾਂ ਕਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹੇ ਤੂੰ
ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਹ ਓਹ ਰਹੈ ਨਾਹੀ ਜਹਾਂ ਭਾਵੇ ਤਹਾਂ ਜਾਵੇ

ਭਰਤਾ ਕੋ ਕੁਛ ਜਾਣੇ ਨਾਹੀਂ ਵਹੁ ਕਲਪਣਾ ਕਰੇ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਮਾਰੇ ਏਕ ਦਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਬੜੀ ਮਾਰ ਪੜੀ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੁਖੀ ਹੋਈ ਨੇ ਦੁਰਬੁੱਧਿ ਕਰ ਭਰਤਾ ਕੋ ਬਿਖ ਦੀਨੀ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਰ ਗਿਆ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਗੀਧ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਕਿਤਨੇ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਮਰ ਗਈ, ਉਨ ਤੋਤੀ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਯਾ ਤਬ ਵਹੁ ਏਕ ਤੋਤੇ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਈ ਵਹੁ ਤੋਤਾ ਇਕ ਬਨ ਮੇਂ ਰਹਿਤਾ ਥਾ, ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਤੋਤੀ ਨੇ ਤੋਤੇ ਸੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਤੋਤਾ ਤੈਂ ਤੋਤੇ ਕਾ ਜਨਮ ਕਿਉਂ ਪਾਯਾ ਤਬ ਉਸ ਤੋਤੇ

ਕਹਾ ਹੇ ਤੋਤੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੌਂ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਥਾ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਥਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਵੱਡਾ ਵਿੱਦਵਾਨ ਥਾ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਔਰ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਕੋ ਪੜ੍ਹਾਵੈਂ ਮੈਂ ਉਨਕੀ ਬਾਤ ਮੇਂ ਬੋਲ ਪੜਾ ਕਰੂੰ, ਕਈ ਬਾਰ ਹਟਕਾ ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ ਮਾਨੀ, ਮੁਝਕੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦੀਆ ਕਹਾ ਜਾਹੁ ਤੂੰ ਤੋਤੇ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਉ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੈਂ ਤੋਤੇ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਯਾ॥ ਅਬ ਤੂੰ ਕਹੁ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਤੋਤੀ ਭਈ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਬ੍ਰਾਹ

ਮਣੀ ਥੀ ਜਬ ਬਿਆਹੀ ਤਬ ਭਰਤਾ ਕੀ ਆਗਿਆ
ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੀ ਥੀ ਭਰਤਾ ਨੇ ਮੁਝੇ ਮਾਰਾ ਇਕ ਦਿਨ
ਮੈਂ ਭਰਤਾ ਕੋ ਬਿਖ ਦੀਨੀ ਵਹੁ ਮਰ ਗਿਆ ਜਬਮੇਰੀ
ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਤਬ ਬੜੇ ਘੋਰ ਨਰਕ ਮੈਂ ਮੁਝੇ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਕੀਆ ਕਈ ਨਰਕ ਭੁਗਾਏ ਕਰ ਅਬ ਮੁਝੇ ਤੋਤੀ ਕਾ
ਜਨਮ ਭਇਆ ਤੋਤੇ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਾ ਤੂੰ ਬੁਰੀ ਹੈਂ ਜਿਨ
ਅਪਣੇ ਭਰਤਾ ਕੋ ਬਿਖ ਦੀਨੀ ਤੋਤੀ ਕਹਾ ਨਰਕੋਂ ਕੇ
ਦੁੱਖ ਭੀ ਤੋ ਮੈਂਨੇ ਹੀ ਸਹੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਭਰਤਾ
ਜਾਣਤੀ ਹੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਵਹੁ ਤੋਤੀ ਬਨ ਮੈਂ ਬੈਠੀ ਥੀ
ਵਹੁ ਗੀਧ ਆਇਆ ਤੋਤੀ ਕੇ ਉਸ ਗੀਧ ਨੇ ਪਛਾ

ਨਿਆਂ ਜੋ ਵਹੀ ਮੇਰੀ ਭਾਰਜਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੁਝੇ ਬਿਖ
ਦੀਨੀ ਥੀ ਵਹੁ ਗੀਧ ਤੋਤੀ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਚਲਾ ਆਗੇ
ਤੋਤੀ ਪਾਛੇ ਗੀਧ ਜਾਤੇਜਾਤੇ ਤੋਤੀ ਏਕ ਮਸਾਣ ਭੂਮਿਕਾ
ਮੇਂ ਥੱਕਕੇ ਗਿਰ ਪੜੀ ਵਹਾਂ ਏਕ ਸਾਧੂ ਕੋ ਦਾਗਦੀਆ
ਥਾ ਉਸ ਸਾਧੂ ਕੀ ਖੋਪਰੀ ਪੜੀ ਥੀ ਮੀਂਹ ਕੇ ਜਲ
ਸਾਥ ਭਰੀ ਹੂਈ ਥੀ ਉਸ ਮੇਂ ਗਿਰੀ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਗੀਧ
ਆਇਆ ਉਸ ਤੋਤੀ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਲਗਾ ਉਸ ਖੋਪਰੀ
ਕੇ ਜਲ ਸਾਥ ਉਨਕੀਦੇਹ ਧੋਤੀਗਈ ਵਹੁ ਆਪਸ ਮੇਂ
ਲੜਤੇ ਲੜਤੇ ਮਰ ਗਏ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟਕਰ ਦੇਵ
ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਤਿਨਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ

ਕੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਤੋਤੀ ਕਹਾ ਹੇ ਗੀਧ! ਐਸਾ ਪੁੰਨ ਕੌਣ ਕੀਆ
ਹੈ ਜੋ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਚਲੇ ਹੈਂ, ਗੀਧ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਨੇ ਤੋ ਜਨਮ ਮੇਂ
ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਮੈ ਇਸ ਪੁੰਨ ਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ
ਇਤਨੇ ਵਿਚ ਦੋਵੇਂ ਧਰਮਰਾਜ ਕੀ ਪੁਰੀ ਮੇਂ ਗਏ
ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂ ਰੇ ਗੀਧ ਤੂੰ ਪੀਛੇ ਕੌਣ ਥਾ
ਉਨ ਕਹਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਥਾ ਮੁਝੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈਓਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਸੇ
ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਥਾ ਮੈਂ ਔਰ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਜਾਇ ਵਸਿਆ
ਵਹਾਂ ਮੈਂ ਨੇ ਬਿਆਹ ਕੀਆ ਦੁਰਾਚਾਰਣ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਿਲੀ
ਉਸ ਨੇ ਮੁਝੇ ਬਿਖ ਦੇਕਰ ਮਾਰਾ ਅਰ ਵਹੁ ਭੀ ਮਰ
ਕਰ ਤੋਤੀ ਭਈ ਮੈਂ ਗੀਧ ਭਇਆ ਮੈਂ ਬਨ ਵਿਖੇ ਇਸ

ਕੋ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਮਾਰਨੇ ਲਗਾ ਵਹੁ ਏਕ ਮਸਾਣ ਮੈਂ
ਮਾਨੁੱਖ ਕੀ ਖੋਪਰੀ ਜਲ ਸਾਥ ਭਰੀ ਹੂਈ ਥੀ ਤਿਸ
ਮੇਂ ਏਹਗਿਰੀ ਮੈ ਭੀ ਵਹਾਂਪਹੁੰਚਾਉਸਜਲਕਾਹਮਦੋਨੋਂ
ਕੋ ਸਰਪਸ਼ ਹੂਆ ਤਤਕਾਲ ਹਮਾਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਦੇਵ
ਦੇਹ ਪਾਈ ਬਿਬਾਨੋਂ ਪਰ ਚਾੜ੍ਹ ਕਰ ਹਮ ਦੋਨੋਂ ਕੋ
ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਕੋ ਲੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਏਹ ਕੌਤਕ ਹਮ ਕੋ ਕੁਛ
ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਤਬ ਧਰਮਰਾਇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਓਹ
ਖੋਪਰੀ ਏਕ ਸਾਧੂ ਕੀ ਥੀ ਵਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਮੇਂ
ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿੱਤ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪੰਜਵੇਂ
ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ ਵਹੁ ਖੋਪਰੀ ਪਰਮ

ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਥੀ ਉਸਕੇ ਸਪਰਸ਼ ਸਾਥ ਤੁਮ ਬੈਕੁੰਠ ਬਾਸੀ ਭਏ ਹੋ ਅਰ ਆਪਣੇ ਪਾਰਖਦਾਂ ਕੋ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇਗੀਤਾਕਾ ਪਾਠਕਰਤੇ ਹੈਂਤਿਨਕੋ ਮੇਰੇ ਪੂਛੇ ਬਿਨਾਂ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਲੇ ਜਾਇਆ ਕਰੋ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਲੇ ਜਾਓ ਤਬ ਵਹੁ ਪਾਰਖਦ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਬੈਕੁੰਠ ਮੇਂ ਲੇਗਏ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪੰਜਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਸੋ ਤੈਂਨੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ

ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੈਂ ਨਾਮ ਪੰਚਮੋਂ ਧਯਾਇ ॥ ੫ ॥

ਛੇਵਾਂ ਧਿਆਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਕਰਮ ਜੋਗ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਅਰ ਫਲ ਕੁਛ ਬਾਂਛਤੇਨਾਹੀਂ ਤਿਨਕੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਾਣ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਜੋਗੀ ਕਹੀਏ ਫਲ ਕੁਛ ਬਾਂਛੈਂ ਨਹੀਂ ਇਸਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹੀਏ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਕੁਛ ਜਟਾ ਕੇ ਧਾਰੇ ਤੇ ਭਸਮ ਕੇ ਲਗਾਏ ਤੇ ਅਗਨ ਧੂਣੀ ਜਲਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈਤਾ ਹੇ ਪਾਂਡਵ ਜਿਸਕੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਜੋਗੀ ਜਾਣ

ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਮੇਰੇ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੁਛ ਬਾਂਛਾ ਨਹੀਂ
ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਬਿਨਾਂ ਅਬਾਂਛੀ ਹੋਤਾ ਨਹੀਂ
ਅਬਾਂਛੀ ਹੂਏ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਸਾਥ ਜੁੜਤਾ ਨਹੀਂ
ਜਬ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਤਬ ਅਬਾਂਛੀ ਹੋਇ
ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਅਰ ਅਬਾਂਛੀ ਹੋਇ
ਬਿਨਾਂ ਜੋਗੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ
ਸੰਨਿਆਸੀ ਅਰ ਜੋਗੀ ਏਹ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ
ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ਤਿਸਕੋ ਮੇਰੇ ਜਾਨਣੇ
ਕੇ ਜੋ ਹੈਂ ਸਤ ਕਰਮ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਸੋ

ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਏ ਜਬ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ
ਤਬ ਮੇਰ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਜੋਗੀ ਆਰੂੜਭਯਾ
ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਣਾ ਆਇਆ ਜੋ ਕੁਛ
ਉਸਕੀ ਇੱਛਾ ਹੋਇ ਸੋ ਕਰੇ ਸੋਵੇ ਤਾਂ ਸੋਇ ਰਹੇ ਜੇ
ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਬੈਠ ਰਹੇ ਜੋਗ ਆਰੂੜ ਇੱਛਾ ਚਾਰੀ ਮੁਕਤਿ
ਰੂਪ ਹੈ ਜੋਗ ਆਰੂੜ ਕਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸਕੇ ਲੱਛਣ
ਸੁਣ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵਿਖੇ ਕੋ ਨ ਉਠਹਿੰ ਅਰ ਮਨ
ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਜਬ ਐਸਾ ਹੋਇ ਤਬ ਜੋਗ ਆਰੂੜ ਕਹੀਏ ਤਿਨ ਆਪਣੇ
ਆਤਮਾ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਵਿਖਿਆਂ ਕੇ

ਸੁਆਦੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਮਿਆਂ ਅਰ ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਤਮਾਂ ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸ਼ੱਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਨ ਵਿਖਿਆਂ ਤੇ ਵਰਜ ਕਰ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਸਾਥ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਨ ਮੁਝਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾਂ ਵਿਖਿਆਂ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਤਮਾਂ ਸ਼ੱਤ੍ਰ ਹੈਂ ਬਹੁੜ ਨਾਂ ਕੋਈ ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ਨਾ ਸ਼ੱਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਨ ਆਤਮਾ ਵਰਜ ਕਰ ਵਿਖਿਆਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸਾਥ ਜੋੜਿਆ ਸੋ ਪਰਮ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ਅਰ ਉਸਕੋ ਸੀਤ ਉਸਨ ਭੀ ਨਹੀਂ

ਬਿਆਪਤਾ ਅਰ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਔਰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀ
ਨਹੀਂ ਬਿਆਪ ਸਕਤਾ ॥ ਜੋ ਆਦਰ ਕੀਏ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਨਾਹੀਂ ਅਨਾਦਰ ਕੀਏ ਤੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ
ਗਿਆਨ ਜੋ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪਕਾ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਜੋ ਹਉਂ
ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੋਂ ਏਹ ਕਿਆ ਖੇਲ ਹੈ ਅਰ ਬਿੱਗ੍ਯਾਨ
ਕਹੀਏ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਾ ਜਾਣਨਾ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਗਿਆਨ
ਬਿੱਗ੍ਯਾਨ ਹੈ ॥ ਇਨਕੋ ਹਉਂ ਤੇਰੁਵੇਂ ਧਿਆਇ ਮੈਂ
ਕਹੋਂਗਾ ਜਿਨੋਂ ਗਿਆਨ ਬਿੱਗ੍ਯਾਨ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਜਿਸਕਾ
ਸੋ ਕੈਸਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰੇ ਸਦਾ ਏਕਸਾ

ਰਹੈ ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਸ਼ੱਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਏਕ ਸਮਕਰਰਹੈਧਰਮੀ ਪਾਪੀ ਏਕ ਸੇ ਦੇਖੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਨਾਕਰੇ ਨਿਰੰਤਰਏਕ ਧਿਆਨ ਮਿੱਤ੍ਰ ਸੱਤ੍ਰ ਨਾ ਕਰੇ ਏਹ ਪੂਰਣ ਲੱਛਨ ਜੋਗ ਕੇ ਕਹੇ ਏਹ ਜੁਗਤ ਰਹੇ ਜੋਗੀ ਆਤਮਾ ਸੇ ਜੁੜੇ ਅਭੈ ਰਹੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਰਹੇ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਆਸ ਨ ਕਰੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਤੇ ਪਰਮ ਪਦ ਕੋ ਪਾਵੇ ਹੈ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੇ ਕੋਈ ਔਰ ਭੀ ਜੋਗਆਰੂੜ ਹੋਇਆ ਚਾਹੇ ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਓਹ ਕਿਆ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋ ਇਕਾਂਤ ਠਾਹਰ ਏਕ ਥੜੀ ਚਾਰ ਉਂਗਲ ਊਂਚੀ ਜਿਸਮੇਂ ਕੰਕਰਟੋਇਆ ਟਿੱਬਾਨਾਂਹੋਇਸੋਬਨਾਇ

ਐਸੀ ਏਕ ਜੈਸੀ ਸਾਫ ਥੜੀ ਬਣਾ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰ
ਗੋਬਰ ਕਾ ਚੌਂਕਾ ਫੇਰੇ ਤਿਸਤੇ ਕੁਸ਼ਾ ਵਛਾਵੇ ਕੁਸ਼ਾ ਤੇ
ਮ੍ਰਿਗਛਾਲਾ ਪਾਵੇ ਊਪਰ ਕਪਾਸ ਕਾ ਧੋਆ ਹੂਆ
ਕੱਪੜਾ ਡਾਲੇ ਐਸੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸੁਖਾਲੇ ਆਸਨ ਤੇ ਚੌਂਕੜੀ
ਮਾਰ ਬੈਠੇ ਮਨ ਕੋ ਨਿਹਚਲ ਕਰੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਸ ਕਰ
ਐਸਾ ਹੋਇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਅਰ ਸਾਰੀ ਦੇਹ ਕੋ
ਸੀਧਾ ਰੱਖੇ ਬਾਂਕਾ ਟੇਢਾ ਨ ਬੈਠੇ ਸਿਰ ਗ੍ਰੀਵਾ ਕੋ ਭੀ
ਸੀਧਾ ਰਖੇ ਐਸਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਕੇ ਬੈਠੇ ਆਪਣੀ
ਨਾਸਕਾ ਕਾ ਅੱਗਰ ਭਾਗ ਦੇਖੇ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦਿਸ਼ਾ ਕੋ
ਨ ਦੇਖੇ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ ਲੀਨ

ਕਰੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਡਰ ਨਾ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਖੇ
ਅਰ ਮਨ ਕੋ ਸੰਜਮ ਕਰ ਮਨਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ
ਵਿਖੇ ਰਾਖੇ ਏਸ ਭਾਂਤ ਮੁਝ ਸਾਥ ਜੋਗ ਜੋੜ ਇਨ
ਲੱਛਣੋਂ ਸਾਥ ਜੁੜੇ ਤੋ ਪਰਮ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸੁੱਖ ਜੋ ਹੈ ਨਿਰ-
ਬਾਣ ਪਦ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਔਰ
ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਜੁਗਤਿ ਸੁਣ।ਜੋਪ੍ਰਾਣੀ ਉਦਰਭਰਕੇ ਭੋਜਨ
ਖਾਵੇ ਤਾਂਭੀ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇ॥ ਜੋਗ ਕਿਸਭਾਂਤਿਹੋਇ ਸੋ
ਸੁਣ।ਜੁਗਤਕਾ ਅਹਾਰਹੋਇ ਕੈਸੀ ਜੁਗਤ ਜੋ ਗ੍ਰਾਹ ਭੁਖ
ਰਹੇ ਜਿਸਤੇ ਸ੍ਵਾਸ ਸੁਖੀ ਚਲੈਂ ਤੇ ਗਿਰੇ ਭੀ ਨਾਹੀਂ ਤੇ
ਚਲੇ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਜੈਸਾ ਮੰਦ ਮੰਦ ਜੁਤੀ ਨ ਪਾਵੇ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਚਲੇ ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਜੀਅ
ਜੰਤ ਕੰਕਰ ਕਾਂਟਾ ਨ ਹੋਇ ਤਹਾਂ ਚਰਨ ਧਰੈ ਅਪ-
ਵਿੱਤ੍ਰ ਠੌਰ ਪੈਰ ਨਾ ਧਰੇ ਜਾਗਤਾ ਰਹੇ ਤੌ ਭੀ ਜੋਗ
ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸੋਇ ਰਹੇ ਤੌ ਭੀ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸੋਣਾ
ਜਾਗਣਾ ਸਹਜ ਕਰੇ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਪਹਿਲੀ ਜਾਗੇ
ਪਹਿਰ ਪਿਛਲੀ ਜਾਗੇ ਸੋ ਐਸੀ ਜੁਗਤ ਕਰ ਜੋਗ
ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਜੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਐਸੀ ਜੁਗਤ ਕਰ
ਦੇਹ ਕੋ ਕੋਈ ਰੋਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤਾ ਇਸਕਾ ਨਾਮ
ਦੁਖ ਨਾਸ ਜੋਗ ਹੈ ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਸ਼ ਜੋਗੀ ਕਾ ਮਨ
ਜਬ ਆਤਮਾਂ ਸਾਥ ਜਾਇ ਜੁੜੈ ਤਬ ਇਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ

ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਰਹੇਨਾਹੀ ਤਿਸਕੋ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਬ ਜੋਗੀ ਕੋ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠਣਾ ਕਿਉਂ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣ ॥ ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਪਵਣ ਲਾਗਨੇ ਕੀ ਠਾਹਰ ਨਾਹੀਂ ਰਾਖੀਤਾ ਤਾਂ ਦੀਪਕ ਨਿਰਮਲ ਅਡੋਲ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪਵਨ ਲਾਗਨੇ ਕੀ ਠਾਹਰ ਰਾਖੀਏ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਡੋਲੈ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜੋਗੀ ਕੋ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠਣਾ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠ ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਚਿਤਵੈ ਜਬ ਜੋਗੀ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਜੁਗਤਿ ਕਰ ਨਿਹਚਲ ਹੋਇ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਆਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ

ਆਤਮਾਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਅਤਿ ਸੁਖਕੋ ਪਾਵੈਹੈ ਆਤਮਾਂ
ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਾ ਸੁਖ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਤਿ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁਖ
ਹੈਤਿਸਕੋ ਬੁੱਧਿ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ॥ ਵਹੁ ਸੁਖ ਬੁੱਧਿ ਗੋਚਰ
ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੁਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀਆਂ ਇਸ ਕਾਰਨ
ਤੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਅਤਿ ਇੰਦ੍ਰੇ ਸੁਖ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਸੁਖ
ਕੋ ਪਾਇ ਤੇ ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਨਿਰਲੇਪ ਨਿਹਚਲ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਅਰ ਜਿਸ ਸੁਖ ਤੇ ਉਪਰੰਤ ਔਰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ
ਮਾਨਤਾ ਜਿਸ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਕੋ ਬੜਾ
ਦੁਖ ਲਗੇ ਅਰ ਸ਼ਸਤ੍ਰੋਂ ਸਾਥ ਕਾਟੇ ਅਗਨਿ ਮੇਂ ਜਲਾਵੇ
ਤੋ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਕੁਛ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਲਗੈ ਤਿਸਤੇ ਸਾਖੀ

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਹਰਨਾਖਸ਼ ਨੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਦੀਨੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਕੁਛ ਕਸ਼ਟ ਨ ਭਇਆ ਐਸਾ ਸੁਖ ਹੈ ਜਿਸ ਸੁਖ ਪਾਏ ਤੇ ਸਭੀ ਦੁਖ ਭਾਗ ਜਾਹਿੰ ਐਸਾ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਜੋਗ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ ਅਵੱਸ਼ ਕੀਜਹਿ ਬਿਲਮ ਨ ਕੀਜੈ ਸਭੀ ਕਾਮਨਾ ਵਿਸਾਰ ਕਰ ਤੇ ਸਭੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵੱਸ ਕਰਕੇ ਜੋਗ ਕੀਜੈ ਸਨੇ ਸਨੇ ਮਨਕੋ ਬੁਧਿ ਸਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਨਿਹਚਲ ਰਖੇ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਾ ਚਿਤਵੇ ਇਹ ਮਨ ਚੰਚਲ ਹੈ ਜਿਸ ਜਿਸ ਬਾਤ ਕੋ ਚਿਤਵੈ ਤਿਸਤੇ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰ ਆਤਮਾ ਸਾਥ

ਤਬ ਕੈਸੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈ ਤਨਿ ਗੁਣ ਕੋ ਕਾਟ
ਜਾਵੈ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਪਾਪ ਤੇ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂਆ ਕਪਟ ਮਾਯਾ ਦੂਰ ਕੀਆ
ਇਤਕਾਰ ਜਿਨ ਜੋਗ ਜਾਣਾ ਸੋ ਨਹੀਂ ਡੋਲਤਾ ਆਪ
ਸੇਤੀ ਆਪ ਜੁੜਿਆ ਪਾਪ ਤਿਨਕੇ ਸਰਬ ਛੁਟਿਆ
ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਤਿਨ ਜੋਗ ਪਾਯਾ ਤਬ ਸੁਖ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਯਾ ਆਤਮਾ ਸੰਗ ਕੀਆ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕੋ
ਪਾਇਆ ਸਗਲ ਘਟ ਮਹਿੰ ਆਪਦੇਖਿਆ ਆਤਮ ਮੇਂ
ਸਗਲ ਦੇਖਿਆ ਆਪ ਪਰ ਕਾ ਕੁਛ ਨ ਬਜਾਪੈ ਆਤਮਾ
ਜਾਤਾ ਸਦਾ ਹੀ ਸਮਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤੇਖਿਆ ਆਪ ਮੱਧੇ ਬ੍ਰਹਮ

ਦੇਖਿਆ ਜੁਗਤ ਨਿਰਮਲ ਜੋਗ ਪਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਭੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸਕੋ ਆਪਣੇ
ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਏ ਅਰ ਸਭਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ
ਵਿਖੇ ਆਪਨਾ ਆਤਮਾ ਤਿਸਕੋਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਯਾ ਤਿਸਕੋ
ਐਸੀ ਸਹਜ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਰਿਭਈ ਆਪਵਿਖੇਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਲਾਗਾ
ਵੇਖਣਾ ਜੋ ਸਭਨਾਂ ਵਿਖੇ ਮੁਝੇ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਦੇਖੇ
ਅਰ ਸਭੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮੁਝੇ ਬੈਰਾਟ ਪੁਰਖ ਪਰ ਬੈਠੇ
ਦੇਖੇਂ ਐਸੀ ਜਿਸਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਤੇ ਹੌਂ
ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਮੁਝਤੇ ਵੁਹ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹਉਂ ਅਰ ਵੁਹ
ਏਕ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਵਿਖੇ ਮੁਝ ਕੋ

ਵਯਾਪਕ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਤਿਸਕੇ ਬਹੁੜ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਅਰ ਜੋ ਸਭਨੋਂ ਵਿਖੇ
ਹੌਂ ਵਯਾਪਕ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਯਾ ਕਰਨਾ
ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੈਸਾ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ
ਦੁਖ ਸੁਖ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਅਗਲੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਇਹ
ਜਾਣ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੁਖਾਵੈ ਨਹੀਂ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਸੁਖ
ਦਾਇਕ ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੋਇ ਵਰਤੈ ਮੇਰੇ ਮਤਵਿਖੇ ਸਭ ਜੋਗੀਓਂ
ਤੇ ਵੁਹ ਜੋਗੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈ ਜੋ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਹੈ।
ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ
ਪੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ ਹੇ ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਜੀ ਤੁਝ ਜੋ ਏਹ

ਜੋਗ ਮੁਝੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਏਹ ਜੋਗ ਤੋ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਹੌਂ ਐਸਾ ਜੋਗ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ! ਮਨ ਤੋ ਚੰਚਲ ਹੈ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਬਲਵਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮਨਕੋ ਪਕੜਨਾ ਹੌਂ ਪਵਨ ਤੇ ਭੀ ਕਠਿਨ ਜਾਣਤਾ ਹੌਂ ॥ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਮਹਾਂਬਾਹੋ ਅਰਜਨ ਇਸ ਬਾਤ ਮੇਂ ਕੁਛ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਮਨ ਤੋ ਚੰਚਲ ਹੈ ਪਕੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਪਰ ਇਸਕੇ ਪਕੜਨੇ ਕੇ ਦੋ ਉਪਾਉ ਹੈਨ ਸੋ ਸੁਣ ॥

ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਵਿਖਿਆਂ ਤੇ ਵੈਰਾਗ
ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਉਪਾਇ ਹੈਨ ਇਨ ਕਰ ਮਨ ਨਿਹਚਲ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜਿਨ ਮੁਝ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਸੰਸਾਰ
ਕੇ ਵਿਖਿਆਂ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਨਹੀਂ ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ
ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਅੱਭਯਾਸ ਕਰ ਮਨ ਮੁਝ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ
ਤਿਸਕੋ ਜੋਗ ਕਹਾ ਹੈ ਅੱਭਯਾਸ ਕਹੀਏ ਜਬ ਮੇਰੇ
ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਕੁਛ ਔਰ ਚਿਤਵਨਾਂ ਮਨ ਚਿਤਵੈ
ਸੋ ਮਨਕੋ ਬੁੱਧਿ ਸਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਮੁਝ ਹੀ ਕੋ ਸਿਮਰ
ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਅੱਭਯਾਸ ਹੈ ਜਿਨ ਵੈਰਾਗ ਅੱਭਯਾਸ
ਕਰ ਦੋਨੋਂ ਉਪਾਇ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ਤਿਸਕੋ ਜੋਗ ਕਠਿਨ

ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਅੱਭਯਾਸ ਅਰ ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਮਨ ਮੁਝ ਸਾਥ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜੋਗ ਪਾਵਣਾ ਸੁਖਾਲਾ ਹੈ ਅੱਭ-ਯਾਸ ਬੈਰਾਗ ਦੋਨੋਂ ਉਪਾਇ ਮਨ ਪਕੜਨੇ ਕੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਜਿਨ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਜੋਗ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਦੇਹ ਛੂਟਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤਿਸਕੀ ਸਰਧਾ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋਗ ਤੇ ਛੁਟ ਕਰ ਕਿਸੀ ਔਰ ਬਾਤ ਪਰ ਗਈ ਹੋ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋਗ ਕੀ ਬਿਧਿ ਕੋ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸੋ ਕਿਸ ਗਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋਗ ਤੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਭਯਾ ਕਿ ਨਾਹੀਂ ਉਸਕੀ

ਸਾਰੀ ਸਿਧਿ ਨਿਹਫਲ ਭਈ ਕਿ ਤਿਸਕੀ ਕੁਛ ਗਤਿ ਭਈ ਜੈਸੇ ਮੇਘ ਉਮਡ ਕਰ ਆਵੈ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਵਰਖਾ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਕਿਸੀ ਓਰ ਤੇ ਪਵਨ ਆਇਕੇ ਮੇਘ ਕੋ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰ ਦੀਆ ਬਰਖਾ ਨਾ ਭਈ ਤਿਸ ਮੇਘ ਕੀ ਭਾਂਤ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜੋਗ ਨਸ਼ਟ ਭਯਾ ਕਿ ਤਿਸਕੀ ਕੁਛ ਗਤਿ ਭਈ॥ ਹੇ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋਗ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਤੁਮਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪਦ ਜੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਬੈਕੁੰਠ ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਓਹ ਮੂੜ ਅੰਧ ਭਯਾ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਕਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਨਕਾ ਸੰਸਾ ਕਾਟੋ। ਤੁਮ ਬਿਨਾ ਇਸ ਸੰਸੇ ਕੋ ਛੇਦਨੇ ਹਾਰਾ ਕੋਊ

ਨਹੀਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਸ ਜੋਗੀ
ਕਾ ਜੋਗ ਤੂੰ ਨਾਸ ਹੂਆ ਮਤ ਜਾਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਿਨ
ਏਕ ਬਾਰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੀਆ ਅਰ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਆ
ਹੈ ਹਉਂ ਸਤ ਪੂਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਜੋ ਸਦਾ ਕਲਿਆਣ
ਰੂਪ ਹੋਂ ਅਬ ਜੋਗੀ ਜੋ ਮਨ ਦੇਹ ਛੂਟਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ
ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕੇ ਔਰ ਬਾਤ ਪਰ ਗਿਆ ਹੈ
ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਸੁਣ ਜਿਸ ਸ੍ਵਰਗ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ
ਮਾਨੁੱਖ ਬਡੇ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਗਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਪਸਯਾ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸ੍ਵਰਗ ਮੇਰ ਜੋਗੀ ਕੋ ਦੰਡ ਹੈ ਸੋ ਭ੍ਰਸ਼ਟ
ਜੋਗੀ ਸ੍ਵਰਗ ਜਾਇ ਭੋਗੇ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਵਰਗ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ

ਸੁਨ ਤਹਾਂ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਬਸੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਰਦ ਹੈ ਤਹਾਂ ਅਪੱਛਰਾਂ ਭੋਗਣੇ ਕੋ ਹੈਂ ਕੈਸੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਬੜੀ ਸੁਗੰਧਤਾ ਆਵੇ ਹੈ ਅਰਦਿੱਬ ਗੰਧਰਬ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਖਾਣੇ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਹੈਂ ਸੂੰਘਨੇ ਕੋ ਦਿੱਬ ਪਾਰਜਾਤ ਕੇ ਫੂਲ ਪਹਿਰਨੇ ਕੋ ਦਿੱਬ ਬਸਤ੍ਰ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦਿੱਬ ਭੋਗ ਹੈਂ ਜੋਗ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਤਹਾਂ ਜਾਕਰ ਪਹੁੰਚੇ ਜਬ ਵੁਹ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਜੋਗੀ ਉਨ ਦਿੱਬ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੋਗ ਕਰ ਅਘਾਵੇ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨ ਭੋਗੋਂ ਤੇ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਵਿਰਕਤ ਹੋਇ ਤਬ ਤਿਸ ਸੁਰਗ ਲੋਕ ਕੋ

ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਾਨੁੱਖ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਆਇ ਜਨਮ ਪਾਵ
ਹੈ ਕਿਸਕੇ ਘਰ ਪਾਵੇ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ॥ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕੁਲ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਾ ਖਤ੍ਰੀ ਅਰ ਲੱਛਮੀ ਵੰਤ ਕੁਲ ਮੇਂ ਜਨਮੇ
ਹੈਂ ਜਿਨ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਜੋਗ ਸਾਧਨਾ ਕਰੀ ਮਰਨੇ ਕੇ
ਵਕਤ ਜੋਗ ਸੇ ਚਲ ਗਿਆ ਹੋਇ ਸੋ ਸ੍ਵਰਗ ਕੇ ਭੋਗ
ਭੋਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ਦਰਬਵਾਨ ਕੇ ਘਰ ਜਨਮ
ਲੇਕਰ ਬਹੁੜ ਓਹੀ ਜੋਗ ਕੀ ਸਾਧਨਾ ਤਿਸ਼ਕੇ ਮਨ
ਵਿਖੇ ਜਾਗ ਉਠਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਜੈਸੇ ਕੋਈ
ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਸੋਇਜਾਵੇ ਜਾਗਤਾਹੈ ਤਬ ਵੋਹੀ
ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਤਿ ਸਕੇ ਮਨਮੇਂ

ਜੋਗ ਉਪਜ ਆਵੈ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸਾਥ ਜੁੜਕੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਏਹ ਤੋ ਜਿਨ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਸਾਧਨ ਕੀਆ ਥਾ ਅਰ ਮਰਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਜੋਗਤੇ ਚਲਿਆ ਤਿਸਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਜਿਸਨੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਜੋਗ ਸਾਧਨ ਕੀਆ ਹੋਇ ਅਰ ਮਰਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮਨ ਚਲਿਆ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ॥ ਵੁਹ ਜੋਗੀ ਭੀ ਸੂਰਗ ਕੇ ਭੋਗ ਭੋਗ ਕਰ ਬਹੁੜੇ ਮਾਨੁੱਖ ਜਨਮ ਪਾਵੈ ਤੋ ਬਡੇ ਬੁੱਧਿਵਾਨ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਹਾਰੇ ਐਸੇ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਤਿਨਕੇ ਘਰ ਜਨਮ ਪਾਵੇ ਹੈ ਜੋ ਅਤਿ ਦੁਰਲੱਭ

ਤੇ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਤਹਾਂ ਜਨਮ ਲੇਕਰ ਜੋ ਕੁਛ ਪੂਰਬ ਕੇ
ਜਨਮ ਜੋਗ ਅਭ੍ਯਾਸ ਕਰੈ ਥਾ ਜੋ ਜਤਨ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ
ਤਿਸਤੇ ਅੱਭ੍ਯਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਤਿਸ
ਕੀ ਬੁੱਧਿ ਥੀ ਸੋਈ ਤਿਸਕੋ ਬੁੱਧਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈਸੋ ਹੇ
ਕੁਰਨੰਦਨ ਜੋਗ ਕਾ ਅੱਭ੍ਯਾਸ ਤਿਸਤੇ ਜਾਗ ਉਠੇ ਹੈ
ਸੋ ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਸ਼ਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਤੱਤ ਹੈ ਸੋ
ਤਿਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕੋ ਜਾਨਨੇ ਲੱਗਾ ਪਾਰ ਗਿਰਾਮੀ
ਭਯਾ ਅਰ ਜਤਨ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁੜ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਕੀ ਸਾਧਨਾ ਕੋ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ! ਇਸ ਜੋਗ ਮਾਰਗਕੀ

ਸਿੱਧੀ ਏਕ ਜਨਮ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤੀ ਅਨੇਕਜਨਮ ਬਹੁਤ ਬਾਰ ਜੋਗ ਕਰਤਾ ਆਵੈ ਤਬ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਧਾਮ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਜੋਗੀ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈਂ ਏਕ ਤਪ ਜੋਗੀ ਸੋ ਤਪ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਮੇਂ ਕਹੋਂਗਾ ਸੋ ਤਪ ਜੋਗੀ ਤੇ ਗ੍ਯਾਨ ਜੋਗੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਏਕ ਗ੍ਯਾਨ ਜੋਗੀ ਹੈ ਏਕ ਕਰਮ ਜੋਗੀਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਹਾਰੇ ਤਪ ਜੋਗੀ ਤੇ ਗ੍ਯਾਨ ਜੋਗੀ ਅਧਿਕ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ। ਜਿਸ ਜੋਗੀ ਕਾ ਆਤਮਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਮਗਨ ਭਯਾ ਕਿਆਰੂਬ

ਗਿਆ ਅਰ ਨਿੱਤ ਹੀ ਸਰਧਾ ਸੇ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਹੈ ਅਰ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਸਰਧਾ ਸੋਂ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਭਜਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਜੋਗੀਓਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਵਧੀਕ ਹੋਰ ਮੁਝੇ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਆਤਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਛੱਠਵੋਂ ਧਯਾਇ ॥ ੬ ॥

ਅਗੇ ਛੇਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਛੇਵੇਂ ਧਯਾਇ

ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ ॥ ਗੁਦਾਵਰੀ ਤੀਰਥ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ
ਏਕ ਨੱਗਰ ਹੈ ਤਹਾਂ ਏਕ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਜਾਨ ਸੁਰਤਾ
ਥਾ ਬਡਾ ਧਰਮੱਗ ਥਾ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਕਾ
ਸਾਧਕ ਥਾ ਤਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਭੀ ਧਰਮੱਗ ਥੀ ਲੋਕਰਾਜਾ
ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਥੇ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਨੱਗਰ ਮੇਂ
ਹੰਸ ਉਡਤੇ ਉਡਤੇ ਆਇ ਨਿਕਲੇ ਤਿਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ
ਬੈਠਤਾ ਹੀ ਉਤਾਵਲਾ ਉਡ ਗਯਾ ਤਬ ਨਗਰ ਦੇ
ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਹੰਸ ਤੂੰ ਐਸਾ ਉਤਾਵਲਾ ਉਡਿਆ
ਹੈਂ ਕਿਆ ਤੂੰ ਰਾਜੇ ਜਾਨ ਸੁਰਤ ਸੇ ਆਗੇ ਹੀ ਸੂਰਗ
ਕੋ ਜਾਇਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਨ ਪੰਛੀਓਂ ਮੇਂ ਜੋ ਸਰ

ਦਾਰ ਥਾ ਤਿਨ ਕਹਾ ਇਸ ਰਾਜੇ ਤੇ ਭੀ ਏਕ ਰਟੀਜਕ
ਮੁਨਿ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਵਹੁ ਬੈਕੁੰਠ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ
ਹੋਇਗਾ ਬੈਕੁੰਠ ਲੋਕ ਸੂਰਗ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਰਤਾ
ਰਾਜਾ ਨੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀ ਤਬ ਮਨ ਮੇਂ ਬਿਚਾਬ ਕਰੀ
ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੇ ਉਸਕਾ ਪੁੰਨ ਵੱਡਾ ਹੋਇਗਾ ਜਿਸਕੀ ਏਹ
ਹੰਸ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕਹਾ ਉਸਕਾ
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਾਰਥੀ ਸੇ ਰਥ ਮੰਗਾਇ
ਸਵਾਰੀ ਕਰੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬਨਾਰਸ ਸ੍ਰੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਜੀ ਮੇਂ
ਜਾਕਰ ਗੰਗਾ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਆ ਦਾਨ ਕੀਆ
ਸ਼ਿਵਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਫਿਰ ਲੋਗੋਂ

ਸੇ ਪੂਛਾ ਈਹਾਂ ਕੋਈ ਰਈਯਕ ਮੁਨੀ ਭੀ ਹੈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ
ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਤਬ ਰਾਜਾ ਦੱਖਨ ਦੇਸ਼ ਕੋ ਗਯਾ ਦ੍ਵਾਰਕਾ
ਨਾਥ ਕੋ ਪਰਸਾ ਵਹਾਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਧਿਆਨ ਦਾਨ
ਕੀਆ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਪੂਛਾ ਈਹਾਂ ਰਈਯਕ ਮੁਨੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹੋਂ
ਨੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਤਬ ਰਾਜਾ ਪਸਚਮ ਦਿਸਾ ਕੋ ਗਿਆ
ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਜਾਵੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਜਾਇ
ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਪੂਛੇ ਰਈਯਕ ਮੁਨੀ ਕੋ ਫੇਰ
ਰਾਜਾ ਉੱਤ੍ਰ ਦਿਸਾ ਕੋ ਗਿਆ ਬੱਦ੍ਰੀਨਾਥ ਜਾਇ ਪਰਸਾ
ਤਹਾਂ ਸੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਰਥ ਚਲੇ ਨਾਹੀਂ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ
ਕਹਾ ਮੈਂ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਦੱਖਣਾ ਕਰੀ ਹੈ ਕਿਸੀ

ਜਗ੍ਹਾ ਰਥ ਨਹੀਂ ਅਟਕਾ ਈਹਾਂ ਰਥ ਅਟਕਿਆ ਹੈ ਈਹਾਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਪੁੰਨਜਾਤਮਾਂ ਰਹੇ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਤੇਜ ਕਰ ਮੇਰਾ ਰਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਤਬ ਰਾਜਾ ਉੱਤਰਕਰ ਰਥ ਸੇ ਆਗੇ ਚਲਾ ਦੇਖੇ ਤੋ ਏਕ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਅਤੀਤ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਤੇਜ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਰਸ਼ਮਾਂ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਕਹਾ ਏਹੀ ਰਈਯਕ ਮੁਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰੀ ਹਾਥ ਜੋੜਕੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਹੇ ਗੁਸਾਂਈ ਜੀ ਆਪਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਮੇਰੀ ਕਲਜਾਣ ਭਈ ਆਜ ਮੇਰਾ ਜਨਮ

ਸਫਲ ਭਯਾ ਆਜ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਯਾ ਹੋਂ ਜੀ ਤਬ
ਰਈਯਕ ਮੁਨੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਆਦਰ ਕੀਆ ਅਰ
ਕਹਾ ਹੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤਿ ਤੂੰ ਚਾਰ ਧਾਮ ਕੇ ਪਰਸਨ ਹਾਰਾ
ਧਰਮ ਕੇ ਸਾਧਨ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਪੁੰਨ੍ਯਾਤਮਾ ਹੈਂ ਸਤ
ਕਾਰ ਸਹਿਤ ਰਾਜਾ ਕੋ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬਠਾਇਆ
ਸੇਵਕ ਤੇ ਕੰਦ ਮੂਲ ਮੰਗਵਾ ਕਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਦੀਏ ਤਬ
ਰਾਜਾ ਨੇ ਮੁਨੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਆਪ ਕਾ ਤੇਜ ਐਸਾ ਕਿਸ
ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਹੈ ਤਬ ਮੁਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਤੋ
ਅਤੀਤ ਜਟਾਧਾਰੀ ਭਸਮ ਲਗਾਇ ਕੁਪੀਨ ਧਾਰੀ
ਹੋਂ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਥਾ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪਾਸ

ਨਹੀਂ ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਈਹਾਂ ਏਕ ਬਾਤ ਹੈ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ
ਗੀਤਾ ਕੇ ਛੇਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਇਸ
ਕੈਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਇਸੀ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਹੈ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਜ ਸੇ
ਤੂੰ ਰਾਜ ਕਰ ਮੈਂ ਤੀਰਥਾਂ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਇਹ ਕਹਿ
ਰਾਜੇ ਨੇ ਰਾਜ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਰਈਯਕ ਮੁਨੀ ਸੇ
ਛੇਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ੍ਯਾ ਤਬ
ਪਾਠ ਲੱਗਾ ਕਰਨੇ ਇਸ ਪਾਠ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਰਾਜਾ
ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸ਼ੀ ਭਯਾ ਇਸ ਤਰਾਂ ਬਨ ਮੇਂ ਰਹਿਤੇ
ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਬੀਤਿਆ ਇਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਕੇ

ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਤਿਨ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਏ॥ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾ-ਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਛੇਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਸੋ ਤੈਂ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾ-ਤਮੇ ਨਾਮ ਛਠਮੋਂ ਧਿਆਇ ॥ ੬ ॥

ਸੱਤਵਾਂ ਧਿਆਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਚਿਤ ਰਾਖਹੁ ਚਲਨਾਰ ਬਿੰਦ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਕੋ ਪਾਇ ॥ ਏਕ ਏਕ ਡੋਲਤ ਨਹੀਂ ਇਹ ਬਿੱਧਿ ਜੋਗ ਕਮਾਇ ॥ ਮੇਰੇ ਹੀ ਆਸਰੇ

ਜੋਗ ਧਾਰੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰਾ ਆਸਰਾ ਕਿਆ ਕਹੀਏ
ਕਿ ਹੇ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਹਉਂ ਜੋ
ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਸਾਥ ਜੋਗ ਕਰ ਜੁੜਿਆਹੌਂ ਸੋ ਤੁਮਾਰੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੌਂ ਆਪ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜੁੜਿਆ॥ ਇਹ
ਬਿਧ ਸਗਲੀ ਸਮਝ ਕੇ ਪਾਇਆ ਜੋਗ ਕਾ ਰਾਹ ॥
ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸਥਿਤ ਭਈ ਸੱਚੇ ਵੇਪਰਵਾਹ ॥
ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਜਾਨਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਤਿਨਕੋ
ਗਿਆਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਸੋ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਕਹੌਂ ਹੌਂ
ਜਿਸ ਗਗ਼ਾਨ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਤੇ ਬਹੁੜ ਕੁਛ ਜਾਨਣਾ
ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਸੋ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਿਰਕਤ

ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਵਿਰਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਿਰਕਤੋਂ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਏਕ ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਕੋਈ ਏਕ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਹਿਚਾਣੇ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕੋਟੋਂ ਮੁਕਤਿ ਹੋਣ ਹਾਰਿਓਂ ਮੇਂ ਏਕ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਤੂੰ ਮੁਝ ਤੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਪਤੇਜ ਬਾਇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਕਾਸ਼ ਅਰ ਮਨ ਬੁੱਧਿ ਅਹੰ ਕਾਰ ਏਹ ਆਠ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਕਹੀ ਸੋ ਇਨਕੋ ਉਪਜਾਵਣ ਹਾਰੀ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਏਹ ਆਠੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰੀਓਂ ਕੇ ਬਾਹਰ ਭੀ ਹੈ ਅਰ ਭੀਤਰ ਭੀ ਹੈ ਜਿਸ ਭਾਂਤ

ਦੋਹੋਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸੋ ਭਾਂਤ ਸੁਣ ॥ ਧਰਤੀ ਕਾ ਅੰਸ ਮਾਸ ਹੈ ਜਲ ਕਾ ਅੰਸ ਲਹੂ ਹੈ ਵਾਯੂ ਕਾ ਅੰਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤੇਜ ਕਾ ਅੰਸ ਅਗਨਿ ਜੋ ਉਦਰ ਮੈਂ ਅੰਨ ਕੋ ਪਚਾਵੈ ਹੈ ਅਕਾਸ਼ ਅੰਸ ਪੁਲਾੜ ਹੈ ਮਨ ਬੁਧਿ ਅਰ ਅਹੰਕਾਰ ਏਹ ਸਭ ਆਠੋਂ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਂਬਾਹੋ ਅਰਜਨ ਨੌਵਾਂ ਇਸ ਮੇਂ ਜੀਵ ਭੂਤ ਹੈ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ ਇਨੋਂ ਕਾ ਹੀ ਹੈ ਸਭੀ ਚੁਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨ ਇਨਹੀ ਕੀ ਬਨਾਈ ਹੈ ਔਰ ਬਾਤ ਸੁਣ ਹੌਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਔਰ ਸੰਸਾਰਕੇ ਰਚਣਹਾਰੀ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸਭ ਕਾਂ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ

ਹੌਂ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਲੈ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਸਭਤੇ ਪਰੇ
ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੁਝ ਤੇ ਪਰੇ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਸਭ ਭੂਤ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਪਰੋਏ ਹੈਂ ਜਿਉਂ ਧਾਗੇ ਸਾਥ ਮਣੀ
ਪ੍ਰੋਈਏ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਉਂ ਕੋਈ ਮਤ ਸਮਝੇ ਜੋ
ਵਾਸਦੇਵ ਤੇ ਦੇਵਕੀ ਕੇ ਘਰ ਜਨਮੇਂ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਦੇਹ
ਵਿਖੇ ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਤੁਰਾ ਪਾੜੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਪੀੜ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਸਭ ਸਮੀਪ ਜੋ ਦੇਖੀਏ ਹੈ ਸੁਣੀਐ ਹੈ
ਸਭ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੈਂ ਜਿਉਂ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਸਭ ਲੋਕ
ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਸੁਣ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਸਭ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਜਲ
ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੈ ਜਲ ਕਾ ਜੀਵ ਰਸ ਹੈ ਜਿਸ ਰਸ ਕੇ

ਜਲ ਕੋ ਖਾਇ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਦੂਧ ਵਿਖੇ ਘਿਉ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਲ ਵਿਖੇ ਰਸ ਹੈ ਸੋ ਜਲ ਕਾ ਜੀਵ ਰਸ ਹੈ ਜਲ ਰਸਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸੋ ਰਸ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸਭੀ ਲੋਕ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੂਰਜ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਸੂਰਜ ਜੋਤਿ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈਂ। ਜਿਤਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰਵਿੱਦ੍ਯਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨਹਾਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬੇਦੋਂ ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਜਿਤਨੇ ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਅਧਾਰ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਹੈ ਅਰ ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਬੇਦ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈਂ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਓਅੰਕਾਰ ਹੈ ਸੋ ਬੇਦ ਓਅੰਕਾਰ ਕੇ ਅਧਾਰ

ਹੈ ਸੋ ਓਅੰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਅਰ ਸਭੀ ਲੋਕ
ਆਕਾਸ਼ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਅਰ ਅਕਾਸ਼ ਜੀਵ ਸ਼ਬਦ
ਹੈ ਆਕਾਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ
ਹੈ ਸਭੀ ਮਨੁੱਖ ਬਲ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਬਲ ਮੇਰੇ
ਅਧਾਰ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈਂ ਧਰਤੀ
ਕਾ ਜੀਵ ਗੰਧ ਗੰਧ ਜੋ ਬਾਸ਼ਨਾ ਹੈ ਸੋ ਧਰਤੀ ਬਾਸ਼ਨਾ
ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਵਹੁ ਬਾਸ਼ਨਾ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਏਹ
ਸਭ ਸਲੋਕ ਅਗਨੀ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਅਗਨੀ ਕਾ ਜੀਵ
ਤੇਜ ਹੈ ਅਗਨੀ ਤੇਜ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸੋ ਤੇਜ ਮੇਰੇ
ਅਧਾਰ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਕਾ ਜੀਵਣਾ ਹੌਂ ਹੋਂ

ਜਿਤਨੇ ਤਪੱਸੀ ਹੈ ਸਭ ਤਪੱਸਯਾ ਕੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਤਪੱ-
ਸਯਾ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਰਜਨ
ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕਾ ਬੀਜ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਣ ਅਰ
ਸਨਾਤਨ ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਣ ਅਰ ਜੋ
ਕੁਛ ਬੁੱਧਵੰਤੋਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬੁੱਧਿ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣ ਤੇਜ
ਵਾਲਿਓਂ ਮੈਂ ਤੇਜ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣ ਜੋ ਬਲਵੰਤੋਂ ਮੇਂ ਬਲ
ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਹੀ ਜਾਣ ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਬਾਂਛਾ
ਨਹੀਂ ਅਪਣੇ ਅਨੰਦ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੂੰ ਕਿਸੀ ਸਾਥ
ਮੇਰਾ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਹੇ ਕੁਰਬੰਸੀ ਅਰਜਨ ਸ਼ੁਭ ਧਰਮ
ਕਾ ਮਾਰਗ ਮਾਰਣੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮ ਸੋ ਭੀ ਮੈਂ ਹੋਂ

ਏਹ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਹੈਂ ਸਾਤਕ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਤਿਨੋਂ ਮੇਂਸਭ ਮੇਰੀ ਹੀ ਸ਼ਕਤਿ ਸੱਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੁਝ ਵਿਖੇ ਏਹ ਨਹੀਂ ਇਨਤੇ ਮੈਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋਂ ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਮਾਯਾ ਮਹਾ ਮਾਯਾ ਪਰਜਾ ਮੋਹ ਉਤਪੰਨਤੇ ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਮੂੜ੍ਹ ਅੰਧ ਮਹਾ ਪ੍ਰਭ ਨਹੀਂ ਗੰਮਤੇ ॥ ਦੇਵੀਯੰ ਗੁਣ ਮਈ ਮਾਯਾ ਦੇਵੀਅੰ ਕਿੰ ਅਰਥ ਕਹਾ ॥ ਪਰਜਾ ਰਚ ਰਚ ਖੇਲ ਕਰਤੀ ਦੇਵੀਅੰ ਏਹ ਅਰਥ ਕਹਾ ॥ ੧ ॥ ਐਸੀ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਠਿਨ ਅਪਾਰ ॥ ਏਕ ਦੇਵ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਹੋਇ ਸੋ ਜਨ ਉਤਰੈ ਪਾਰ ॥ ੨ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਔਰ ਉਪਾਇ ਮਾਯਾ ਕੇ

ਤਰਣਕਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਹਾਂ ਮੂੜ੍ਹ ਪਾਪੀ ਤਿਨ ਤੇ ਸ਼ਰਣ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਕਹਾ ਕਰੈ ਵਹੁ ਬਪੁੜੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਭਰਮੇ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਨਕਾ ਗਯਾਨ ਮਾਯਾ ਨੇ ਅਛਾਦ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸੁਭਾਵ ਤਿਨਕੇ ਜੈਸੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਪੁੰਨਯਾਤਮਾ ਹੈਂ ਏਕ ਤੋ ਰੋਗੀ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਨੁੱਖ ਰੋਗ ਮਿਟਾਵਣੇ ਕੇ ਅਰਥ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਰੋਗ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਏਕ ਗਿਆਨ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਏਕ ਅਰਥੀ ਮਨਕੀ ਕਾਮਨਾ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਪੁੱਤ੍ਰ ਵਾ ਧਨ ਤੇ ਆਦਿ

ਮੁਝਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਚੌਥੇ ਗਿਆਨੀ ਭਜਨ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਮੈਂ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿਸ
ਕਾਰਣ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਸਤ ਸਰੂਪ ਸੁਆਮੀ
ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸਦਾ ਅਨੰਤ ॥ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਦੁਖ
ਹਰਨ ਪ੍ਰਭ ਐਸਾ ਕਵਲਾ ਕੰਤ ॥ ੧ ॥ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੋ ਧਯਾਨ ॥ ਗਿਆਨੀ
ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਮੁਝ ਵਹੁ ਭੇਦ ਨ ਮਾਨ ॥ ੨ ॥ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਮੁਝਕੋ ਗਿਆਨੀ ਪਿਆਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਗਿਆ-
ਨੀਓਂ ਕੋ ਹਉਂ ਪਿਆਰਾ ਹੋਂ ਪਰ ਏਹ ਜੋ ਰੋਗੀ ਤੇ
ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਮੁਝਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਬੁਰਾ

ਮਤ ਜਾਨ ਤੇ ਭੀ ਬਡੇ ਉਦਾਰ ਹੈਂ ਮਹਾਨ ਭਾਵ ਹੈਂ ਜੋ
ਮੁਝ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰ ਗਿਆਨੀ ਮੇਰਾ
ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਨ ਗਿਆਨੀਓਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਮੇਰੇ ਚਰਣੋਂ
ਸਾਥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਸਚਾ ਬਾਂਧਿਆ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਹੌਂ ਭੀ
ਸਭਨੋਂ ਤੇ ਉੱਤਮ ਠਾਕਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਈਸ਼੍ਵਰ ਜਾਨਿਆਹੈ
ਹੇ ਅਰਜਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਪ੍ਰਯੰਤ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ
ਸਾਧਨਾ ਸੇ ਇਨਕੀ ਬੁਧਿ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਬ
ਤਿਨ੍ਹੋਂ ਕੋ ਮੇਰੇ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਗਿਆਨ ਉਪਜੈ ਹੈ ਕੈਸਾ
ਗਿਆਨ ਸੋ ਸੁਣ ਤਿਸਕੋ ਸਭੀ ਬਾਸਦੇਵ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
ਆਵੈ ਹੈ ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਮਹੰਤ ਕਹੀਏ ਹੈ

ਪਰ ਐਸਾ ਗਿਆਨੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਜੋ ਮੁਝ
ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰ ਮਾਨੁੱਖ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਾਮਨਾ ਕਰ ਤਿਨਕਾ
ਗ੍ਯਾਨ ਅਛਾਦਿਆ ਹੈ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ
ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰ ਜਿਸ
ਜਿਸ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹਉਂ ਤਿਨ
ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਬੈਠ ਕਰ ਉਸ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿੜ
ਸਰਧਾ ਲਗਾਵੈ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਤਿਸ ਦੇਵਤਾ ਮੇਂ
ਨਿਹਚਲ ਕਰੌਂ ਹੌਂ ਸੋ ਮਾਨੁੱਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥ ਦੇਵਤਾ ਕੀ
ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹਉਂ ਹੀ ਤਿਸ ਦੇਵਤਾ ਵਿਖੇ

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋਕਰ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੋ ਦੇਵਤਿਓਂ ਤੇ ਕਾਮਨਾ ਵਰ ਦਿਵਾਵੌਂ ਹੌਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਾ ਦੀਆ ਜੋ ਵਰ ਸੋ ਅਨਿੱਤ ਹੈ ਅਬਨਾਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਅੰਤ ਵੰਤ ਹੈ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿਨਕੀ ਨਿਪਟ ਥੋੜੀਮੱਤਿ ਹੈ ਦੇਵਤਿ- ਆਂ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਨਿਰਨੈ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਪੂਜਣਹਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੇ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਹੌਂ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੌਂ ਇਕਾਂਤੀ ਹੌਂ ਕਿਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਆ

ਕਿਨੀ ਜਾਨਿਆਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਿਨੀ ਸਵਾਰਿਆ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਪਨੀ ਕਲਾ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਪੂਰਨ ਹੌਂ ਦੁਰਬੁਧੀ ਜੋ ਮੱਤਿ ਕੇ ਹੀਣ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿਸੀ ਤੇ ਪਰਗਟਿਆ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਰਤਾਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਜੋ ਹਉਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ ॥ ਅਤਿ ਉੱਤਮ ਵਹੁ ਊਚ ਪ੍ਰਭ ਤਿਸ ਸਮਸਰ ਨਹ ਕੋਇ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਿਹਚਲ ਅਤਿ ਅਗਹ ਏਹ ਪਰਤਾਪ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ॥੧॥ਹੇਅਰਜਨ ਵਿਚਾਰੇ ਮਾਨੁੱਖ ਕਹਾ ਕਰਹਿਂ ਤਿਨਕਾ ਗਜਾਨ ਮੇਰੀ ਜੋਗ ਮਾਯਾ ਨੇ ਅਛਾਦ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣੇ ਨਾਹੀਂ ਦੇਤੀ ॥ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਮਹਾਂ ਮਦਰੰ ਅਧਮ

ਨੀਚ ਬਿਮੋਚਕਹ ॥ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਜਨਮਾ ਤਿਹ ਪਰਤਾਪ ਅਨਲਖਤਹ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਕ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬੇਦੋਂ ਮੈਂ ਚੈਤੰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣ ॥ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਦਿ ਚੀਟੀ ਪਰਯੰਤ ਸਭ ਭੂਤ ਪਰਾਣੀ ਵਰਤਮਾਨ ਜੋ ਅਬ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਨੋਂ ਆਗੇ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪੀਛੇ ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੋ ਹਉਂ ਭਲੀਭਾਂਤਿ ਜ਼ਾਣਤਾ ਹੋਂ ਮੁਝਕੋ ਏਕ ਤੂਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗੋਂ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕੀ ਕਾਮਨਾ ਹੈ ਅਰ ਭਲੀ ਵਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਰ ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ

ਹੈ ਐਸੇ ਹਰਖ ਸ਼ੋਕ ਕਲਹ ਕਲੇਸ਼ ਕਰ ਮੋਹ ਕੋ ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਇਤਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਹਿਚਾਨਤੇ ਮੂੜ੍ਹ ਹੂਏ
ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਨਕੇ ਪਾਪ
ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਂ ਸੋ ਐਸੇ ਪੁੰਨ ਕਰਮੀ ਪਰਮ ਪੁੰਨਜਾਤਮਾ
ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਲਹ ਕਲੇਸ਼ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਇ ਕਰ ਮਨ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਚੇ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਮੇਰ ਹੀ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਕੇ ਗਜ਼ਾਨ ਕਾ
ਫਲ ਕਜ਼ਾ ਪਾਵੈਂਗੇ ਸੋ ਸੁਣ ਜਰਾ ਜੋ ਬੁਢੇਪਾ ਅਰ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਿਨ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਹਿੰਗੇ ਤਿਨਕੇ
ਮਨ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਗਜ਼ਾਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ

ਗਯਾਨ ਮੁਝਕੋ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝਕੋ ਹੀ ਅਦਭੁਤ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਅਧਯਾਤਮ ਦੇਵ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣ ਕਰ ਪਰਾਣ ਤਯਾਗਣੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮਨ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖਕਰ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਦੇਹ ਕੋ ਤਯਾਗਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਪਰਾਣੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀਭਗਵਤ ਗੀਤਾਸੂਪਨਿ-ਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰ-ਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਪਰਕ੍ਰਿਤ ਭੇਦ ਨਾਮ ਸਪਤਮੋ ਧਯਾਇ॥੭

ਆਗੇ ਸਾਤਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚੱਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ! ਅਬ ਸਾਤਵੇਂ ਧਜਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ। ਏਕ ਪਟਲ ਨਾਮਾਨਗਰ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਸੰਕੂ ਕਰਨ ਵੈਸ਼ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਓਹ ਵਾਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਨਗਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕਹੀਂਕੋ ਜਾਤਾ ਥਾ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਸੰਕੂਕਰਨ ਕੋ ਸਰਪ ਨੇ ਡਸਿਆ ਵਹੁ ਮਰ ਗਿਆ ਉਸਕੇ ਸਾਥੀਓਂ ਨੇ ਉਸਕੀ ਦਾਹ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੀ ਆਗੇ ਕੋ ਸਿਧਾਰੇ ਜਬ ਮੁੜਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਆਏ ਤਿਸਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਪੂਛਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸੰਕੂਕਰਨ ਕਹਾਂ ਹੈ ਉਨ ਵਾਪਾਰੀਓਂ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਸਰਪਨੇ ਡੱਸਿਆ

ਥਾ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਅਰ ਏਹ ਪਦਾਰਥ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ
ਕਾ ਹੈ ਤੂੰ ਲੇਹ ਏਕ ਕਰੋੜ ਰੁਪੱਯਾ ਥਾ ਲਿਆ ਅਰ
ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰਨੇ ਕੋਕਹਾ ਕਯੋਂ ਜੋ ਓਹ ਅਪੱਤ ਤਿ
ਮਰਾ ਥਾ ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਇਕੇ
ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਤੇ ਪੂਛਾ ਸਰਪ ਕੇ ਡੱਸਿਆਂ ਮਰੇ ਕੀ ਕਯਾ
ਗਤਿ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਪੰਡਿਤੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਨਰਾਇਣੀ
ਬਲ ਕਰਾਵਹੁ ਉੜਦ ਕੇ ਆਟੇ ਕਾ ਪੁਤਲਾ ਬਣਾਇ
ਚੂੰਨੀਆਂ ਜੜਾਇ ਜੈਸੀ ਬਿਧ ਪੰਡਤੋਂ ਕਹੀਤੈਸੀ ਕਰੀ
ਬੜਾ ਜੱਗ ਕੀਆ ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਏ ਸ੍ਰਾਧਪਿੰਡ
ਪਤਲ ਕਰਾਏ ਬਾਕੀਕਾ ਦਰਬ ਜੋਰਹਾ ਚਾਰੋਂ ਭਾਈਓਂ

ਨੇ ਬਾਂਟਾ ਇਕ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜਿਸ ਸਰਪ ਨੇ ਮੇਰੇ
ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਾਟਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰਾਂਗਾ ਉਨ ਵਪਾ-
ਰੀਓਂ ਤੇ ਪੂਛਾ ਵਹੁ ਠੌਰ ਮੁਝੇ ਬਤਾਵਹੁ ਜਹਾਂ ਮੇਰਾ
ਪਿਤਾਸੰਕੂਕਰਨ ਮਰਾ ਹੈ ਵਪਾਰੀਓਂ ਨੇ ਕਹਾਚਲਵਹੁ
ਠੌਰ ਤੁਝੇ ਬਤਾਈਏ ਤਹਾਂ ਲੈ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਆ ਦੇਖੇ
ਤੋ ਵਹਾਂ ਏਕ ਵਰਮੀ ਹੈ ਤਿਸੇ ਕੁੰਦਾਲੇ ਨਾਲ ਲਗਾ
ਖੋਦਨੇ ਜਬ ਛਦ ਬੜਾ ਭਯਾ ਤਬ ਏਕ ਸਰਪ ਨਿਕ-
ਲਯਾ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਘਰ ਕਯੋਂ ਖੋਦਿਆ ਉਸ
ਬਾਲਕ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਸੰਕੂਕਰਨ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਜਿਸ
ਸਰਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ਮੈਂਤਿਸਕੋ ਮਾਰਾਂਗਾ

ਤਬ ਓਸ ਸਰਪ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੂੰ
ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਡਾਇ ਅਰ ਮੈਨੂੰ ਮਤ
ਮਾਰ ਏਹ ਮੇਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮ ਥਾ ਸੋ ਮੈਨੇ ਭੋਗਾਤਾਂ
ਲੜਕੇ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪਿਤਾ ਕੋਈ ਯਤਨ ਬਤਾਉ ਜਿਸਤੇ
ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇ ਤਾਂ ਓਸ ਸਰਪਨੇ ਕਹਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਈ
ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਘਰਮੇਂ ਭੋਜਨਕਰਾਵੋਉਸਕੀ
ਸੇਵਾਕਰੋਉਸਕੇਅਸ਼ੀਰਬਾਦਕਰਮੇਰੀਕਲਯਾਣਹੋਵੇਗੀ
ਤਬ ਓਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਅਪਣੇ ਘਰ ਆ ਕਰ ਆਪਣੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸਮਾਚਾਰ ਕਹਾਇਸਤ੍ਰੀਨੇਕਹਾ ਅਵੱਸ਼ਕਰੋ
ਜੀ ਸਾਧੂਓ ਕੋ ਜਿਵਾਓ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਉਧਾਰ

ਹੋਇ ਤੋ ਕਰੋ ਤਬ ਖੋਜਨਾ ਕਰੀ ਉਸ ਨਗਰ ਮੈਂ
ਜਿਤਨੇ ਪਾਠ ਗੀਤਾ ਕਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤਿਨ ਸਭ ਕੋ ਬੁਲਾ
ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਸਾਤਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ
ਕਰਾਯਾ ਅਰ ਉਨਕੋ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਯਾ ਹੋਰ ਬਹੁਤ
ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤਾਂ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਨਕੀ ਪਰਦੱਖਣਾ
ਕਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖੋ ਆਸ਼ੀਰਬਾਦ ਕਰੋ
ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸੰਕੂਕਰਨ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਅਧਮ ਦੇਹ
ਤੇ ਛੂਟੇ ਤਬ ਉਨ ਸਾਧ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਆਸ਼ੀਰਬਾਦ
ਕਰੀ ਤੱਤਕਾਲ ਵਹੁ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟ ਕਰ ਦੇਵ
ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਬਿਬਾਨ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਅਕਾਸ਼ ਮਾਰਗ

ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰਕੋ ਧੰਨਧੰਨ ਕਰਤਾਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿਭਯਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀਕਹਾ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਸਾਤਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਏਹ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਸੋਤੈ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇਗਾ ਸੋ ਸਦਗਤੀ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਸਪਤਮੋ ਧ੍ਯਾਇ ॥ ੭ ॥

ਆਠਵਾਂ ਧ੍ਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਜੀ ਤੁਮਕੋ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਭਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕ੍ਯਾ

ਕਹੀਏ ਅਰ ਅੱਧਜ਼ਾਤਮ ਕਜ਼ਾ ਕਹੀਏ ਹੈ ਕਰਮ ਕਜ਼ਾ ਕਹੀਏ ਹੈ ਅਧਭੂਤਕ ਕਜ਼ਾ ਕਹੀਏ ਹੈ ਅਧਦੈਵ ਕਜ਼ਾ ਕਹੀਏ ਹੈ, ਹੇ ਮਧਸੂਦਨ ਜੀ ਅਧਜੱਗ ਕਜ਼ਾ ਕਹੀਏ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣ ਤਜ਼ਾਗਣੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੁਮ ਕੋ ਐਸਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਗਤਿ ਕਜ਼ਾ ਹੈ ਇਨ ਸਭ ਅਪਣੇ ਨਾਮੋ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝਕੋ ਸਮਝਾਵਹੁ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਹੌਂ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੌਂ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਅਰ ਮੁਝਕੋ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤਾਪ

ਹੈ ਅਪਣੇ ਬਲ ਕਰ ਹੀ ਬਲ ਹੈ ਅਰ ਅਪਣੇ ਗਯਾਨ
ਕਰ ਹੀ ਗਯਾਨ ਹੈ ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈਂ ਤਿਨ
ਸਭ ਕੋ ਮੇਰੇ ਬਲ ਕਰ ਹੀ ਬਲ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ
ਹੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗਯਾਨ ਕਰ ਹੀ ਗਯਾਨ ਹੈ ਸਾਰੇ
ਆਤਮਾਓਂ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੌਂ ਇਸ
ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅੱਧਯਾਤਮ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਭੂਤ
ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕੋ ਉਪਜਾਵਤਾ ਹੌਂ ਜੈਸੀ ਜੈਸੀ ਕਿਸੀ ਕੇ
ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਕਰਮ ਰੇਖਾ ਲਿਖਤਾ ਹੌਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤਿਸਕੋ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੁਝਕੋ ਕਰਮ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਪੰਚਭੂਤ ਜੋ ਅਪਤੇਜ ਬਾਯੁ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਕਾਸ਼ ਹੈਂ

ਤਿਨਕਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇਰਾ
ਨਾਮ ਅਧਭੂਤਕ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਕਛੁ ਹੋਣਹਾਰੀ ਹੈਤਿਸਕਾ
ਭੀ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰ ਹੌਂ ਇਸਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਧਦੈਵਕ
ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਜੱਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਦੇਵਤਿਓਂ ਪਿਤਰੋਂ ਕੇਨਮਿੱਤ
ਸ੍ਵਾਧ ਖਸਾਹ ਮਾਨੁੱਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮੇਰੀ
ਹੀ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਧਜੱਗ ਹੈਅਰ
ਏਕ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਦੇਹ ਭਰਤੰਬਰ ਹੈ ਇਸਕਾ ਅਰਥ
ਸੁਣਜਿਤਨੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੈਂ ਤਿਨਸਭਮੇਂ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਅਤਿ
ਦਰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਜੈਸੀ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਦੇਹ ਸੁੰਦਰ
ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਮੇਰੇ ਜੈਸਾ ਕਿਸੀ ਮੈਂ ਬਲ ਹੈ ਦੇਹ

ਧਾਰੀਓਂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹੀਏ ਜਿਤਨੇ ਮੇਰੇ ਅਵਤਾਰ ਹੈਂ ਤਿਤਨਿਓਂ ਵਿਖੇ ਏਹ ਮੇਰਾ ਅਵਤਾਰ ਮਹਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਦੇਹ ਭਰਤੰਬਰ ਹੈ ਅੰਤ ਕਾਲ ਦੇਹ ਤ੍ਯਾਗਣੇ ਸਮੇਂ ਐਸਾ ਮੁਝਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਜੋ ਦੇਹ ਤ੍ਯਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਸਮੈਂ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਦੇਹ ਤ੍ਯਾਗਣੇਂ ਕੇ ਸਮੇਂ ਜਿਸ ਜਿਸ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰਤੇ ਦੇਹ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਸਰਬ ਕਾਲੋਂ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਥਾ ਜਾਣੀਏ

ਏਹ ਦੇਹ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਛੁਟ ਜਾਵੇ ਮੇਰੇ
ਵਿਖੇ ਨਿਹਚਲ ਹੋਤਾ ਰੱਖੇ ਤੇ ਮੁਝ ਕਉ ਹੀ ਪਾਵੈ ਹੈ
ਇਸ ਮੈਂ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਜਨ ਸਭ ਮੇਂ ਚਿਤ ਕਰ
ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮੇਰਾ ਧ੍ਯਾਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਏਹ
ਅੱਭ੍ਯਾਸ ਜੋਗ ਕਾ ਲੱਛਨ ਹੈ ਮੁਝ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਖੇ ਮਨ
ਰਾਖ ਮਹਾਂ ਈਸ਼੍ਵਰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸਾ ਜਾਣਕੇ ਧ੍ਯਾਨ
ਕਰਨੇ ਤੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਹੀ ਵਿਖੇ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜ
ਕੈਸਾ ਹੋਂ ਕਾਮ ਰੂਪ ਸਭ ਕਾ ਰਜ੍ਯਾਤਾ ਸਭ ਕੇ ਆਦਿ
ਅਲੇਖ ਹੋਂ ਮੇਰੀ ਆਗ੍ਯਾ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ ਮੁਝ
ਪਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਅਰ ਸੂਖਮ ਤੇ ਅਤਿ

ਸੂਖਮ ਹੈਂ ਸਭ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਚਿੰਤ ਹੈਂ
ਪਰਬੀਨ ਹੈਂ ਸਰਬ ਕੇ ਜਾਨਣਹਾਰਾਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਅਚਿੰਤ
ਰੂਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਤੇਜ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸੂਰਜ ਮੈਂ
ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈਂ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ ਅਰਏਕ ਜੋਗੀਪੁਰਖ ਪਰਾਣਤਜਾਗਣੇ
ਕੇ ਸਮੇਂ ਅਪਣੀ ਮਨਸ਼ਾ ਕੋ ਨਿਹਚਲ ਰਾਖਕਰਭਗਤਿ
ਜੋਗ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਕੋ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਸੈ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ
ਠਹਿਰਾਇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸ਼ਰਧਾ ਸਾਥ ਐਸੀ ਜਾਪ
ਸੰਗ੍ਰਾਹ ਕਰ ਦੇਹ ਕੋ ਤਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਸ

ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਤੁਝਕੋ ਥੋੜੇ ਹੀ ਮੈਂ ਕਹੌਂ ਹੌਂ ॥ ਏਕ ਜੋਗੀ ਏਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਹ ਤ੍ਯਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ ਏਹ ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਦੇਹ ਕੇ ਸੰਜਮ ਸਾਥ ਮੂੰਦ ਕਰ ਮਨਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਨਿਹਚਲ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਣ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਲਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਜਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਓਅੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਸ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਦੇਹ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਪਦਬ੍ਰਹਮ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ

ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਨ ਨਾਲ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਕਰ ਟੁਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਬੈਠਦੇ ਉਠਦੇ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਰੇ ਰਾਮ ਭਗ-ਵਾਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਸਦੇਵਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਿਸ੍ਵੰਭਰ ਤਿਨ ਨਾਮੋਂ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਤੇਂ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਨਿਤ ਜੋਗੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁੜਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਝ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਪਾਵੈਂਗੇ ਕਜ਼ਾ ਪਾਇ ਹੀ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਦੇਹ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮੁਝਕੋ ਪਾਵੈਂ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਜੋ ਪਰਮ ਸਿੱਧ ਹੈਂ ਤੇ ਫੇਰ

ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈਂਗੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ
ਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਕਰ ਫਿਰ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੰਸਾਰਿ ਵਿਖੇ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਹਉਂ
ਪਾਯਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਪਦ ਮੇਂ ਆਇ ਜਨਮਨਹੀਂ
ਪਾਵਤੇ ਅਬ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਮੇਰਾ ਮਹਾਤਮ
ਸੁਣਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸੁਣ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪਰਾਣੀ
ਚਾਰ ਜੁਗ ਜੋ ਹੈ ਸਤਜੁਗ ਦੁਆਪੁਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਲਿਜੁਗ
ਜਬ ਏਹ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗ ਸਹੰਸ੍ਰਵਾਰ ਵਰਤ ਚੁਕੇ ਹੈਂ ਤਬ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਏਕ ਦਿਨ ਹੋਤਾ ਹ ਜਬ ਫੇਰ ਏਹ ਚਾਰੋਂ
ਜੁਗ ਸਹੰਸ੍ਰਵਾਰੀ ਬਤੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ

ਰਾਤ੍ਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਬ ਇਨ ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਮਿਰਯਾਦਾ ਸੁਣ
ਸਤਾਰਾਂ ਲੱਖ ਅਠਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸ ਕਾ ਸਤਜੁਗ,
ਬਾਰਾਂ ਲੱਖ ਛਿੱਨਵੇਂ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸ ਕਾ ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗ,
ਅੱਠ ਲੱਖ ਚੌਦਹ ਹਜ਼ਾਰ ਕਾ ਦ੍ਵਾਪਰ ਜੁਗ, ਚਾਰਲੱਖ
ਬੱਤੀਹਜ਼ਾਰਬਰਸ ਕਾ ਕਲਿਜੁਗ ਏਹਚਾਰੇਜੁਗ ਤ੍ਰਤਾਲੀ
ਲੱਖ ਬੀਸ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸ ਕੇ ਹੈਂ ਇਹ ਚਾਰੇ ਸਹੰਸ੍ਰ-
ਵਾਰੀ ਵਰਤ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਦਿਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪਰਮ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਤਿਨਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੁਣ ਏਹ ਚਾਰੋ ਜੁਗ ਚਾਰੋ ਪਹਿਰ
ਦਨ ਕੇ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਨ ਤਿਨਕੇ ਜਾਣੈ

ਤੇ ਏਕਸਾ ਹੀ ਹੈ ਆਪਨੀ ਆਰਬਲਾਭੋਗ ਕਰ ' ਹਮਾ
ਭੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਾਨੁੱਖ ਭੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ
ਇਸਤੇ ਜੋ ਬਿਨਸੇ ਹੈਂ ਸੋ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਏਕ
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੀ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਮੇਰੇ ਚਰਨ
ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਸਚਾ ਬਾਂਧਿਆ ਹੈ ਅਬ ਔਰ
ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰਾ ਜੋ ਹੈ ਅਬਿਗਤ ਸਰੂਪ ਤਿਸ
ਸਰੂਪ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਦਿਨ ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਉਪ-
ਜਤੀ ਹੈ ਬਹੁੜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਮੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਅਬਿ
ਨਾਸ਼ੀ ਅਬਿਗਤ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਜਾਇ ਸਮਾਵੈ ਹੈ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਏਹ ਜੋ ਚੌਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਦਿਨ

ਮੇਂ ਉਪਜੇ ਹੈ ਅਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅਬਿਗਤ ਸਰੂਪ
ਮੇਂ ਜਾਇ ਲੀਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਅਬਿਗਤ ਸਰੂਪ
ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਅਰ ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ ਸਰਬ ਕੇ
ਨਾਸ਼ਹੂਏ ਤੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਐਸਾ ਤੇ ਪਰਮ
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੌਂ ਅਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਬੀ ਪਰਗਟ ਦੇਖਾ
ਨਹੀਂ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਅਬਿਗਤ ਹੈ
ਤਿਸੀ ਕੋ ਪਰਮਗਤਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ
ਤੇ ਬਹੁੜ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਸੋ
ਪਰਮ ਧਾਮ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੋ ਪੁਰਖ ਸਭ
ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗ

ਸੁਣ ਜਿਤ ਮਾਰਗ ਪਾਈਐ ਹ ਅਨੰਨ ਭਗਤਿ ਅਖੰਡ
ਭਗਤਿ ਕਰ ਪਾਈਏਹੈ ਅਬ ਅਖੰਡਅਨੰਨ ਕਾਬ੍ਰਿਤਾਂਤ
ਸੁਣ ਮਰੇ ਸਾਬ ਦੂਸਰਾ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਪੂਜਣਾ ਮੇਰੇ
ਭਜਨ ਬਿਨਾਂ ਏਕ ਸ੍ਵਾਸ ਨਹੀ ਖੋਵਨਾ ਇਸਕਾ ਨਾਮ
ਅਨੰਨ ਅਖਡ ਭਗਤਿ ਹੈ ਇਸ ਭਗਤ ਕਰ ਹਉਂ
ਪਾਈਤਾ ਹੋਂ ਸੋ ਕੈਸਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਸਭੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ
ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਬਾਹੁੜੋ ਫੇਰ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਜਾਇ ਲੀਨਹੋਤੀ
ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਇੱਛਾਚਾਰੀ ਜੋ ਦੋ ਜੋਗੀ ਹੈ
ਏਕ ਤੋ ਦੇਹ ਤਜ਼ਾਗਕੇ ਮੂਝ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਜਾਇ
ਲੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ

ਦੂਸਰਾ ਜੋਗੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੇ ਲੋਕ ਕੋ ਜਾਕਰ ਫਿਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਅਬ ਜੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੇ ਲੋਕ ਤਕ ਜਾਇ ਕਰ ਫਿਰ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਓਹ ਇਛਾ ਚਾਰੀ ਜੋਗੀ ਤਬ ਦੇਹ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕਾ ਦਿਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੁਕਲ ਪੱਖ ਚਾਨਣਾ ਪੱਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਪਿਤਰੋਂ ਕਾ ਦਿਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ਜੋ ਅੰਧੇਰਾ ਪਖ ਹੈ ਸੋ ਪਿੱਤਰੋਂ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਦਿਨ ਕਵਣ ਹੈ ਜਬ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਉਤ੍ਰਾਇਣ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਦਖਣਾਇਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਇੱਛਾ

ਚਾਰੀ ਜੋਗੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਪਿਤਰੋਂ ਕਾ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕਾ ਦਿਨ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਦੇਹ ਤਯਾਗ ਕਰੇ ਹੈ ਮਾਨੁੱਖ ਭੀ ਜਾਗਤੇ
ਹੈਂ ਪਿਤਰ ਭੀ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜੋਗੀ ਦੇਹ
ਤਯਾਗ ਕਰ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕਾ ਪਿਤਰੋਂ ਕਾ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ
ਕੌਤਕ ਦੇਖਤਾ ਹੂਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਨ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਅਗੇ
ਅਗਨੀ ਕਾ ਜੋਤ ਨਾਮਾ ਨਗਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕੌਤਕ
ਦੇਖਤਾ ਹੂਆ ਮੇਰੇ ਪਰਮਪਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮੇਂ ਜਾਇ
ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਾਨਣੇ ਹਾਰਾ ਪਰਮ ਸੁਖ ਰੂਪ
ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਬ ਦੂਜੇ ਜੋਗੀ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ
ਜੋ ਜਾਇ ਕਰ ਫਿਰ ਆਵੈ ਹੈ ਵਹੁ ਜੋਗੀਸ਼੍ਵਰ ਜਬ

ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੀ ਪਿਤਰੋਂ ਕੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਤਬ ਦੇਹ ਤਯਾਗ ਕਰ ਇਨ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਕਰ
ਬਹੁੜ ਏਕ ਧੂੰਏਂ ਕਾ ਨਗਰ ਉਸ ਬੀਚ ਹੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ
ਕੀਜੋਤ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕਿਤਨਾਕੁ ਕਾਲ
ਵਸ ਕਰ ਬਹੁਰ ਮਾਨੁੱਖ ਲੋਕ ਵਿਖੇ ਆਵੈ ਹੈ ਏਹ ਦੋਨੋਂ
ਮਾਰਗ ਜੋਗੀਓਂ ਕੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈਂ ਏਕ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਕਲ
ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤਿ ਏਕਕਾ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਿ ਏਕ
ਮਾਰਗ ਕੋ ਗਏ ਬਹੁੜ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਏਕ ਮਾਰਗ ਕੋ
ਗਏ ਫਿਰ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੈਂ ਜੋਗੀਓਂ ਕੇ
ਮਾਰਗ ਦੋਨੋਂ ਸੁਣੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸਮਝੀ ਹੈ

ਸੋ ਮੋਹ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਇਸਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਤੂੰ ਭੀ ਇਨ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ਰਹੁ
ਅਬ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਧਯਾਇ ਕੋ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਤਿਸਕੋ
ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਪੁੰਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਚਾਰ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਜੋ
ਪੁੰਨ ਹੋਇ ਸਰਬ ਜੱਗ ਕੀਏ ਤੇ ਜੋ ਸਰਬ ਤਪ ਕੀਏ ਤੇ
ਜੋ ਸਰਬ ਤੀਰਥ ਸ਼ਨਾਨ ਕੀਏ ਤੇ ਅਰ ਜੋ ਸਭ ਦਾਨ
ਕੀਏ ਪੁੰਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਪੁੰਨ ਇਸ ਧਿਯਾਇ
ਪੜ੍ਹਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ਜੋ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ ਇਸਕੋ
ਧਾਰਣ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਅਨੰਤ ਪੁੰਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਂਗੇ॥
ਇਤਿਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ

ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦ ਅਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਅਸ਼ਟਮੋ ਧਯਾਇ ॥ ੮ ॥

ਆਗੇ ਅਠਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚੱਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲਛਮੀ ! ਅਬ ਆਠਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ ॥ ਦਖਣ ਦੇਸ ਨ੍ਰਬਦਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਏਕ ਨਗਰ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸੁਸਰਮਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਉਸਕੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਦ੍ਰਬ ਪਦਾਰਥ ਥਾ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਥਾ ਬਡੇ ਜੱਗ ਕਰਤਾ ਥਾ ਏਕ ਦਿਨ ਏਕ ਸੰਤ ਸੇ ਪੂਛਾ ਜੋ ਰਿਖੀ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸੰਤਤ ਨਹੀ ਜੀ ਤਬ ਰਖੀਸ਼ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਅਜਾਮੇਧ ਜੱਗ

ਕਰ ਬੱਕਰਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੇਵੀ ਤੁਝਕੋਪੁਤ੍ਰਦੇਵੇਗੀ
ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਜੱਗ ਕਰਨੇ ਕੋ ਏਕਬੱਕਰਾਮੋਲ
ਲੀਆ ਉਸਕੋ ਨੁਵਾਇ ਕਰ ਮੇਵਾ ਖਵਾਇਆ ਜਬ
ਉਸਕੋ ਲਗਾ ਮਾਰਨੇ ਤਬ ਬੱਕਰਾ ਕਹ ਕਹ ਸ਼ਬਦ
ਕਰਕੇ ਹੱਸਿਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਬੱਕਰੇ ਤੂੰ
ਕਯੋਂ ਹੱਸਿਆ ਹੈਂ ਬੱਕਰੇ ਕਹਿਆ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮੇਰੇ
ਭੀ ਸੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਮੁਝੇਭੀਅਜਾਮੇਧ
ਜੱਗ ਕਰਨੇ ਕੋ ਕਹਾ ਥਾ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਬੱਕਰਾ
ਟੋਲ ਰਹਾ ਬੱਕਰਾ ਹੱਥ ਲਗੋ ਨਾਹੀਂ ਢੂੰਡਤੇ ਢੂੰਡਤੇਏਕ
ਬੱਕਰੀ ਕਾ ਛੇਲਾ ਦੂਧ ਚੂੰਘਤਾ ਥਾ ਵਹੁ ਛੇਲੇ ਸਮੇਤ

ਬੱਕਰੀ ਮੋਲ ਲੀਨੀ ਜਬ ਬੱਕਰੀ ਕੇ ਬਣ ਤੇ ਛੁਡਾਇ
ਕੇ ਲਗਾ ਜੱਗ ਹੋਮਣੇ ਤਾਂ ਬੱਕਰੀ ਬੋਲੀ ਅਰੇ ਬਹਮਣ
ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੋ ਹੋਮਣੇ ਲਗਾ ਹੈਂ ਤੂੰ
ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਹੈਂ ਏਹ ਕਦੇ ਸੁਣਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਗਾਨੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਕੋ ਮਾਰੇ ਤੇ ਕਿਨੇਂ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਆਪਣੀ ਸੰਤਤ ਕੇ
ਲੀਏ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਨਿਰਦਈ ਹੈਂ
ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਕਾ ਵਹੁ ਬੱਕਰੀ ਬਕੇਰਾ ਕਹ
ਰਹੀ ਪਰ ਮੈਂ ਨੇ ਹੋਮ ਕੀਆ ਬੱਕਰੀ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦੀਆ
ਜਾਹ ਤੇਰਾ ਭੀ ਗਲਾ ਇਸੀ ਭਾਂਤਿ ਕਾਟੀਏਗਾ ਇਤਨਾ
ਕਹਿ ਤੜਫੜਾਇ ਬੱਕਰੀ ਮਰ ਗਈ ਕਈ ਦਿਨ

ਬੀਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਕਾਲ ਹੂਆ ਜਮ ਮਾਰਤੇ ਮਾਰਤੇ
ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ ਲੇ ਗਏ ਤਬ ਧਰਮਰਾਜ ਕਹਾ
ਇਸਕੋ ਨਰਕ ਮੈਂ ਪਾਵੋ ਏਹ ਬਡਾ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਫੇਰ
ਨਰਕ ਭੁਗਾਇ ਕਰ ਬਾਂਦਰਕੀ ਜੋਨਿ ਪਾਈ ਏਕਬਾਜੀ
ਗਰ ਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗਲ ਮੇਂ ਜੇਵੜੀ ਪਾਇ
ਕਰ ਦਰ ਦਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮਾਂਗਤਾ ਫਿਰੇ ਖਾਨੇਕੋ ਥੋੜਾ
ਦੀਆ ਕਰੇ ਜਬ ਬਾਂਦਰ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਤਬ ਕੁੱਤੇ ਕਾ
ਜਨਮ ਪਾਇਆ।ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੀ ਰੋਟੀ ਚੁਰਾਇ
ਖਾਧੀ ਉਸਨੇ ਐਸੀ ਲਾਠੀ ਮਾਰੀ ਕਮਰ ਟੂਟ ਗਈ
ਉਸ ਦੁੱਖ ਕਰ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟ ਗਈ ਫੇਰ ਘੋੜੇ ਕੀ

ਦੇਹ ਪਾਈ ਉਸ ਘੋੜੇ ਕੋ ਏਕ ਭਿੱਛਿਆਰੇ ਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ ਵਹੁ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਫੇਰਿਆ ਕਰੇ ਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਲੇਵੇ ਸਾਂਝ ਪਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਛੋਟੀ ਸੀ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬਾਂਧ ਛੋੜੇ ਐਸਾ ਬਾਂਧੇ ਮੈਂ ਮੱਖੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਉਡਾਇ ਸਕਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਦੋ ਛੋਕਰੇ ਇਕ ਕੰਨਜ਼ਾਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਚੜ੍ਹਕੇ ਲਗੇ ਚਲਾਵਣੇ ਊਹਾਂ ਚਿੱਕੜ ਬਹੁਤ ਥਾ ਮੈਂ ਨਾ [illegible] ਗਿਆ ਉਪਰ ਤੇ ਵਹੁ ਮਾਰੇਂ ਵਹਾਂ ਮੇਰਾ ਮਰਣ ਭਯਾ ਇਸ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਭੋਗੇ ਅਬ ਬੱਕਰੇ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਯਾ ਮੈਂਨੇ ਜਾਣਿਆਂ ਥਾ ਜੋ ਇਸਨੇ ਮੁਝੇ ਮੋਲ ਲੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵੋਂਗਾ

ਤੂ ਛੁਰੀ ਲੇਕਰ ਮਾਰਨੇ ਲਗਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ
ਕਹਾਹੇ ਤੱਕਰੇ ਤੁਝੇਭੀ ਜੀਉ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਜੈਸੇਚਿੜੀਆਂ
ਕੋ ਕੰਕਰ ਮਾਰੀਏ ਵਹੁ ਆਗੇ ਤੇ ਉਡ ਜਾਤੀ ਹੈਂ
ਅਬ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖੀ ਹੂਈ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ
ਸੋ ਸੁਣ। ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਇਕ ਰਾਜਾ ਨ੍ਹਾਵਣੇ ਆਯਾ
ਨਾਮ ਉਸਕਾ ਚੰਦ ਸੁਸਰਮਾ ਥਾ ਉਨ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ
ਪੂਛਾ ਗ੍ਰਹਣ ਮੈਂ ਕੌਨ ਦਾਨ ਕਰੌਂ ? ਉਨ ਕਹਾ ਰਾਜਾ
ਕਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਦਾਨ ਕਰ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਾਲੇ ਲੋਹੇ ਕਾ
ਪੁਰਸ਼ ਬਣਵਾਯਾ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਲਾਲ ਜੜਵਾਏ ਸੋਨੇ ਕੇ
ਭੂਖਣ ਪਹਿਰਾਏ ਤਿਸਕੋ ਤਯਾਰ ਕਰ ਰਾਜਾ ਨ੍ਹਾਵਣ

ਚਲਿਆ ਨ੍ਹਾਇਕੇ ਦਾਨ ਕੀਆ ਵਹੁ ਕਾਲਾ ਪੁਰਸ਼
ਕਹ ਕਹ ਕਰ ਹੱਸਿਆ ਰਾਜਾ ਡਰ ਗਿਆ ਕਹੇ
ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਔਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਲੋਹੇ ਕਾ ਪੁਰਸ਼ ਹੱਸਿਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਹਰ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਵਹੁ ਫੇਰ ਹੱਸਿਆ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਕਹਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਲੇਵੇਂਗਾ ਤਾਂ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਰਖੇ ਕਈ ਪਚਾਏ ਹੈਂ ਤਾਂ
ਕਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕਹਾ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਵਹੁ ਕਾਰਣ ਬਤਾਓ
ਜਿਸ ਕਰ ਤੈਂਨੇ ਅਨੇਕ ਦਾਨ ਪਚਾਏ ਹੈਂ ਤਾਂ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਾ ਜੋ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੈਂ ਹੀ
ਜਾਣਤਾ ਹੌਂ ਤਾਂ ਵਹੁ ਕਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਕਹ ਕਹ ਕਰ ਫੇਰ

ਗਿਆ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਕਾਲਕਾ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹੋਰ ਨਿਕਲੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਗੀਤਾ ਕੇ ਆਠਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਤਾਂ ਉਸ ਕਾਲਕਾ ਮੂਰਤਿ ਨੇ ਸੁਣਕਰ ਦੇਹ ਪਲਟੀ ਜਲ ਕੀ ਚੂਲੀ ਭਰਕੇ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਉਸ ਮੂਰਤਿ ਪਰ ਛਿੜਕੀ ਜਲਕੇਛੂਹਣੇ ਕਰ ਤਤਕਾਲ ਉਸਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਬਿਬਾਨੋਂ ਪਰ ਬੈਠਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਏ ਤਬ ਉਸ ਅਜਾ ਨੇ ਕਹਾਤੁਮਾਰੇ ਮੇਂ ਭੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਮੈਂ ਭੀ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟਾਂ ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਾ ਮੈਂ ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਹੋਂ। ਉਸ ਨਗਰ ਮੈਂ ਏਕ ਸਾਧੂ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਥਾ

ਤਿਸਤੇ ਆਠਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਣ ਕਰ ਅਜਾ
ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਇ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਈ
ਅਰ ਕਹਿਤਾ ਗਿਆ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੂੰ ਭੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ
ਪਾਠ ਕਰ ਤੁਮਾਰਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੋਇਗਾ ਅਰ ਓਹ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਭੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ॥ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ
ਆਠਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਸੋ ਤੈਂਨੇ ਸੁਣਿਆਂ ਹੈ
॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ
ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਅਸ਼ਟਮੋਂ ਧਯਾਇ
॥ ੮ ॥

ਨੌਵਾਂ ਧਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਬਹੁੜੋ ਮੈਂ ਗੁਹਜ ਤੇ ਗੁਹਜ ਪਰਮ ਗੁਹਜ ਗਯਾਨ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੌਂ ਹੌਂ ਤੂੰ ਸੁਣ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕਯੋਂ ਕਹੌਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਚਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸੱਤ ਸੱਤ ਕਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਗਯਾਨ ਜਿਸਕੇ ਜਾਨਣੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇਂਗਾ ਜਿਤਨੀਆਂ ਵਿੱਦਯਾ ਹਨ ਅਰ ਜੋ ਗੁਹਜ ਵਸਤੂ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ਅਰ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਤੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਉਤਮਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਉੱਤਮ ਹੈ ਅਰ ਅਗਮ ਪੁਰਖ ਜੋ

ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਹੇ ਜਾਣਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਿਸ ਗਯਾਨ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਤੇ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪੁਰਖ ਪਾਈਏ ਹੈ ਐਸੇ ਗਯਾਨ ਕੋ ਜੋ ਪਾਵੈ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ। ਹੇ ਪਰੰਤਪ ਅਰ ਜਨ ਜੋ ਐਸੇ ਗਯਾਨ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਝਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਜਨ ਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ। ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਜਿਸ ਗਯਾਨ ਕੀ ਪੀਛੇ ਵਡਿਆਈ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰਾ ਜੋ ਅਬਿਗਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਦੂਸਰਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਬਿਰਾਠ

ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਚੀਟੀ ਪ੍ਰਯੰਤ ਬਸੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਬੈਰਾਠ ਪਰ ਲੋਕ ਬਸੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ। ਜੈਸੇ ਏਕ ਬਡੇ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਅਸੰਖ ਪੰਖੇਰੂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਬੈਰਾਠ ਸਰੂਪ ਤੇ ਲੋਕ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਬਸੌਂ ਹੌਂ ਏਕ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਰਥ ਪਰ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਸਭੀ ਕੌਤਕ ਕਰੋ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਦੇਖਤੌ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਅਪਣੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਵਡਿਆਈਈਸ਼੍ਵਰ ਜੋ ਜੋਗ ਕਹਾ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਭਰਨ ਪੋਖਣਹਾਰਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੌਂ ਸਭ ਤੇ ਨਯਾਰਾ ਭੀ ਹੌਂ ਹੀ ਹੌਂ ਸਭ ਵਾਰਤਾ ਤੇਰੇ

ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੀ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਉਪਜਾਵਣਹਾਰਾ ਭੀ ਹੋਂ ਹੀ ਹੋਂ
ਅਰ ਨਿਰਲੇਪ ਕੈਸਾ ਹੋਂ ਇਸਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣ॥
ਜੈਸੇ ਨਿੱਤ ਹੀ ਪਵਣ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਅਕਾਸ਼ ਮੇਂ ਹੈ ਅਰ
ਅਕਾਸ਼ਕੋ ਸਪਰਸ਼ਨਹੀਂਕਰਤੀ ਤੈਸੇਸਭੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੀ ਬਸਤੇ ਹੈਂ
ਅਰ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭਕੇ ਭੀਤਰ ਹੋਂ ਅਰ ਸਭ ਤੇ ਨਿਆਰਾ
ਹੋਂ ਐਸਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋਂ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਜਬ ਏਹ
ਸੰਸਾਰ ਆਪਣੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਲਗ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ ਤਬ
ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਲੈ ਹੋਕਰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ
ਮੇਂ ਜਾਇ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜੋਂ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਅਰ

ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਆਦਿ ਹੌਂ ਹੀ ਹੌਂ ਬਹੁੜ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੋਂ ਹੌਂ ਅਰ ਅਪਣੀ ਜੋ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰੌਂ ਹੌਂ ਪ੍ਰਲੈ ਕਰੌਂ ਹੌਂ ਅਰ ਏਹ ਜੋ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕਾ ਗਾਉਂ ਚੁਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੀਵ ਕੀ ਜੋਨਿ ਹੈ ਇਹ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵੱਸ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਪਜਾਵੌਂ ਹੌਂ ਸੰਘਾਰ ਕਰੌਂ ਹੌਂ ਪਰ ਏਸ ਕਰਮ ਕੀਏ ਕਾ ਮੁਝਕੋ ਦੋਸ਼ ਨਹੀ ਲੇਪ ਛੇਪ ਨਾਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਮੁਝੇ ਕਹੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾਹੀਂ ਲਗਾਵਤਾ ਮੈਂ ਨਿਰਮੋਹੀ ਉਦਾਸੀਨ ਹੌਂ

ਇਨ ਸਭ ਤੇ ਉਦਾਸ ਹੌਂ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੁਝਕੋ ਕੋਈ
ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਬੰਧ ਸਕਤੇ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਅਰਜਨ ਮੇਰੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਤੂੰ ਭੀ ਨਿਰਲੇਪ ਨਯਾਰਾ
ਹੋ ਰਹੁ ਆਪਕੋ ਨਿਰਲੇਪ ਜਾਣ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ
ਸੁਣ ਇਹ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਮਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਜੜ੍ਹ
ਜੰਗਮ ਕੋ ਉਪਜਾਵਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੀ ਹੈ ਦੂਸਰਾ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਉਪਜਣੇ ਕਾ ਤੂੰ ਮਤ ਜਾਣ ਐਸਾ
ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੌਂ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹ ਮੈਂਨੇ
ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਸੋ ਮੂੜ੍ਹ ਮਤਿ ਮੂਰਖ ਅਗਜਾਨੀ ਮੁਝਕੋ
ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੁਝੇ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਤੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ

ਜੀ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਨਹੀਂ
ਜਾਣਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕਾ
ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੌਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਮੁਝਕੋ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ
ਤੇ ਕਯਾ ਫਲ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ ਤਿਨਕੀ ਆਸ ਸਭ
ਨਿਹਫਲ ਹੈ ਓਹ ਜੋ ਕੁਛ ਭਲੇ ਕਰਮ ਦਾਨ ਪੁੰਨ
ਆਦਿਕ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਨਿਹਫਲ ਹੈਂ ਬਹੁੜੋ ਕੈਸਾ
ਹੈ ਰਾਖਸ਼ੋਂ ਜੈਸੇ ਤਿਸਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕੇ
ਮੋਏ ਹੂਏ ਮੂੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਤੇ ਜੋ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਹਾ-
ਤਮਾ ਭਗਤ ਜਨ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕੈਸੇ
ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਤਿਨਕੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਜੈਸੀ

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਹੈ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਮੁਝਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈਂ ਐਸਾ ਮੁਝਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਭਜਨ ਸੁਣ ਨਿਰੰਤਰ ਮੇਰੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਕਥਨ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਸਚੇ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮੁਝਕੋ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦੂਸਰੇ ਗਿਆਨੀ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਜੋ ਹੈਂ ਮੁਝਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਭਜਨ ਸੁਣ। ਗਿਆਨੀ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪਾਰ-

ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਪਸਰਿਆ ਹੈ ਦੂਸਰਾ
ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਅਰ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਓਹ
ਮੁਝਕੋ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ
ਹੌਂ ਜੱਗ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਹੌਂ ਸੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਜੱਗ ਕਾ ਨਾਮ
ਹੈ ਪਰ ਤਿਨ ਮੇਂ ਕੁਛ ਭੇਦ ਹੈ ਸ੍ਵਾਹਾ ਅਰ ਸੁਧਾ ਇਨ
ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਜੋ ਕੁਛ ਅਗਨਿ ਮੈਂ ਹੋਮੀਐ ਹੈ ਇਹ
ਬਚਨ ਭੀ ਮੈਂ ਹੌਂ ਖੀਰ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਜੋ ਅੰਨ ਹੈ
ਸੋ ਮੈਂ ਹੌਂ ਜੱਗੋਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜੀਏ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਹੌਂ
ਬਿਧਾਤਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੌਂ ਵੇਦੋਂ ਵਿਖੇ ਓਅੰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੌਂ
ਰਿਗ ਜੁਜਰ ਸਜਾਮ ਏਹ ਬੇਦ ਭੀ ਮੈਂ ਹੌਂ ਉਸਕੀ

ਗਤਿ ਕਰਤਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੋਂ ਸਖਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੋਂ ਨਿਵਾਸ
ਸੋਣਕੇ ਠਾਹਰ ਭੀ ਮੈਂ ਹੋਂ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਨ
ਹੈ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੋਂ ਸਭ ਕੀ ਪ੍ਰਲੈ ਭੀ ਹੋਂ
ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਸਭ ਕਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੋਂ
ਅਰ ਏਹ ਵਿਸ਼੍ਵ ਭੀ ਮੇਰ ਵਿਖੇ ਲੀਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਰਬ
ਬਾਤੋਂ ਕਰ ਹੋਂ ਪੂਰਨ ਹੋਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
ਨਿਧ ਨਿਧਾਨ ਕਹੀਏ ਹੈ ਸਰਬ ਕਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਬੀਜ
ਹੋਂ ਸੂਰਜ ਹੋਕਰ ਹਉਂ ਹੀ ਤਪਤਾ ਹੋਂ ਪ੍ਰਲੈ ਹੋਕਰ
ਪ੍ਰਲੈ ਭੀ ਹੋਂ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਅਮਰ
ਕੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਸਭ ਹੀ

ਦੇਹਾਂ ਕੇ ਮੈਨੇ ਹੀ ਮਿਰਤ ਲਗਾਈ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਮੁਝਕੋ ਇਸ ਬਿਧਿ ਕਰ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੱਗ੍ਯ ਕਰ ਸ੍ਵਰਗ ਪਾਵਣੇ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਤਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁੰਨਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਲਗ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਭੋਗਕਰ ਜਬ ਤਿਨਕਾ ਪੁੰਨ ਖੀਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ ਗਿਰਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਮਾਨੁੱਖ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜਨਮ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਜੱਗ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਵਰਗ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਲੀਏ ਸੋ ਸ੍ਵਰਗ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨ ਭੋਗ ਕਰ ਵਹਾਂ ਤੇ ਗਿਰ ਕਰ ਬਹੁਤ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ

ਅਰ ਏਹ ਬਾਤ ਨਿਸਚੇ ਹੈ ਕਾਮਨਾ ਵਾਲੇ ਕੋ ਸੁਖ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਅਬ ਅਰਜਨ ਮੇਰ ਭਗਤ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਮਨ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਕਰ ਸਾਸ ਸਾਸ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਕਲਜ਼ਾਨ ਨਮਿੱਤ ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਫਿਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੈਸੇ ਧਨ ਪਾਤ੍ਰ ਮਾਨੁੱਖ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਦੁਆਲੇ ਪਾਹਰੂ ਚੌਂਕੀਦਾਰ ਚੌਂਕੀ ਦੇਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਕੀ ਰਖਜ਼ਾ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਸੋ ਦੇਖ ਕੈਸਾ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਤ[illegible] ਰਬ ਕੀ ਰਖਜ਼ਾ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਅ[illegible] ਆਪਣੀ ਵਿੱਬ

ਮਹਿਮਾਂ ਕਹਿ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮਨਕੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ
ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਅਰ ਪਰਮ ਪਰੀਤਿਸਾਥ ਤੇਰੇ ਰਥਕੇ ਘੋੜੇ
ਹਾਂਕਤਾਹੌਂ ਮੈਂ ਐਸਾ ਆਪਣਿਆਂਭਗਤਾਂ ਸਾਥ ਪਰੀਤਿ
ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਮੈਂ ਜੈਸਾ ਤੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੌਂ
ਔਰ ਐਸਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ
ਮੁਝਕੋ ਛੋਡ ਕਿਸੀ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪਰੀਤਿ ਸਾਥ
ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਭੀ ਮੇਰੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਪਰ ਭੂਲ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭੂਲ ਕਰ ਕਜੌਂ ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਰਬ ਜੱਗ ਭੋਗਤਾ
ਹੌਂ ਹੀ ਹੌਂ ਅਰ ਸਰਬ ਜੱਗੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੌਂ ਜੋ ਮੁਝਕੋ

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਈਸ੍ਵਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਤੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ
ਹੈਂ ਅਬ ਅਰਜਨ ਏਕ ਨ੍ਯਾਇ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਜੋਕੋਈ
ਮਨੁੱਖ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੈ ਸੋ ਦੇਵਲੋਕ ਕੋ
ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਿਤਰੋਂ ਕਾ ਉਪਾ
ਸ਼ਕ ਹੈ ਸੋ ਪਿਤਰ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈਜੋ
ਮੁਝ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰ ਕੋ ਆਇ
ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੈਂ ਜੋ ਸਾਲਗਰਾਮ ਹਾਂ ਸੋ
ਮੇਰੀ ਪਾਖਾਣ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਅਥਵਾ ਧਾਤ ਕੀ ਸੋ ਅਸੇ
ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਲੱਛਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਬਿਰਾਜਤਾ
ਹੈ ਸੋ ਇਨ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਪਰੀਤਿ ਸਾਥ ਪੁਸ਼ਪ

ਪਤ੍ਰ ਜਲ ਸਿਮਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ
ਦੀਆ ਪਰੀਤਿ ਸਾਥ ਲੇਤਾ ਹੋਂ ਜੋ ਤੂੰ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ
ਹੂਆ ਪਹਿਲੇ ਅਗਨਿ ਮੇਂ ਹੋਮੇ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ
ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਫਲ ਕਜਾ ਪਾਵੈ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ
ਕੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਤਿਨਕਾ ਫਲ ਸੁਖ ਦੁਖ ਤਿਨਕੇ
ਬੰਧਨ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇਗਾ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੈਂ
ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਸਾਥ ਏਕਸਾ ਹੋਂ ਕਿਸੀ ਦੇਵਤਾ ਕੇ
ਭਗਤ ਸਾਥ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜੋ ਕੋਈ ਭਗਤ ਮੇਰਾ
ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ
ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਜੋ ਕੋਈ

ਅੱਗਜਾਨੀ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਪਾਪੀ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੋਕਰ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਮੈਂ ਜੈਸਾ ਕੈਸਾ ਹੋਂ ਆਪਕੀ ਸ਼ਰਣ ਹੋਂ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਹੋਂ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਤੂੰ ਸ਼ਾਪੂ ਹੀ ਜਾਣ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਨਿਸਚਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਾਧ ਹੋਤੇ ਕਜਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਕੇ ਆਗੇ ਪਾਪ ਕਜਾ ਵਸਤੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਲਕੜੀਓਂ ਕੀ ਪੋਟ ਕੋ ਏਕ ਓਰ ਤੇ ਅਗਨਿ ਲਗਾਈਏ ਏਕ ਘੜੀ ਮੈਂ ਸਭ ਜਲ ਕਰ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਕੇ ਆਗੇ ਪਾਪ ਕਜਾ ਵਸਤ ਹੈ ਤੱਤਕਾਲ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੋਇ ਜਾਤਾ

ਹੈ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਜੋ ਮੁਝਕੋ ਪਾਪ ਜੂਨ ਭੀ ਸਿਮਰੇ ਕੌਣ ਪਾਪ ਜੂਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵੈਸ਼ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਤੇ ਪਰਾਣੀ ਭੀ ਪਰਮਗਤਿ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੈਂਗੇ ਤੇ ਏਹ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣ ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੇ ਅਰਜਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਪੁੰਨ ਜਨਮ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਹੈ ਖੱਤਰੀ ਮੇਰੀ ਭੁਜਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਣਾ ਕੁਛ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮਾਨੁੱਖ ਕਾ ਦੇਹ ਤੁਝਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਐਸੇ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰ ਅਬ ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ ਜੋ ਕੈਸੀ ਮਾਨੁੱਖ

ਦੇਹ ਹੈ ਸਦਾ ਨਾਹੀ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ ਤੱਤਕਾਲ ਬਿਨਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇ ਰੋਗਾਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਹਾਡ ਮਾਸ ਤੇ ਆਦਿ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਵਸਤੋਂ ਸੇ ਪੂਰਣ ਹੈਂ ਏਹ ਤੋ ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹ ਕੇ ਅਵਗੁਣ ਹੈਂ। ਅਬ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸੁਣ॥ ਜਬ ਏਹ ਭ੍ਰਮਤ ਭ੍ਰਮਤ ਮ ਨੁੱਖ ਦੇਹ ਮੇਂ ਆਵੈ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਗਜ਼ਾਨ ਪਾਵੈ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਣ ਕਰੇ ਹੈ ਮੇਰ ਭਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਦ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਮਾਨੁੱਖਦੇਹਹੀ ਹੈ ਏਹ ਇਸ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਹੀਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ

ਏਹ ਦੇਹ ਤੁਝੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਇਸਕੋ ਪਾਕਰ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰ ਅਬ ਭਜਨ ਸੁਣ ਮਨਕਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਹੋਹੁ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਮੁਝਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰ "ਓਅੰਨਮੋ ਭਗਾਵਤੇ ਵਾਸ਼ ਦੇਵਾਯ" ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਐਸਾ ਮਿਲੇਂਗਾ ਜੈਸੇ ਪਾਣੀ ਸਾਥ ਪਾਣੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਭਾਂਤਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋਹੁ 'ਓ ਅੰਨਮੋ ਨਾਰਾਇਣਹ' ਏਹ ਕਹੁ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਰਾਜ

ਵਿਦਯਾ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਨਵਮੋ ਧਯਾਇ ॥ ੯ ॥

ਆਗੇ ਨਾਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਦੱਖਨ ਦੇਸ ਮੇਂ ਇਕ ਭਾਵ ਸੁਸਰਮਾ ਨਾਮੇ ਸ਼ੂਦਰ ਥਾ ਬਡਾ ਪਾਪੀ ਮਾਸ ਮਦਰਾ ਅਹਾਰੀ ਥਾ ਜੂਆ ਖੇਲੇ ਚੋਰੀ ਕਰੇ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰਮੇ ਐਸਾ ਪਾਪ ਕਰਮੀ ਥਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮਦਰਾ ਪੀਏ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਵਹੁ ਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰੇਤ ਭਯਾ ਏਕ ਬਡੇ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਰਹੇ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭੀ ਤਿਸੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਦਿਨ ਕੋ ਭਿੱਖਯਾ ਮਾਂਗ ਕਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਲਯਾਇ ਦੇਵੈ ਇਸਤ੍ਰੀ

ਬਡੀ ਕਲਹਣੀ ਥੀ ਵਹੁ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਕੋ ਭਿੱਛਿਆ ਭੀ ਨ
ਦੇਵੈ ਸਮਾਂ ਪਾਇਕੇ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ ਵਹੁ
ਦੋਨੋਂ ਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰੇਤ ਭਏ ਵਹੁ ਭੀ ਉਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਤਲੇ
ਆਇ ਰਹੇ ਜਹਾਂ ਵਹੁ ਆਗੇ ਪ੍ਰੇਤ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਵਹਾਂ
ਰਹਿਤੇਕੋਈਕਾਲਬਤੀਤਭਯਾ ਏਕਦਿਨਉਸਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਪਿਸਾਚਣੀਨੇਕਹਾ ਹੇ ਪੁਰਖਾਪਿਸਾਚਤੁਮਕੋਕੋਈਪਿਛਲੇ
ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਹੈ?ਤਾਂ ਪਿਸਾਚ ਨੇ ਕਹਾ ਸਭ ਖਬਰ
ਹੈ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਥਾ ਤਾਂ ਪਿਸਾਚਣੀ
ਕਹਾ ਤੈਂਨੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਕਯਾ ਸਾਧਨਾ ਕਰੀ ਥੀ
ਜਿਸਤੇ ਤੈਂਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ

ਕਹਾ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਅੱਧ੍ਯਾਤਮ ਕਰਮ ਸੁਣਿਆ ਥਾ ਤਬ ਫੈਰ ਪਿਸਾਚਣੀ ਕਹਾ ਤੈਂਨੇ ਔਰ ਕੌਣ ਸਾਧਨਾ ਕਰੀ ਥੀ ਤੇ ਓਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੌਣ ਥਾ ਤੇ ਓਹ ਅੱਧ੍ਯਾਤਮ ਕੌਣ ਕਰਮ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਤੁਝਕੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਰਹੀ ਥੀ ਤਬ ਪਿਸਾਚ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ਉਸਕਾ ਪਰਯੋਜਨ ਏਹ ਹੈ ਏਕ ਸਮੇਂ ਅਰਜਨ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸੇ ਤ੍ਰੈ ਬਾਤਾਂ ਪੁਛੀਆਂ ਜੋ ਗੀਤਾ ਜੀਕੇ ਨਾਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਮੇਂ ਲਿਖੀ ਹੈਂ ਓਹ ਤੀਨ ਬਾਤਾਂ ਪਿਸਾਚਣੀ ਨੇ

ਪਿਸਾਚ ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀਆਂ ਇਨ ਬਾਤੋਂ ਕੇ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਏਕ ਔਰ ਪ੍ਰੇਤ ਤਿਸ ਬੋਹੜ ਤੋਂ ਨਿਕਸਿਆ ਉਸ ਕਹਾ ਰੀ ਪਿਸਾਚਣੀ ਏਹ ਤੀਨ ਬਾਤਾਂ ਫੇਰ ਕਹੁ ਜੋ ਅਬ ਕਹਿ ਰਹੀ ਥੀ ਪਿਸਾਚਣੀ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਊਤੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਤਾ ਸੇ ਪੂਛਤੀ ਹੂੰ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੌਣ ਥਾ ਵਹੁ ਕਰਮ ਕੌਣ ਥੇ ਜਿਸਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਰਹੀ ਇਨ ਬਾਤੋਂ ਕੇ ਸੁਣਤੇ ਕਰਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਹੀ ਛੁਟੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਸਾਧੂ ਏਹ ਸਲੋਕ ਗੀਤਾ ਕਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪਿਸਾਚਣੀ ਅਰ ਪਿਸਾਚ ਕੀ ਦੇਹ

ਛੁਟੀ ਤਤਕਾਲ ਦੇਵਦੇਹੀ ਪਾਈ ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਤਿਨ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਮਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜਾਤੇ ਜਾਤੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਰੋਕ ਲੀਏ ਕਹਾ ਤੁਮਨੇ ਐਸੇ ਕੌਣ ਉੱਗਰ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਜਿਸਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਐਸੇ ਛੇਤੀ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਬ੍ਰਤ ਤਪੱਸਯਾ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਜਿਸਕਾ ਏਹ ਸਦਯ ਫਲ ਤੁਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤਿ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਕੌਣ ਕਰਣੀ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੋ ਤੋ ਉਨ੍ਹੋ ਨੇ ਕਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਹਮ ਨੇ ਸ੍ਰੀ

ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਅਰਧ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਸੁਣਕੇ ਕਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਅੱਧੇ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰਵਣ ਤੇ ਐਸੇ ਜੀਵ ਬੈਕੁੰਠ ਬਾਸੀ ਭਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੀਨੋਂ ਜਾਇ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਨਾਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਤੈਂਨੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਨਵਮੋ ਧਿਆਇ ॥੯॥

ਦੱਸਵਾਂ ਧਜ਼ਾਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਹਾਂਬਾਹੋ ਅਰਜਨ ਬਹੁੜ ਭੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਰਮ ਬਚਨ ਸੁਣ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਕਹੋ ਹੌਂ ਕਜ਼ੋਂ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਸੁਣਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਲਜ਼ਾਣ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕਰ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਅਰ ਅਸੰਖ ਜੋ ਮੁਨੀਸ਼ੂਰ ਹੈਂ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਤੇ ਕਜ਼ੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਤੇ ਸੋ ਸੁਣ।

ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਆਦਿ ਮੈਂ ਹੋਂ ਏਹ ਦੇਵਤਾ ਸਭ
ਮੇਰਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੈਨ ਏਹ ਬਾਤ
ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਤੇ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਪਜਾਵਣ
ਵਾਲੇ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਉਪਜਯਾ ਹੂਆ ਕਯਾ ਜਾਣੇ ਤਿਸ
ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣ।ਜੈਸਾ ਮਾਲੀ ਬਾਗ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਛ ਲਗਾਵੇ
ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਛ ਮਾਲੀ ਕਾ ਕਯਾ ਮਰਮ ਜਾਣੈ ਐਸੇ ਜੋ
ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਨਹੀਂ
ਜਾਣਤੇ ਜਿਸ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਦੇਵਤਾ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ
ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਸੋ ਤੈਂਕੋ ਕਹਿ ਸੁਣਾਵੇਂ ਹੋਂ ਜਨਮ
ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਹੋਂ ਅਰ ਅਨਾਦਿ ਹੋਂ ਮੇਰਾ

ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕਾ ਈਸ਼ਰ ਹੋਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਮੁਝਕੋ
ਐਸਾ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋਫਲਕਯਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਸੋ ਗਯਾਨੀ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇਗਾ ਔਰ ਸੁਣ
ਬੁਧਿ ਗਯਾਨ ਨਿਰਮੋਹ ਤੇ ਖਿਮਾ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੀਤਣੀਆਂ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਬੀ ਹੋਣਾ ਭੈ ਤੇ
ਨਿਰਭੈ ਹੋਣਾ ਦਯਾ ਮਮਤਾ ਮੇਂ ਸੰਤੁਸ਼੍ਰ ਤਪੱਸਯਾ ਦਾਨ
ਜੱਸ ਅਪਜੱਸ ਏਹ ਸਭੀ ਲੱਛਣ ਪੁਰਸ਼ੋ ਮੇਂ ਪਾਈ ਤੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੈਂ ਇਨ ਤੇ ਨਯਾਰਾ ਹੋਂ ਅਰ ਜਿਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭਕਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਸੋ ਭੀਸੁਣ ਕਮਲ
ਨਾਭ ਨਾਰਾਇਣ ਜੋ ਹਉਂ ਹੋਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਨਾਭ ਕਮਲ ਤੇ

ਮੇਰਾ ਜੋ ਅੰਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੋ ਉਪਜਤਾ ਭਯਾ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਮਨਸ਼ਾ ਤੇ ਸਪਤ ਰਿਖੀ ਚਾਰ ਮੁਨੀ ਉਪਜੇ ਫਿਰ ਸਪਤ ਰਿਖੀ ਚਾਰ ਮੁਨੀ ਅਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਤੇ ਆਦਿ ਮਨੁੱਖ ਰਾਖਸ਼ ਅਸੁਰ ਸਭੀ ਪ੍ਰਜਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਭਈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਹੋਇ ਪਸਰਿਆ ਇਸਕਾ ਆਦਿ ਕਰਤਾ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣੇ ਤੇ ਨਿਸਚਲਜੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਸੰਸਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਏਹ ਸੱਤਯ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਭਕਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣ ਪਰ ਕੁੰਭਾਰ ਕੀ ਨਯਾਈਂ ਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਕੁੰਭਾਰ ਤੋ ਬਾਸਨ ਘੜੇ ਸੋ ਮਾਟੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ

ਤੇ ਮਾਟੀ ਨਾ ਲੇਵੇ ਤੌ ਕੁੰਭਾਰ ਕੇ ਬਾਸਨ ਨਹੀਂ ਬਣਤੇ
ਔਰ ਹੌਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ ਏਕ ਮ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ
ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੀ ਠੌਰ ਤੇ ਲੈਕਰ ਨਹੀਂ ਉਪਜਾਈ ਆਪ
ਤੇ ਆਪ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਉਪਜਾਈ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਸੁਧਾਰੀ ਹੈ
ਮੇਰਾ ਗਜਾਨੀ ਭਗਤ ਐਸਾ ਮੁਝੇ ਜਾਣ ਕਰ ਭਉ
ਸ਼ਰਧਾ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰ-
ਜਨ ਮੁਖ ਤੇ ਮਨਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰ ਮੈਂ ਰਾਖਤੇ
ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਭੀ ਗਵਾਰ ਜਾਤੇ
ਹੈਂ ਪਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਤਿਨਕੋ ਚਿਤ ਨਹੀਂ
ਆਵਤੀ ਅਰ ਆਪਸ ਮੈਂ ਇਕੰਤ ਬੈਠ ਕਰ ਮੇਰੀ ਗੋਸ਼ਟ

ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਨਿੱਤ ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੁਣਕਰ ਸੰਤੋਖ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਨਿਰੰਤਰ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹੌਂ ਤਿਨ ਕੋ ਬੁੱਧਿ ਜੋਗ ਦਾਨ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਸੋ ਕੌਣ ਬੁੱਧਿ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਆਇ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਨ ਪਰ ਏਕ ਔਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋਂ ਹੋਂ ਕਹਾ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਅਪਣੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਜਗਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੋਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕਰ ਤਿਨ ਕੀ ਜੀਵ ਬੁੱਧੀ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਏਹ ਬਚਨ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਣ ਕਰ ਅਰਜਨ ਪੂਛਤਾ ਭਯਾ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਤੁਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਕਯਾ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੁਮ ਪਰਮ ਧਾਮ ਹੋ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕ੍ਯਾ ਧਾਮ ਨਾਮ ਘਰ ਕਾ ਸੋ ਜਿਸਕਾ ਧਾਮ ਬੈਕੁੰਠ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਅਰ ਧਾਮ ਨਾਮ ਤੇਜ ਕਾ ਭੀ ਹੈ ਅਰ ਜੀ ਤੁਮ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋ ਕਯੋਂ ਜਿਨ ਆਪਣੇ ਚਰਨੋਂ ਤੇ ਗੰਗਾ ਤੇ ਆਦਿ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਕੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਤੇ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤ ਹੋ ਸਰਬ ਬ੍ਯਾਪੀ ਹੋ ਪੁਰਾਤਨ ਹੋ ਪਹਿਲਿਓਂ ਤੇ ਭੀ ਪਹਿਲੇ ਹੋ ਦਿੱਬ ਹੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੁਮ ਕੋ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਸਰਬ

ਦੇਵੋਂ ਕੇ ਦੇਵ ਹੋ ਜਨਮ ਮਰਨਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਠਾਕੁਰ ਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਏਹ ਮਹਿਮਾਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਬ
ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀਤੁਮ ਆਪਣੇਮੁਖਕਰ
ਆਪਨੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਰਤੇ ਹੋ ਹੇ ਕੇਸ਼ਵ ਜੀ ਜੋ ਮਹਿਮਾਂ
ਮਹਾਨ ਭਾਵ ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਮੁਝਕੋ ਕੈਸੇ
ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾਵੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜਿਤਨੀ ਜਿਸਕੀਬੁਧਿ
ਹੈ ਤਿਤਨੀ ਕਹੇ ਹੈ ਪਰ ਜੈਸੀ ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿਮਾਂ
ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਨਕੇ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਦੇਵਤਾ
ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਨਾ ਕੋਈ ਔਰ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ
ਜੀ ਤਿਸ ਆਪਣੇ ਆਪਕੋ ਅਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੀ

ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕੋ ਤੁਮ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਸੋ ਤੁਮ ਕੈਸੇ ਹੋ
ਸਰਬ ਭੂਤੋਂ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੋ ਸਰਬ ਕੇ ਠਾਕੁਰ
ਹੋ ਸਰਬ ਦੇਵ ਹੋ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ
ਜੀ ਤੁਮ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੋ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਹੀ
ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਭ ਕਹਿ ਸੁਨਾਵੋ ਪੀਛੇ
ਕੁਛ ਨਾ ਰਖੋ ਆਪਣੇ ਆਤਮੇ ਕੀ ਦਿੱਬਬਿਭੂਤੀਸ੍ਰਵਣ
ਕਰਾਵੋ ਜਿਸ ਬਿਭੂਤ ਕੋ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰ ਬ੍ਯਾਪਕ ਹੋ
ਕਰ ਬਿਰਾਜ ਰਹੇ ਹੋ ਹੇ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਜੋਗਨੋ ਜੀ
ਹਉਂ ਤੁਮਾਰੇ ਕੌਣ ਕੌਣ ਭਾਵੋਂ ਵਿਖੇ ਚਿਤਵਨਾ ਕਰੋ
ਏਹ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੇਂ ਜੋਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਅਸਥਾਵਰਜੰਗਮ

ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਚਰਤੇ ਹੈਂ ਖੇਲਤੇ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਤੁਮਾਰੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤੁਮਾਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੋਂ। ਪਰੰਤੂ ਤੁਮਾਰੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕਉ ਸੁਣ ਕੇ ਮੁਝਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਪਣੀ ਬਿਭੂਤਿ ਮਹਿਮਾਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾਵੋ ਜੀ ਮੈਂ ਦੇਖੋਂ ਜੋ ਕਿਤਨੀਕੁ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਿਤਨੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਕੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ। ਅਰਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੋਲੇ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਕੁਰਬੰਸੀਓਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਅਰ-ਜਨ ਹੌਂ ਤੁਮਕੋ ਦਿੱਬ ਬਿਭੂਤਿ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ ਪਰ ਸਾਰੇ

ਬਿਸਥਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਅਰ ਦਿੱਬਤੇਭੀ ਦਿੱਬ ਬਿਭੂਤਿ ਕਹੌਂ ਹੌਂ ਤਿਸਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਚੱਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦੀਪ ਨਗਰ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਵਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਗਿਣੇਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਤਿਸ ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਤੇ ਦਸ ਬੀਸ ਘਰ ਪਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਚੁਣ ਕੱਢੀਏਤਿਨ ਘਰੋਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਏਕ ਮਨੁੱਖ ਚੁਣ ਕਢੀਏ ਤਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤਾ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਬਿਸ-ਥਾਰ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਥੋੜੇ ਮੇਂ ਸਾਰਾ ਬਿਸਥਾਰ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਰਿਤ੍ਰਾਕੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਆਤਮਾ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣ ਅਰ ਸਰਬ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕੇ

ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਹੀ ਬਸੋਂ ਹੋਂ ਅਬ ਸਭ ਕੀ ਆਦਿ ਮਧ
ਅੰਤ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣ ਏਹ ਤੋ ਪ੍ਰਭਤਾ ਬੋਲੇ ਮੇਂ ਕਹੀ
ਅਬ ਦਿੱਬ ਅਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਣ ਬਾਰਾਂ ਸੂਰਜ ਜੋ
ਮਾਸ ਪ੍ਰਤਿ ਮਾਸ ਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਪੋਹ ਮਹੀਨੇ
ਕਾ ਵਿਸ਼ਨੁ ਨਾਮਾ ਸੂਰਜ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜਿਤਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਰਨੇ
ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਹੈਂ ਤਿਨਸਭਨਹੁ ਮੈਂਸੂਰਜਹੋਂ ਹੀ ਹੋਅਰ
ਉਣਿੰਜਾ ਪਵਣੋਂ ਮੈਂ ਮਰੀਚੀ ਨਾਮਾ ਪਵਣ ਮੈਂ ਹੋਂ
ਅਠਾਈ ਨਛੱਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈਂਤਿਨ ਮੇਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਮੈਂ ਹੋਂ ਚਾਰੋਂ
ਬੇਦੋਂ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮ ਬੇਦ ਮੈਂ ਹੋਂਅਰ ਤੇਤੀ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਿਓਂ
ਵਿਖੇ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਹੋਂ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਮੇਂ ਜਾਰੂਵਾਂ

ਮਨ ਮੈਂ ਹੌਂ ਅਰ ਜੋ ਕੁਛ ਭੂਤੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਮੇਂ
ਚੈਤੰਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਹੈ ਯਾਰਾਂ ਰੁਦ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਸ਼ੰਕਰ ਨਾਮਾ
ਰੁਦ੍ਰ ਮੈਂ ਹੌਂ ਸਰਬ ਪੱਖੋਂ ਮੇਂ ਕੁਬੇਰ ਮੈਂ ਹੌਂ ਆਠੋਂ ਵਸੂ
ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਅਗਨਿ ਮੈਂ ਹੌਂ ਪਰਬਤੋਂ ਮੇਂ
ਚਾਰ ਲਾਖ ਕੋਸ ਊਚਾ ਸਰਬ ਸੋਨੇ ਕਾ ਸੁਮੇਰ
ਪਰਬਤ ਮੈਂ ਹੌਂ ਪ੍ਰੋਹਤੋਂ ਵਿਖੇ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰੋਹਤ
ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਮੈਂ ਹੌਂ ਸਭ ਸੈਨਾ ਕੇ ਨਾਇਕੋਂ ਵਿਖੇ ਸ਼ਿਵਜੀ
ਕਾ ਬੇਟਾ ਸੁਜਾਮ ਕਾਰਤਿਕ ਮੈਂ ਹੌਂ ਸਰੋਵਰੋਂ ਵਿਖੇ
ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਹੌਂ ਸਪਤ ਰਿਖੀਓਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਿਗੁ ਮੈਂ ਹੋਂ ਅੰਗਰਾ
ਭੀ ਮੈਂ ਹੌਂ ਜਿਤਨੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਬਚਨ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ

ਓਅੰਕਾਰੀਤੀ ਮੈਂ ਹੋਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਣੈਤੇ ਖਣਹਾਰੇ ਜੋ ਸਮੱਗ੍ਰ ਜੱਗ ਹੈਂ ਤਿਨਮੇਂ ਸਾਸ ਸਾਸ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ॥ ਜੋ ਜਪ ਜੱਗ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜਿਤਨੇ ਅਸ-ਥਾਵਰ ਠੌਰ ਤੇ ਚਲਾਏ ਨਾਹੀਂ ਚਲਤੇ ਤਿਨ੍ਹੋਂ ਵਿਖੇ ਹਿਮਾਂਚਲ ਪਰਬਤ ਮੈਂ ਹੋਂ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਮੈਂ ਪੀਪਲ ਮੈਂ ਹੋਂ ਦੇਵਤਿਓਂ ਮੇਂ ਨਾਰਦ ਮੈਂ ਹੋਂ ਗੰਧਰਬੋਂ ਮੇ ਚਿਤ੍ਰਾਰਥ ਮੈਂ ਹੋਂ ਅਰ ਸਿੱਧੋਂ ਰਿਖੋਂ ਮੇਂ ਕਪਲਮੁਨਿ ਮੈਂ ਹੋਂ ਅਰ ਘੋੜਿਓਂ ਵਿਚੇ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਮਥਨ ਤੇ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇਸਾਥ ਨਿਕਸਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾ ਸ੍ਰਵ ਹੈ ਸੋ ਘੋੜਾ ਮੈਂ ਹੋਂ ਅਰ ਹਾਥੀਆਂ ਵਿਖੇ ਐਰਾਪਤਿ ਮੈਂ ਹੋ

ਨਾਗੋਂ ਮੇਂ ਅਨੰਤ ਜੋ ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਸੋ ਮੈਂ ਹੌਂ ਨਦੀਓਂ ਮੇਂ
ਗੰਗਾ ਮੈਂ ਹੌਂ ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰੂੰ ਮੇਂ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਹੌਂ
ਸਰਬ ਜਲੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਜਲਾਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਬਰਨ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ
ਹੌਂ ਅਰ ਮਾਨੁਖੋਂ ਵਿਖੇ ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਹੌਂ ਆਯੁਧੋਂ ਵਿਖੇ
ਬੱਜਰ ਮੈਂ ਹੌਂ ਅਰ ਗਊਆਂ ਵਿਖੇ ਕਾਮਧੇਨ ਮੈਂ ਹੌਂ
ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਪਰਜਾ ਕੇ ਉਪਜਾਵਣਹਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹੋਂ
ਵਿਖੇਕਾਮ ਮੈਂ ਹੌਂ ਅਰ ਸਰਪਾਂ ਵਿਖੇ ਬਾਸ਼ਕ ਨਾਗਮੈਂ
ਹੌ ਅਰ ਦੰਡਦਾਇਕਾਂ ਵਿਖੇ ਜਮ ਮੈਂ ਹੌਂ ਅਰ ਮਿਰਗੋਂ
ਵਿਖੇ ਸਿੰਘ ਮੈਂ ਹੌਂ ਪਿਤਰੋਂ ਮੇਂ ਅਰਜਮਾਂਮੇਂ ਮੈਂ ਹੌਂ ਦੈਤੋਂ
ਮੇਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਮੈਂ ਹੌਂ ਨਿਗਲ ਜਾਣੇਹਾਰਿਓਂ ਮੇਂ ਕਾਲ

ਮੈਂ ਹੋਂ ਸਭ ਪੰਖੇਰੂਓਂ ਮੇਂ ਗਰੜ ਮੈਂ ਹੋਂ ਉਛਲਣ
ਹਾਰਿਓਂ ਮੇਂ ਪਵਣ ਮੈਂ ਹੋਂ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀਓਂ ਮੇਂ ਪਰਸ
ਰਾਮ ਮੈ ਹੋਂ ਨਦੀਓਂ ਮੇਂ ਮੂਲ ਜੋ ਗੰਗਾ ਗੋ ਮੁਖੀ ਹੈ ਸੋ
ਮੈਂ ਹੋਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮੂਲ ਆਦਿ ਅੰਤ
ਮਧ ਮੁਝ ਕੋ ਹੀ ਜਾਣ ਅਰ ਸਰਬ ਵਿੱਦਯਾ ਮੇਂ ਅਧ-
ਯਾਤਮ ਵਿੱਦਯਾ ਮੈਂ ਹੋਂ ਅਧਯਾਤਮ ਵਿੱਦਯਾ ਕੌਣ ਹੈ ਸੋ
ਸੁਣ ਸਭ ਆਤਮਿਓਂ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸਤੇ ਮੇਰਾ
ਨਾਮ ਅੱਧਯਾਤਮ ਵਿੱਦਯਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ
ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਹੋਂ ਇਹ ਅਧਯਾਤਮ ਵਿੱਦਯਾ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ
ਜਾਣ ਜਿਤਨੇ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰਨਹਾਰੇ ਝਗੜਾ ਕਰਨਹਾਰੇ

ਜਹਾਂ ਮੇਰੀ ਗੋਸ਼ਟ ਚਰਚਾ ਹੋਇ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਜਾਨ
ਬ੍ਯਾਕਰਣ ਮੇਂ ਜੋ ਸਮਾਸ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਦ੍ਵੰਦ ਸਮਾਸਮੈਂ
ਹੋਂ ਅਖਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੌਂ ਹੋਂ ਕਾਲ ਹੋਂ ਕਾਲ ਕਾ ਭੀ
ਕਾਲ ਹੋਂ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ
ਰਚਣਹਾਰਾ ਹੌਂ ਹੋਂ ਜੋ ਸਭ ਚੁਰਾਇਬੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ
ਮੇਂ ਮ੍ਰਿਤੁ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜੋ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖਤੇਹੀ ਜੀਵਕੋ ਚੁਰਾਇ
ਲੈ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਮੇਂ ਜੋ ਰਿਤਿ ਅਰ ਸ੍ਰਵ
ਕਾ ਅਰ ਲੱਛਮੀ ਅਰ ਸਮੱਤ ਮੇਧਾ ਅਰ ਧ੍ਰਿਤ ਅਰ
ਖਿਮਾਂ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤਿ ਏਹ ਸਭ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੌਂ ਹੋਂ ਅਰ ਬ੍ਯਾ
ਕਰਣ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਹਤਸਾਮ ਮੈਂ ਹੋਂ ਛੰਦੋਂ ਮੇਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਛੰਦ

ਮੈਂ ਹੋਂ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਓਂ ਮੇਂ ਮਘਰ ਮਹੀਨਾ ਮੈਂ ਹੋਂ ਛੇ ਰੁਤਾਂ ਮੈਂ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਮੈਂ ਹੋਂ ਕਪਟ ਵਿਖੇ ਜੂਆ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜੋ ਕੁਛ ਸਰਬ ਤੇਜੋਂ ਮੇਂ ਤੇਜ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜਹਾਂ ਦੋ ਦਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵੈ ਹੈਂ ਜੁੱਧ ਕਰਣੇ ਕੋ ਜਹਾਂ ਜੀਤ ਹੋਇ ਤਹਾਂ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜੋ ਕੁਛ ਉਦਮੋਂ ਮੇਂ ਉਦਮ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜੋ ਕੁਛ ਬਲਵੰਤੋਂ ਮੇਂ ਬਲ ਹੈਂ ਸੋ ਮੈਂ ਹੋਂ ਅਰ ਬ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੰਸੀ ਜੋ ਹੈਂ ਜਾਦਵ ਤਿਨ ਮੇਂ ਬਾਸਦੇਵ ਮੈਂ ਹੋਂ ਪਾਂਡਵੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਹੈਂ ਸੋ ਮੈਂ ਹੋਂ ਮੁਨੀਓਂ ਮੈਂ ਬਜਾਸ ਦੇਵ ਮੈਂ ਹੋਂ ਕਵੀ ਜੋ ਹੈਂ ਚਤੁਰ ਤਿਨ ਮੇਂ ਸ਼ੁਕ੍ਰਦੇਵ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜਿਤਨੇ ਨਿਵਣ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਦੰਡ ਮੈਂ ਹੋ ਜੋ

ਜੀਤਨੇ ਕੀ ਇੱਛਾ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਧਰਮ ਜੁੱਧ ਮੈਂ ਹੌਂ
ਅਰ ਧਰਮ ਹਾਰੇ ਕੋ ਭੀ ਜੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਜੋ ਪਾਉਣੇ
ਕੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ਤਿਨ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਮੈਂ ਹੌਂ ਅਰ ਜੋ ਸਰਬ
ਗਯਾਨ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਮੈਂ ਹੌਂ ਸਭ ਅੰਨੋਂ ਵਿਖੇ ਜੌਂ ਮੈਂ
ਹੌਂ ਤ੍ਰਿਣਕੀ ਜੋ ਸਭ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹੋਂ ਵਿਖੇ ਦੱਭ ਮੈਂ
ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭਕਾ
ਬੀਜ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣ ਮੁਝ ਬਿਨਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੈਂ
ਸਰਬ ਬਯਾਪੀ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਰ
ਦਿੱਬ ਬਿਭੂਤਿ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਕੋਊ
ਨਹੀਂ ਏਹ ਬਿਭੂਤੀ ਤੁਝਕੋ ਇਸ ਭਾਂਤ ਕਹੀ ਜੈਸੇ ਸਭ

ਬੱਗੇ ਸੋਨੇ ਪਹਿਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੇਂ ਸੇ ਏਕ ਤੰਤ ਕਾਢ ਦਿਖਾਈਏ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤ ਏਹ ਬਿਭੂਤਿ ਕਹੀ ਅਬ ਅਰ-ਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਜੋ ਕੋਈ ਬਿਭੂਤਿਵੰਤ ਹੈਂ ਸੋਭਾਵੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਵਾਨ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮੇਰੇ ਤੇਜ ਤੇ ਉਪਜਤਾ ਜਾਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਥੋੜਾ ਸਾ ਗਜਾਨ ਹੈ ਅਰ ਜਾਣਨਾ ਕਜਾ ਵਸਤੁ ਹੈ ਏਹ ਤੋ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੀ ਬਿਭੂਤਿ ਕਹੀ ਸੋ ਸਭ ਕੀ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਗਈ ਐਸੇ ਹੀ ਅਸੰਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈਂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਬਿਭੂਤੀ ਸੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਨਿਕਸ ਕਰ ਪਸਰੇ ਜਾਣ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਕਸੇ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ

ਸਾਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਏਕ ਬੂੰਦ ਨਿਕਸੇ ਵਹੁ ਬੂੰਦ ਰੇਤ ਕੇ ਦਾਣੇ
ਪਰ ਪੜੇ ਤੋ ਤਿਸੀ ਦਾਣੇ ਕੋ ਭਗੋਵੈ ਹੈ ਪੀਛੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ
੨ ਰਨ ਭਰਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਅਨੇਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੇਰੇ
ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਪੀਛੇ ਪੂਰਨ ਹੌਂ ਏਹ ਤੋ ਬਿਭੂਤਿ
ਕਹੀ ਅਬ ਅਰਜਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਰਥ ਪਰ ਬਿਰਾਜਤਾ ਹੌਂ
ਇਸ ਮੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਵਡਿਆਈ ਸੁਣ ਮੇਰਾ
ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮੱਧ ਨਹੀਂ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮ ਧਾਮ
ਪੂਰਖ ਰਪ ਤੇਰੇ ਰਥ ਪਰ ਬਿਰਾਜਤਾ ਹੌਂ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ
ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਬਿਭੂਤਿ ਜੋਗੋ

ਨਾਮ ਦਸਮੋਂ ਧਯਾਇ ॥ ੧੦ ॥

ਆਗੇ ਦਸਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਦਸਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹੌਂ ਹੌਂ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਜ਼ਿਸਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀਆਂ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ਬਨਾਰਸ ਨਾਮ ਨਗਰ ਹੈ ਵਹਾਂ ਏਕ ਧੀਰਜੀ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਵਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹਰਿ ਭਗਤ ਥਾ ਇਕ ਦਿਨ ਬਿਸ਼ੇਸ਼੍ਵਰ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਜਾਤਾ ਥਾ ਗਰਮੀ ਕੀ ਰੁਤਿ ਥੀ ਉਸਕੋ ਧੂਪ ਲੱਗੀ ਘਬਰਾਯਾ ਉਸਕਾ ਜੀਉ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਣੇ ਲਗਾ ਅੰਧਲੀ ਖਾਇਕੇ

ਮੰਦਰ ਕੇ ਨਿਕਟ ਗਿਰ ਪੜਾ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਨਾਮਾ
ਗਣ ਆਯਾ ਦੇਖੇ ਤੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਚੇਤ ਮੂਰਛਾ ਪੜਾ ਹੈ
ਉਸਨੇ ਜਾਕਰ ਸ਼ਿਵਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਹੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਏਕ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਪਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਯਾ ਥਾ ਵਹੁ ਮੂਰਛਾ
ਪੜਾ ਹੈ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਸੁਣਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹੇ ਉਸ ਗਣ
ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਆਇ ਦੇਖਾ ਵਹੁ ਮਰਾ ਪੜਾ ਹੈ ਫਿਰ
ਜਾਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਏਹ ਚਰਿੱਤ੍ਰ ਮੈਂਨੇ ਦੇਖਿਆ
ਹੈ ਇਨ ਕੌਣ ਪੁੰਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਭਲੀ ਜਗਾ ਮ੍ਰਿਤੂ
ਪਾਈ ਹੈ ਚਾਰੋਂ ਬਾਤ ਇਸਕੋ ਭਲੀ ਆਇ ਬਣੀ ਹੈਂ
ਏਕ ਬਨਾਰਸ ਖੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਜੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਸ਼ਨਾਨ

ਸੰਤੋ ਨਾ ਬਿਸ਼੍ਵੇਸ਼੍ਵਰ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਅੰਨਕਾ ਛੋਡਨਾ
ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਕਾ ਦਿਨ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿ ਸੁਨਾਵੋ ਜੀ
ਇਸ ਕੌਣ ਪੁੰਨ ਕਰਿਆ ਥਾ ਤਾਂ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ
ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਇਸਕੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਮੈਂ ਕਹਿਤਾ
ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਪਰ ਗੌਰਾਂ
ਪਾਰਬਤੀ ਅਰ ਹਮ ਬੈਠੇ ਥੇ ਗਣਭੀ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਥੇ
ਫੁਲਵਾੜੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਦੇਖਤੇ ਥੇ ਤਹਾਂ ਇਕ ਹੰਸ ਮੇਰੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਯਾ ਓਹ ਹੰਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਬਾਹਨ ਥਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਤੇ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਕੋ ਜਾਤਾ ਥਾ ਉਸ ਸਰੋ-
ਵਰ ਮੇਂ ਸੁੰਦਰ ਕਮਲ ਫੂਲੇ ਥੇ ਏਕ ਕਮਲ ਕੋ ਲੰਘਣੇ

ਲਗਾ ਉਸਕਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੜਾ ਓਹ ਹੰਸ ਚਿਟੇ ਤੋਂ
ਕਾਲਾ ਹੋਗਿਆ ਅਕਾਸ ਤੇ ਗਿਰਾ ਉੱਡ ਨ ਸਕੇ ਤਹਾਂ
ਉਸ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਏਕ ਗਣ ਔਰ ਆਯਾ ਹੰਸ ਕੋ
ਗਿਰਾ ਦੇਖ ਕਰ ਗਣ ਨੇ ਆਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੀ
ਏਕ ਹੰਸ ਆਪਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਯਾ ਥਾ ਸੋ ਸ਼੍ਯਾਮ
ਵਰਣ ਹੋਕਰ ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੈ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਕੀਆਗ੍ਯਾ
ਸੇ ਹੰਸ ਕੋ ਲੇ ਆਏ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਪੂਛਾ ਹੇਹੰਸ ਤੂੰ ਸ੍ਯਾਮ
ਵਰਣ ਕੈਸੇ ਹੂਆ ਹੰਸ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇ
ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਯਾ ਥਾ ਮਾਨਸਰੋਵਰਮੇਂ ਕਮਲ ਫੂਲੇ ਥੇ
ਮੈਂ ਉਨਕੋ ਲੰਘਕਰ ਆਯਾ ਇਸਤੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹਸ੍ਯਾਮ

ਹੋ ਗਈ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਗਿਰ ਪੜਾ ਕਾਰਣ ਜਾਣਤਾਨਹੀ
ਕੌਣ ਹੂਆ ਹੈ ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਹਸੇ ਅਕਾਸ਼
ਬਾਨੀ ਭਈ ਹੇ ਸੰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਤੇ ਸੋਚ ਕਰਤੇ ਹੋ
ਇਸਕੀ ਕਥਾ ਮੇਰੇ ਤੇ ਸੁਣੋ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੀ ਕਹਾ ਮੇਰੇ
ਪਾਸ ਆਇਕੇ ਕਹੋ ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਦੇਖੂੰ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਤਬ
ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਸ਼ਾਮ ਵਰਣ ਏਕ ਪਾਰਖਦ
ਆਯਾ ਕਹਾ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੁਮ ਇਸ ਕਮਲਣੀ ਸੇ ਪੂਛੋ
ਏਹ ਕਮਲਣੀ ਕਹੇਗੀ, ਤਬ ਕਮਲਣੀ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ
ਸ਼ਿਵਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ
ਕਥਾ ਕਹਿਤੀ ਹੂੰ ਸੋ ਸੁਣੋ ਜੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮੈਂ ਅੱਪ-

ਛਰਾਂ ਥੀ ਨਾਮ ਪਦਮਾਵਤੀ ਥਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ
ਜੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਗੀਤਾਜੀਕੇ
ਦਸਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰਤਾ ਥਾ ਇਕਦਿਨ
ਰਾਜਾ ਇੰਦਰ ਕਾ ਆਸਨ ਚਲਿਆ ਇੰਦ੍ਰਨੇ ਦੇਖਾਏਹ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜਾਨੇ ਮੁਝੇ ਆਗਿਆ
ਕਰੀ ਤੂੰ ਜਾਕਰ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਤਪੱਸਯਾ ਭੰਗਕਰ
ਆਗਯਾ ਪਾਇਕੇ ਮੈਂ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਾਸ ਗਈਜਾਕਰ
ਦੇਖਾ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਏਕਾਂਤ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਚਾਨਕ ਹੀ
ਮੇਰੀ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੇ ਭੇਟ ਭਈ, ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਸੇ
ਅੰਗ ਲਗਾ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਮੁਝੇ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਕਹਾ

ਹੇ ਪਾਪਨੀ ਤੂੰ ਕਮਲਣੀ ਹੋਹੁ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਕਮਲਣੀ
ਭਈ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਜੈਸੇ ਮੇਰ ਪੰਚ ਅੰਗ ਹੈਨ
ਤੇਰੇ ਭੀ ਪੰਚ ਅੰਗ ਹੈਂ ਹੋਇ ਕਮਲ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਦੁਇ
ਹਾਥੋਂ ਕੇ ਏਕ ਕਮਲ ਮੁਖ ਕੀ ਜਾਗਾਂ ਇਸ ਮਾਨ
ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਸੱਠ ਹਜਾਰ ਭਵਰਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ
ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਏ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ
ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਏਹ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪੰਛੀ
ਮੇਰੀ ਊਪਰ ਤੇ ਲੰਘਤਾ ਹੈ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਮ-
ਲਣੀ ਕਹਾ ਹੇ ਹੰਸ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਈਹਾਂ ਕਹੋਂ ਆਯਾ
ਹੈਂ ਹੰਸ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਚਾਰ ਹੰਸ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਬਾਹਨ

ਤਿਨਮੇਂਏਕ ਮੈਂ ਹੂੰ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਮੋਤੀ ਚੁਗਣੇ ਕੀ
ਆਗਜ਼ਾ ਭਈ ਥੀ ਵਹਾਂ ਕੋ ਜਾਤਾ ਥਾ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਮੈਂਨੇ
ਕਹਾ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤਾ ਚਲਾਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਤੇ
ਉਲੰਘਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਫੈਦ ਤੇ ਕਾਲਾ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਗਿਰ ਪੜਾ ਕਮਲਣੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ
ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਕੰਨਿਆ ਥੀ ਮੈਨੇ ਏਕ ਪਰਬਈ
ਕਾ ਬੱਚਾ ਪਾਲਾ ਥਾ ਵਹੁ ਬਹੁਤ ਹੱਛੀ ਹੱਛੀ ਬੋਲੀ
ਬੋਲੇ ਥਾ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਪੜ੍ਹਾਯਾ ਕਰਤੀ ਥੀ ਏਕ ਦਿਨ
ਮੇਰਾ ਭਰਤਾ ਆਯਾ ਮੈਂ ਉਠ ਕਰ ਉਸਕਾ ਆਦਰਨਾ
ਕੀਆ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਉਠਕੇ ਰਸੋਈ ਕਰ ਮੈਂ ਉਸਕੋ

ਲਾਲਚ ਸੇ ਨਾ ਉਠੀ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਲਗਾ ਤਾਂ ਭਰਤਾ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦੀਆ ਤੂੰ ਕਮਲਣੀ ਹੋਹੁ ਸੋ ਉਸਕੀ ਸੁੱਧ ਮੁੜਕੇ ਅਬ ਤਕ ਹੈ ਪਰ ਵਹੁ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਦਸਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ ਮੈਂਨੇ ਭੀ ਕੰਠ ਕੀਆ ਥਾ ਅਬ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਕਰ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਸੇ ਤੇਜ ਹੈ ਇਹ ਪਾਠ ਕਾਫਲ ਹੈ ਹੰਸ ਨੇ ਕਹਾ ਕੈਸੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਸਤਾਮ ਵਰਣਤੇ ਸ੍ਵੇਤ ਹੋ ਔਰ ਤੂੰ ਇਸ ਕਮਲਣੀ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇਂ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਵੇਂ ਤਬ ਕਮ-ਲਣੀ ਕਹਾ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਦਸਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਣਾਵੇ ਤਬ ਉਧਾਰ ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ

ਨੇ ਉਸ ਸਰੋਵਰ ਮੇਂ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕਾ
ਪੂਜਨਕਰ ਗੀਤਾ ਜੀਕੇ ਦਸਵੇਂ ਧਯਾਇਕਾ ਪਾਠਕੀਆ
ਉਸ ਹੰਸ ਅਰ ਕਮਲਣੀ ਨੇ ਸੁਣਾਤਬਤਿਨਕਾ ਉਧਾਰ
ਤਤਕਾਲ ਹੰਸ ਸ੍ਵੇਤ ਭੁਜਾ ਕਮਲਣੀ ਦੇਵ ਕੰਨਯਾ ਭਈ
ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਨਿੰਮ੍ਰ ਹੋਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ
ਅਰ ਕਹਾ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ ਜੀ ਹਮਕੋ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ
ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਪੂਛਾ ਏਹ ਕਯਾ ਭਯਾ ਹੰਸ ਤੇ
ਕਮਲਣੀ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਬਾਰਤਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈ ਅਰ
ਕਹਾ ਆਪਕੇ ਪਾਠ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਕਲਯਾਣ ਭਈ
ਹੈ.ਹਮਕੋ ਅਸ਼ੀਰਬਾਦ ਦੇਵੋ ਹਮ ਦੇਵ ਲੋਕ ਕੋ ਜਾਵੇਂ

ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਅਸ਼ੀਰਬਾਦ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਦੋਨੋਂ ਦੇਵਲੋਕ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾ-ਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਦਸਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਜੋ ਤੈਂਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ੍ਵਰ ਸੰਬਾਦੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਦਸਮੋਂ ਧ੍ਯਾਇ॥ ੧੦॥

ਗ੍ਯਾਰੂਹਾਂ ਧ੍ਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਤੁਮ ਨੇ ਅਪਣਾ ਗੁਹਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਤੇ ਸੁਣਕੇ ਮੇਰਾ ਮੋਹ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਉਪਜਨਾ
ਔਰ ਪ੍ਰਲੈ ਹੋਣਾ ਮੈਨੇ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਸੋ
ਹੇ ਕਮਲ ਲੋਚਨ ਜੀ ਆਪਕੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਕੀ
ਮਹਿਮਾ ਮੈਨੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਜੀ ਆਪ
ਕੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ
ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਅਪਣੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ
ਆਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਵੋਜੀ ਅਰਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ
ਮਾਨਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੋਲੇ ॥ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ
ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਭੀ ਦੇਖ ਔਰ ਹੀ
ਔਰ ਵਰਨੋਂ ਕੇ ਰੂਪ ਦੇਖ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਪਰ

ਕਿਰਤਾਂ ਦੇਖ ਕੋਟੀ ਸੂਰਜ ਕੋਟੀ ਵਿਸ੍ਵ ਕੋਟੀ ਅਸ੍ਵਨੀ
ਕੁਮਾਰ ਕੋਟੀ ਪਵਣ ਦੇਵ ਜੋ ਤੈਂਨੇ ਆਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ
ਹੇ ਭਾਰਥ ਬੰਸੀਓਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਰਜਨ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ
ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖ ਹੇ ਗੁਡਾ ਕੇਸ ਅਰਜਨ ਸਭ
ਸੰਸਾਰ ਅਕੱਠਾ ਦੇਖ ਅਬੀ ਦੇਖ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਵਿਖੇ
ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਔਰ ਜੋ ਕੁਛ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਇੱਛਾ ਹੈ
ਸੋ ਭੀ ਦੇਖ ਪਰ ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖ ਨਾ
ਸਕੇਂਗਾ ਇਸ ਤੇ ਤੁਝਕੇ ਦਿੱਬ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਤਾ ਹੌਂ ਤਿਨ
ਕਰ ਮੇਰਾ ਦਿੱਬ ਈਸ੍ਵਰ ਜੋਗ ਦੇਖ ॥ ਸੰਜੈਉ ਵਾਚ ॥
ਸੰਜੈ ਰਿ੍ ਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਨ ਮਹਾਂ ਜੋਗੇ-

ਸ੍ਵੈਰੋਂ ਕੇ ਈਸ੍ਵਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਏਹ ਬਚਨ ਕਹ ਕਰ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਅਰਜਨ ਕੋ ਪਰਮ ਰੂਪ ਈਸ੍ਵਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਭਏ ਜਿਸ ਸ੍ਵਰੂਪ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਮੁਖ ਹੈਂ ਅਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਦਿਬ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਦਿੱਬ ਅਦਭੁਤ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਭੂਖਨ ਪਹਿਰੇ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨੇਕ ਗਲ ਵਿਖੇ ਮਾਲਾ ਦਿੱਬ ਸੁਗੰਧਤਾ ਸਾਥ ਲੇਪਨ ਕੀਏ ਹੁਏ ਰੂਪ ਸਭੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈਂ ਅਰ ਅਨੰਤ ਸਰਬ ਠੌਰ ਮੇਂ ਮੁੱਖ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਖੇ ਏਕ ਹੀ ਬਾਰ ਸਹੰਸ੍ਰ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਰ ਦਿਖਾਵੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਭੀ ਅਧੀਕ ਭਗਵਾਨ

ਕੇ ਬਿਸ੍ਵ ਰੂਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਯਾ ਤਹਾ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਅਕੱਠਾ ਹੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦੇਵੋਂ ਕੇ ਦੇਵ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਹੈਂ ਪਾਂਡਵ ਅਰਜਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਰੋਮ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ, ਅਸਚਰਜ ਭਯਾ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ, ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜਕੇ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ। ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ। ਹੇ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਹਉਂ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਦੇਖੋਂ ਹੋਂ ਅਰ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ ਕੇ ਅੰਗ ਜੋ ਹੈਂ ਅਨੰਤ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਬਿਸ੍ਵੇਸ਼੍ਵਰ ਈਸ਼੍ਵਰ ਐਸਾ ਤੁਮਾਰਾ ਬਿਸ਼੍ਵ ਰੂਪ ਹੈ ਅਨੰਤ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸਿਰ

ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੈਂ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਮੁਕਟ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਕਿਤਨੇਕੁ ਹਾਥ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਗਦਾ ਸੰਖ ਚੱਕ੍ਰ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਕਹੂੰ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇਜ ਕੇ ਚਾਂਦਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਬਤੋਂ ਕੇ ਤੁੱਲ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਸਰਬ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਇਸ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਸ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੋਂ ਕੈਸਾ ਹੈ ਰੂਪ ਸੁਸੇ ਪ੍ਰਬਲ ਅਗਨਿ ਬਲਤੀ ਹੋਇ ਜੈਸੇ ਅਸੰਖ ਹੀ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਅਮਿਤ ਬੇ-ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਆਪ ਕਾ ਤੇਜ ਹੈ ਅਰ ਜੀ ਤੁਮ ਅਖਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੋ ਤੁਮ ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਹੋ ਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੀ ਰਚਨਾਂ

ਤਿਸਤੇ ਪੂਰਨ ਪਹਿਲਿਓਂ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਹੋ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਖ ਪੁਰਾਤਨ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਤ ਵਿਖੇ ਤੋ ਤੁਮ ਐਸੇ ਈਸ਼ਵਰ ਹੋ ਅਨਾਦੀਹੋਤੁਮਾਰੇ ਬਲ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਇਸਤੇ ਤੁਮਾਰਾਨਾਮ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮ ਹੈ ਅਨੰਤ ਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਭੁਜਾ ਹੈਂ ਅਰ ਅਨੰਤ ਹੀ ਨੇਤ੍ਰ ਅਨੰਤ ਹੀ ਮੁਖਹੈਂਤਿਨ ਮੁਖੋਂ ਮੇਂ ਅਗਨੀ ਬਲਤੀ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਤਿਸ ਅਪਣੇ ਤੇਜਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਸਾਰੀ ਵਿਸ਼੍ਵ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੋ ਅਰ ਤੇਰੇ ਪਾਇਕ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰਾ ਏਕਹੀਰੂਪ ਬਿਆਪ ਰਹਾਹੈ ਇਸ ਤੁਮਾਰੇ ਅਦਭੁਤ ਭਯਾਨਕ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤੀਨੋਂ

ਲੋਕ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਈ ਕੋਟ ਦੇਵਤਾ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਦੇਖਤਾ ਹੌਂ ਕਈ ਕੋਟ ਦੇਵਤਾ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹਾਥ ਜੋੜੇ ਖੜੇ ਕਾਂਪਤੇ ਦੇਖਤਾ ਹੌਂ ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਿਖੀਸ਼੍ਵਰ ਅਰ ਸਿੱਧ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਡਰਤੇ ਹੂਏ ਅਸ਼ੀਰਬਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਤੁਮਾਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ ਤੁਮ ਚਿਰੰਜੀਵ ਹੋਵੋ ਕਈ ਰਿਖੀਸ਼੍ਵਰ ਸਿੱਧ ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਪ ਚੜ੍ਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਪੋਂ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਇਸ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਕੋਈ ਲੋਕ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਕਈ ਮੁਨੀਸ਼੍ਵਰ ਕਹਿਤੇ

ਹੈਂ ਹੇ ਲੋਕੋ ਤੁਮ ਮਤ ਡਰੋ ਈਸ਼੍ਵਰ ਪਰਮ ਦਯਾਲੂ ਹੈ ਅਰ ਕਈ ਰੁਦ੍ਰ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਕਈ ਸਾਧ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਕਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਈ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਕਈ ਪਵਣ ਕਈ ਕੋਟ ਦੈਂਤ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਈ ਵਿਸ੍ਵ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਕਈ ਇਸ ਤੁਮਾਰੇ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਬਿਸਮੈਹੂਏ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਕਈ ਨੇਤ੍ਰ ਅਰ ਵੱਡੀਆਂ ਭੁਜਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੁਮਾਰੇ ਉਰੂਸਥਲ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਣਬਹੁਤ ਹੀ ਉਦਰ ਅਰ ਮੁਖ ਤਿਨ ਮੈਂ ਭਯਾਨਕ ਦਾੜ੍ਹਾਂਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਇਸ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਏ ਹੈਂ ਹਉਂ ਭੀ ਡਰਤਾ ਹੋਂ ਬਹੁੜੋ ਤੁਮ ਕੈਸੇ ਹੋ ਅਕਾਸ਼ ਕੋ ਛੂਹ

ਰਹੇ ਹੋ ਠੌਰ ਠੌਰ ਕੋਈ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤੁਮਾਰੇ ਰੰਗ ਹੈਨ ਅਨੇਕ ਹੀ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਨ ਮੈਂ ਸੇ ਮਹਾਂ-ਪ੍ਰਲੈ ਕੀ ਅਗਨਿ ਕੇ ਪਰਬਤ ਬਲਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਏਹ ਭਯਾਨਕ ਰੂਪ ਵੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਡਰ ਗਿਆ ਹੈ ਧੀਰਜ ਭੀ ਨਹੀਂ ਧਰ ਸਕਤਾ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਹੁਣ ਬੱਸ ਕਰੋ ਜੀ ਬੱਸ ਅਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹੁ ਜੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਲੈ ਅਗਨਿ ਤੁਮਾਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦਾੜ੍ਹਾਂ ਦੇਖਤਾ ਹੌਂ ਅਬ ਮੁਝੇ ਦਿਸ਼ਾ ਭੀ ਭੂਲ ਗਈ ਹੈ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀਂ ਪੂਰਬ ਪਸਚਮ ਕਹਾਂ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੌਂ ਹੇ ਜਗ ਨਿਵਾਸ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ

ਆਸਰਾ ਅਬ ਬੱਸ ਜੀ ਬੱਸ ਦੇਖਾ ਤੁਮਾਰਾ ਬਿਸ ਰੂਪ
ਅਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੋਂ ਜੀ ਏਹ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ
ਜੋ ਸੈਨਾਂ ਕੇ ਜੋਧੇ ਹੈਂ ਰਾਜੇ ਇਨ ਮੇਂ ਮੁਖ ਜੋ ਹੈਂ ਭੀਖਮ
ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਅਰ ਕਰਣ ਇਨਤੇ ਆਦਿ ਸੋ ਸਭੀ
ਅਗਨਿ ਕੇ ਪਰਬਤੋਂ ਜੈਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪੜਤੇ
ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਮਹਾਂ ਭਯਾਨਕ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਦਾੜ੍ਹਾਂ
ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਤਨੇਕੁ ਜੋਧਯੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਉਨ ਦਾੜ੍ਹੋਂ ਮੇਂ
ਲਟਕਤੇ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਬਹੁੜ ਕੈਸੇ ਜਯੋਂ ਨਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ
ਬਹੁਤ ਬੇਗ ਸਾਥ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੇਂ ਆਇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ
ਭਾਂਤਿ ਏਹ ਜੋਧਾ ਤੁਮਾਰੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪੜਤੇ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਬਲ ਅਗਨਿ ਜਲਤੀ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਬਡੇ ਉਤਾ
ਭਲੇ ਉਤਾਵਲੇ ਪਤੰਗੇ ਆਇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ
ਬਡੇ ਬੇਗ ਕੋ ਲੀਏ ਜੋਧਾ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੀ ਤਿਨਕੋ
ਸਵਾਸੋਂ ਸੇ ਨਿਗਲਤੇ ਜਾਤ ਹੋ ਮਹਾਂ ਅਗਨਿ ਸਾਬ ਜੋ
ਵਰੇ ਹੂਏ ਤੁਮਾਰੇ ਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੁਖੋਂ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ
ਉਪਜਾਵੋਂ ਹੋਂ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇਜ ਕਰ ਸਾਰੀ ਵਿਸਵ
ਭਰ ਰਹੀ ਹੈ ਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਮੁਖ ਦੇਖਤਾ
ਹੋਂ ਤੁਮ ਏਕ ਹੀ ਭਯਾਨਕ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰਸਾਰੀ ਵਿਸਵ
ਕੋ ਭਰ ਰਹੇ ਹੋ ਹੇ ਦੇਵੋਂ ਕੇ ਦੇਵ ਜੀ ਤੁਮਕੋ ਮੇਰੀ
ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਬੱਸ ਜੀ ਬੱਸ ਅਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੋ ਜੀ ਜੋ

ਤੁਮਾਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਸੋ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਤਾ ਤੁਮਾਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਹੋਇ ਤੋ ਪਾਈਏਤੁਮ ਬਿਅੰਤ ਹੋ। ਅਰਜਨ ਕੇ ਬਚਣ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗ- ਵਾਨ ਜੀ ਬੋਲੇ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਨ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਕਾਲ ਰੂਪ ਮੈਂ ਹੀ ਹੌਂ ਏਹ ਮੁਝ ਬਡਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਇਨ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਏਹ ਜੋ ਦ੍ਰਯੋਧਨ ਕੀ ਸੈਨਾ ਕੇ ਜੋਧਾ ਹੈਂ ਜੋ ਮੁਖ ਮੁਖ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੁਝ ਏਕ ਕੇ ਬਿਨਾਂ ਏਹ ਸਭ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇੰਗੇ ਇਨ ਕੋ ਗ੍ਰਾਸ ਲੇਊਂਗਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਹੁ ਜਸ ਲੈ ਇਨ

ਸਭ ਸ਼ੱਤ੍ਰੂਓਂ ਕੋ ਜੀਤ ਕਰ ਵਡੇ ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਧਰਤੀ
ਕਾ ਰਾਜ ਭੋਗ ਜੋ ਦਾਇੰ ਬਾਇੰ ਹਾਥ ਏਕ ਜੈਸਾ
ਸੱਤ੍ਰੂਓਂ ਕੋ ਮਾਰ ਏਹ ਸਭੀ ਜੋਧਾ ਮੈਂਨੇ ਮਾਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ
ਤੂੰ ਤੋ ਨਮਿੱਤ ਮਾਤ੍ਰ ਕਥਨੀ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜੋ ਲੋਕ ਕਹੈਂ
ਏਹ ਸਭੀ ਜੋਧਾ ਅਜਰਨ ਨੇ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਏਹ ਜੋਧਾ ਕੈਸੇ
ਹੈਂ ਸੋ ਪਹਿਲੇ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਤੇ ਤੁਮ
ਸਭੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਵਿੱਦ੍ਯਾ ਸੀਖੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਣੋਂ ਕੀ ਚੋਟ ਤੇ
ਚੂਕਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋ ਬਾਣੋਂ ਕਰ ਭੀ ਮਾਰੇ ਹੈ ਸ੍ਰਾਪ ਕਰ
ਭੀ ਮਾਰੇ ਹੈ ਐਸਾ ਦ੍ਰੋਣ ਹੈ ਅਰ ਭੀਖਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸ
ਕੋ ਪਿਤਾ ਸਾਂਤਲ ਕਾ ਵਰ ਹੈ ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤੇਰੀ ਇੱਛਾ

ਹੋਇਗੀ ਤਬ ਤੇਰਾ ਕਾਲ ਹੋਇਗਾ ਐਸਾ ਤੋ ਇੱਛਾ
ਧਾਰੀ ਭੀਖਮ ਹੈ ਜਬ ਉਸਕੀ ਇੱਛਾ ਹੋਇਗੀ ਤਬੀ
ਮਰੇਗਾ ਜੈਦਰਥ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਤਪ ਕਰੇ ਹੈ
ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਜਹਾਂ ਪਰਸਰਾਮ ਕੇ ਕੁੰਡ ਹੈਂ
ਸੋ ਕੈਸੇ ਕੁੰਡ ਹੈਂ ਜਬ ਇੱਕੀਸ ਵਾਰ ਪਰਸਰਾਮ ਜੀ
ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਿਹਖੱਤ੍ਰਾਇਣ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਖੱਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ
ਰੁਧਰੋਂ ਸਾਥ ਕੁੰਡ ਭਰੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੁੰਡੋਂ ਪਰ ਜੈਦਰਥ
ਕਾ ਪਿਤਾ ਤਪ ਕਰੇ ਹੈ ਇਹ ਬਾਂਛਾ ਕਰੇ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ
ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਾ ਸਿਰ ਕਾਟੈ ਉਸਕਾ ਭੀ ਸਿਰ ਭੂਮਿ ਪਰ
ਗਿਰ ਪੜੈ ਅਰ ਕਰਣ ਜੋ ਹੈ ਸੂਰਜ ਕਾ ਅਵਤਾਰਾ

ਇਨ ਤੇ ਆਦਿ ਔਰ ਜੋ ਜੋਧਾ ਹੈਂ ਇਹ ਤੇਰੇ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਨਹੀਂ ਏਹ ਮੁਝੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਮਾਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਮਾਰੇਹੂਏ ਕੋ ਤੂੰਮਾਰ ਅਰ ਡਰ ਮਤ॥ਸੰਜਓੁ ਵਾਚ॥ਸੰਜੈ ਰਾਜਾ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕ੍ਰੀਟੀ ਜੋ ਅਰਜਨ ਮੁਕਟ ਸਾਥ ਜਨਮਯਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਅਰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਕ੍ਰੀਟੀ ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜਭੈਭੀਤ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜਾ ਤੇ ਗਦ ਗਦ ਬਾਨੀ ਹੋਕਰ ਬੋਲਾ ॥ ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖਾ ਸੋ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਹੇ ਭਗਵਾਨ

ਤੁਮਰੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਜੋ ਅੰਗ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤੀ ਠੌਰੌਂ ਪਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਹੰਤੋਂ ਕੀ ਮੰਡਲੀਆ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪਸ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਹਿਤੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਤੇਰਾ ਜੋ ਪਰਮ ਪਦ ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਉਸ ਪਦ ਕੋ ਸਾਧੂ ਸੰਤਮਹੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਬੈਕੁੰਠ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਦੇਖਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਦੇਖਤਾ ਹੌਂ ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਰਨਹਾਰੇ ਭੀ ਦੇਖਤਾ ਹੌਂ ਅਰ ਜੀ ਕਹੂੰ ਕਹੂੰ ਰਾਖਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾਂ ਇਸ ਤੁਮਾਰੇ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਰਾਖਸ਼ ਡਰ ਕਰ ਦਸੋਦਿਸਾ

ਕੇ ਭਾਗਤੇ ਹੈਂ ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਾਧੂ ਤੁਮਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਡਿਓਂ ਤੇ ਬਡੇ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀਏ ਤੁਮਕੋ ਅਵੱਸ਼ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ ਆਈ ਹੈ ਤਮ ਕੈਸੇ ਹੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਅਰ ਅਨੰਤ ਹੋ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਇਸੀ ਤੇ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਤੁਮਾਰੇ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਹੈ ਜਗਤ ਸੋ ਸਭ ਤੁਮਾਰੇ ਵਿਖੇ ਬਸੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਤੁਮ ਜਗ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਦੇਹ ਤੇ ਪਰੇ ਹੋ ਤੁਮ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਆਦਿ ਹੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ

ਵਿਸ੍ਵ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੋ। ਇਸੀ ਤੇ ਤੁਮ ਵਿਸ੍ਵ ਨਿਧਾਨ
ਹੋ ਬੇਦੋਂ ਵਿਖੇ ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਹੋ ਤੁਮਾਰਾ ਧਾਮ ਜੋ ਗ੍ਰਹ
ਅਰ ਤੇਜ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਪਰਮ
ਧਾਮ ਹੋ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੋ ਹੇ
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਿਭੂਤਿ ਰੂਪ ਭੀ ਤੁਮ ਹੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭੀ ਤੁਮਹੋ
ਪ੍ਰਜਾ ਕੇ ਪਤੀ ਭੀ ਤੁਮ ਹੋ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਸਭ ਤੁਮ ਹੋ
ਅਰ ਦਾਦਾ ਪੜਦਾਦਾ ਭੀ ਤੁਮ ਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਏਹ
ਤੁਮਾਰੇ ਏਕ ਏਕ ਰੂਪ ਕੋ ਮੇਰੀ ਸਹੰਸ੍ਰ ਸਹੰਸ੍ਰ ਬਾਰ
ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਬਹੁੜ ਭੀ ਨਮਸਕਾਰ ਨਮਸਕਾਰ
ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ, ਹੇ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ! ਤੁਮਕੋ ਨਮਸਕਾਰ

ਤੁਮਾਰੇ ਮੁਖ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਤੁਮਰੀ ਪੀਠ ਕੋ ਨਮਸ-
ਕਾਰ ਤੁਮਾਰੇ ਤਲੇ ਊਪਰਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਤਮਾਰੇ ਸਰਬ
ਓਰ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਤੁਮਾਰੇ ਬਲ ਬੀਰਜ ਕੋ ਭੀ ਅਰ
ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮ ਕਾ ਭੀ ਅੰਤ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਸਭ ਕੇ ਭੀਤਰ ਹੇ
ਬਾਹਰ ਭੀ ਤੁਮ ਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਜੋ ਮੈਂਨੇ ਆਪਕੋ ਸਖਾ
ਜਨ ਕਰ ਵੱਧ ਘਟ ਬਚਨ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਜਾ ਬਚਨ
ਹੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੇਰਾ ਰਬ ਲਿਆਉ ਹੇ ਜਾਦਵ ਮੇਰਾ
ਅਮਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰ ਹੇ ਸਖੇ ਮੇਰੀ ਅਮੰਕੀ
ਟਹਿਲ ਕਰ ਇਤਆਦਿਕ ਜੋ ਮੈਨੇ ਆਪ ਕੀ
ਅਵੱਗਜ਼ਾ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ

ਨਾ ਥਾ ਜੋ ਤੁਮ ਐਸੇ ਹੋ ਹਉਂ ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ
ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਸਾਵਧਾਨ ਨਾ ਥਾ ਅਚੇਤ ਥਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ
ਜੋ ਕੁਛ ਮੈਂਨੇ ਆਪਕੀ ਅਵੱਗਯਾ ਕਰੀ ਹਸਤੇ ਹਸਤੇ
ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਸਮਾਂਨ ਮਾਰਗ ਚਲਾ ਹੋਂ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ
ਸਾਥ ਅਕੱਠਾ ਸਿਹਜਾ ਪਰ ਸੈਨ ਕੀਆ ਤੁਮਾਰੇਸਮਾਨ
ਏਕ ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾ ਹੋਂ ਹੇ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ
ਪੁਰਖ ਜੀ ਹੌਂ ਆਪਣੀ ਅਵੱਗਯਾ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵੌਂ ਜੀ
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪ੍ਰਮੇਵ ਹੈ ਅਪ੍ਰਮਾਣ
ਹੈ ਲੇਖੇ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਅਪ੍ਰਮੇਉ ਹੈ ਹੇ
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਅਸਥਾਵਰ ਜੋ ਆਪਣੀ ਠੌਰ ਤੇ ਨਾ ਚਲਹਿ

ਬ੍ਰਿਛ ਪਰਬਤ ਆਦਿ ਤ੍ਰਿਣ ਘਾਸ ਜੈਸੇ ਅਰ ਜੰਗਮ
ਜੋ ਚਰਣੇਂ ਕਰ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਕੇ ਪਿਤਾ ਹੋ
ਅਵੱਸ਼ ਕਰ ਤੁਮ ਸਭਕੇ ਪੂਜਯ ਹੋ ਅਰ ਸਭ ਕੇ ਗੁਰੂ
ਹੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਸਭ ਤੇ ਅਧਿਕ
ਹੋ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ਇਸੀ
ਤੇ ਤੁਮ ਈਸ਼ੂਰ ਹੋ ਹੇ ਈਸ਼ੁਰ ਤੁਮ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੋ ਮੁਝਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੋ ॥ ਜੈਸੇ
ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਾ ਅਪਰਾਧ ਪਿਤਾ ਖਿਮਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਤੀ-
ਬ੍ਰਤਾ ਇਸਤਰੀ ਕਾ ਅਪਰਾਧ ਪਤੀ ਖਿਮਾ ਕਰਤਾ ਹੈ
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੀ ਸਭ ਅਵੱਗਯਾ ਖਿਮਾ ਕਰੋ ਜੀ ਹੇ

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਐਸਾ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਮੈਂ ਆਗੇ ਕਬੀ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਸੋ ਇਸ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੁਝੇ ਡਰ ਆਵੇ ਹੈ ਹੇ ਜਗ ਨਿਵਾਸ ਹੇ ਦੇਵ ਅਬ ਥੱਸ ਜੀ ਥੱਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੋ ਜੀ ਵੁਹੀ ਸਰੂਪ ਦਿੱਬ ਦਿਖਾਵੋ ਜੀ ਮੁਝੇ ਵੁਹੀ ਸਰੂਪ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਸਰੂਪ ਜੋ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਚਿਕਨੇ ਘੁੰਘਰਾਰੇ ਕੇਸ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਊਪਰ ਪੀਤਾਂਬਰ ਪਹਿਰੇ ਹੈ ਕੰਠ ਵਿਖੇ ਬਨਮਾਲਾ ਬਿਰਾਜੇ ਹੈ ਏਕ ਹਸਤ ਮੇਂ ਕਮੋਦ ਕੀ ਗਦਾ ਏਕ ਹਸਤ ਮੇਂ ਸੰਖ ਚੱਕ੍ਰ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਏਕ ਹਾਥ ਮੇਂ ਸੋਹੇ ਰਥ ਕੇ ਘੋੜੋਂ ਕੀ ਵਾਗਾਂ ਏਕ ਹਾਥ

ਮੈਂ ਚਾਬਕ ਹੈ ਹੇ ਬਿਸ੍ਵਰੂਪ ਹੇ ਸਹੰਸ੍ਰਬਾਹੁ ਅਬ ਮੁਝੈ
ਵੁਹੀ ਚਤੁਰਭੁਜ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੋ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੀ
ਬੇਨਤੀ ਮਾਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੋਲਤ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ
ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਵਿਸ੍ਵ ਰੂਪ ਤੁਮਕੋ
ਮੈਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਏਹ ਕੈਸਾ ਰੂਪ ਹੈ
ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਤੁਝੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਬਹੁੜ
ਕੈਸਾ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਅਨੰਤ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ
ਸੋ ਐਸਾ ਪਰਮ ਈਸ਼੍ਵਰ ਰੂਪ ਤੁਝਕੋ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਜੋ
ਕੋਈ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਪੜੇ ਤੌਭੀ ਏਹ ਰੂਪ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਦੂਰ
ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਜੱਗ ਕਰੇ ਅਨੇਕ ਪਾਠ ਕਰੇ ਤੌ ਭੀ ਏਹ

ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਤਾ ਅਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਤੇ ਅਨੇਕ ਤਪੱਸਯਾ ਕਰੇ ਤੇ ਏਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦੂਰ ਹੈ ਹੇ ਕੁਰਬੰਸੀਓਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਰਜਨ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਏਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਸਕੈ ਤੁਝੇ ਹੀ ਏਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਇਸੀ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਭੈ ਕੋ ਤਯਾਗ ਡਰ ਕਰ ਜੋ ਮੂੜ ਸਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਡਰ ਕੋ ਤਯਾਗ ਨਿਡਰ ਹੋਹੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਾਨ ਹੋਹੁ ਮਨ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨ ਹੋਹੁ ਬਹੁੜ ਵਹੀ ਮੇਰਾ ਰੂਪਦੇਖ ॥ਸੰਜੈਉਵਾਚ॥ ਸੰਜੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੋ ਕਹੈ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਅਰ-

ਜਨ ਕੌ ਏਹ ਬਚਨ ਕਹਿਕੇ ਬਹੁੜੇ ਵੁਹੀ ਅਰਜਨ ਕਾ
ਸਖਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਤੇ ਭਏ ਜੋ ਸੱਤ ਸਰੂਪ ਥਾ ਸੋ ਅਰ
ਜਨ ਕੌ ਦਿਖਾਯਾ ਡਰ ਤਿਸਕਾ ਦੂਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਫਿਰ
ਅਰਜਨ ਬੋਲਤ ਭਯਾ ॥ ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਜਨਾਰ
ਧਨ ਜੀ ਏਹ ਆਪਕਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖ੍ਯਾ ਹੈ ਸੋ ਅਤਿ
ਦੁਰਗਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ
ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੌ ਭੀ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰੇ
ਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਬਾਂਛਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ
ਰੂਪ ਤੁਝੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਬੇਦ ਪਾਠੀਓਂ ਕੌ ਭੀ ਦੁਰਗਮ
ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਬੇਦ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਭੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ

ਅਰ ਨ ਤਪੱਸਯਾ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੋਂ ਨ ਜੱਗ ਕੀਏ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੋਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਧਰਮ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਭੀ ਹਉਂ ਪਾਵਣਾ ਕਠਿਨ ਹੋਂ ਜੈਸੇ ਤੁਝ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਿਨੈ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਸੋ ਤੁਝ ਕਯੋਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਅਨੰਨ ਭਗਤ ਹੈਂ ਮੁਝ ਬਿਨਾਂ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭਜਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਇਸੀ ਤੇ ਮੁਝਕੋ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਭੀ ਤੇ ਗਯਾਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਭੀ ਹੇ ਪਰੰ-ਤਪ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤੁਮਨੇ ਮੁਝੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੋਂ ਅਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੁਝ ਵਿਖੇ ਹਉਂ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਹੇ ਪਾਂਡਵ ਨੰਦਨ ਅਬ

ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਕਰਣੀ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਸਾਸ ਸਾਸ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਹੋਹੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਸੇ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੋਹੁ ਜਬ ਐਸਾ ਹੋਇੰਗਾ ਤਬ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਹਿੰਗਾ ਇਹ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇਵਿਸ੍ਰੂਪ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਮ ਇਕਾਦਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੧ ॥

ਆਗੇ ਯਾਰਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਲਛਮੀ ਅਬ ਯਾਰੁਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ॥ ਏਕ ਤੁੰਗ ਭੱਦ੍ਰ ਨਾਮਾ ਨਗਰ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਖਾ ਨੰਦ ਥਾ ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲੱਛਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰਤੇ ਥੇ ਊਹਾਂ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਡਾ ਧਨਪਾਤ੍ਰ ਵਿਦਯਾਵਾਨ ਪੰਡਿਤ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਨੇਮ ਥਾ ਨਿੱਤ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀਕੇ ਯਾਰੁਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾਥਾ ਅਰ ਰਾਜਾ ਭੀ ਊਹਾਂ ਨਿਤ ਲੱਛਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਤੇ ਪਾਠ ਭੀ ਨਿਤ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਾ ਥਾ

ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਗੁਜਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਕਥਾਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤੇ, ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਘਰ ਕੋ ਗਯਾ ਉਸ ਦਿਨ ਅਤੀਤ ਬਹੁਤ ਦਿਸੰਤਰ ਫਿਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਉਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਆਏ ਅਤੀਤੋਂ ਨੇ ਰਾਜਾ ਸੇ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਮਾਂਗੀ, ਹੇ ਰਾਜਨ ਹਮ ਕੋਈ ਦਿਨ ਰਹੇਂਗੇ ਹਮੇਂ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਹੁ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬਡੀ ਹਵੇਲੀ ਖੁਲ੍ਹਾਇ ਦਈ ਤਹਾਂ ਅਤੀਤ ਉੱਤਰੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੀਧਾ ਦੀਆ ਰਸੋਈ ਕਰ ਅਤੀਤ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਰਾਜਾ ਉਨਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਗਯਾ ਰਾਜੇ ਕਾ ਬੇਟਾ ਭੀ ਸਾਥ ਥਾ ਕਈ ਨੌਕਰਸਾਥ ਥੇ ਰਾਜਾ ਉਸ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਆਯਾ ਵਹਾਂ ਜੋ ਮਹੰਤ ਥਾ

ਉਸ ਸਾਥ ਰਾਜਾ ਬਾਤ ਚੀਤ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ
ਕਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਖੇਲਨੇ ਲਗਾ ਵਹਾਂ ਏਕ ਪ੍ਰੇਤ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਉਸ
ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪੁਤਰ ਕੋ ਮਾਰਾ ਚਾਕਰੋਂ ਨੇ ਰਾਜਾ
ਕੋ ਖਬਰ ਕਰੀ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੰਵਰ ਕੋ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰਾ
ਹੈ ਤੁਮ ਈਹਾਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸੋ ਰਾਜਾ ਯੱਦਪਿ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ
ਥਾ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਾ ਥਾ ਪ੍ਰੰਤੂ ਪੁਤਰ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ
ਰਾਜਾ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਦੂਰਬੁੱਧਿ ਭਈ ਰਾਜਾ ਬੋਲਾ ਹੇ ਸੰਤ
ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹਮ ਕੋ ਬਹੁਤ ਫਲਿਆ ਹੈ ਜੀ
ਏਕ ਪੁੱਤ੍ਰ ਥਾ ਸੋ ਭੀ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰ ਲੀਆ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਚਲੋ ਦੇਖੀਏ ਕਹਾਂ ਹੈ ਤੇਰਾ

ਪੁੱਤ੍ਰ ਰਾਜ ਬ੍ਰਹਮਨ ਮਹੰਤ ਸਭੀ ਵਹਾਂ ਆਇ ਜਹਾਂ
ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਮਰਾਪੜਾ ਥਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੇ
ਪ੍ਰੇਤ ਤੂੰ ਇਸ ਲੜਕੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰ ਜੋ ਏਹ
ਲੜਕਾ ਜੀ ਉੱਠੇ ਅਰ ਮੈਂ ਤੁੱਝੇ ਸ੍ਰੀਗੀਤਾਜੀਕੇਯਾਰੁਵੇਂ
ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਇਸ
ਕਰ ਤੇਰੀ ਕਲਯਾਨ ਹੋਇਗੀ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਤੈਂਨੇ ਪੀਛੇ
ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੋਇਗਾ ਅਰਤੂੰਆਪਣੇ
ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੁ ਕਯੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰੇਤ ਭਯਾ ਹੈਂ
ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰੂੰਗਾ ਤਬ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਾਮੈਂ
ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਬ੍ਰਹਮਣਥਾਏਸ ਗਾਉਂਕੇਬਾਹਰਮੈਂ ਹੱਲ

ਜੋਤਤਾ ਥਾ ਤਹਾਂ ਏਕ ਦੁਰਬਲ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਯਾ ਥਾ
ਸੋ ਇਸ ਖੇਤ ਮੇਂ ਗਿਰ ਪੜਾ ਉਸਕੇ ਅੰਗੋਂ ਸੇ ਰੁਧਰ
ਨਿਕਲਾ ਏਕ ਇੱਲ ਨੇ ਉਸਕਾ ਮਾਸ ਨੋਚ ਖਾਯਾ
ਮੈਂ ਬੈਠੇ ਦੇਖਤਾ ਥਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਦਇਆ ਨਾ ਆਈ
ਜੋ ਏਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਛੁਡਾਵੇਂ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਏਕ ਔਰ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਇਆ ਉਸਨ ਦੇਖਾ ਏਕ ਰੋਗੀ ਦੁਰਬਲ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੈ ਇੱਲਾਂ ਨੋਚ ਨੋਚ ਮਾਸ ਖਾਤੀ
ਹੈਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੁਝ ਕਹਾ ਅਰੇ ਹਲ ਜੋਤਣੇ ਵਾਲੇ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੂੰ ਜਨੇਊ ਪਹਿਰੇ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਕਰਮ ਤੋ ਤੇਰੇ
ਚੰਡਾਲ ਕੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰਦਈ ਤੇਰੇ ਖੇਤ ਪਾਸ ਬ੍ਰਹਮਣ

ਕਾ ਮਾਸ ਇੱਲਾਂ ਤੋੜ ਤੋੜ ਖਾਤੀ ਹੈਂ ਅਰ ਆਂਖੋਂ ਸੇ ਅੰਧਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਛੁਡਾਵਤਾ ਨਹੀਂ, ਇਸਤੇ ਤੂੰ ਬਡਾ ਪਾਪੀ ਹੈਂ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਅਪਕਰਮੀ ਨਰਕਾਂ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਚੋਰ ਲੂਟਤਾ ਮਾਰਤਾ ਹੋਵੇ ਤੋ ਸਾਖੀ ਹੋ ਕਰ ਨੱਸ ਜਾਵੇ ਦੂਰਬਲ ਰੋਗੀ ਹੋਵੇ ਤਿਸਕੀ ਖਬਰ ਲੇਵੇ ਨਾਹੀਂ ਤੀਸਰੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੂਤ ਲਗਾ ਹੋ ਏਹ ਛੁਡਾਇ ਜਾਣਤਾ ਹੋਵੇ ਛੁਡਾਵੇ ਨਾਹੀਂ ਏਹ ਤੀਨੋਂ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਅਸਮੇਧ ਜੱਗ ਕਾ ਫਲ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਾਹ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਾਪ ਕਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਤ ਜੂਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ਤਬ

ਮੈਂ ਉਸਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜਕੈ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕੈਸੇ ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਜਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਯਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਨਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇਗਾ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਅਪਣੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਰਾਜਾ ਸੇ ਪੂਛਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਇਸਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰੀਏ ਅਰ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਕੋ ਜਿਵਾਓ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹ-ਮਣ ਨੇ ਗੀਤਾ ਕੇ ਯਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਤ ਪੇ ਜਲ ਛਿੜਕਾ ਤੱਤਕਾਲ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟਕਰ ਦੇਵਦੇਹੀ ਪਾਈ ਉਸਕੇ ਪਿਛਲੇ ਜੋ ਕੋਈ ਜੀਵ ਖਾਏ ਹੂਏ ਥੇ ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਰਾਜਾ ਕਾ

ਬੇਟਾ ਭੀ ਸਾਵਧਾਨ ਹੂਆ ਸ੍ਯਾਮ ਸੁੰਦਰ ਚਤੁਰਭੁਜ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ ਸੁਰਗ ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਤਬ ਓਹ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਿਲ ਜਬ ਮਿਲਣੇ ਲਗਾ ਤਬ ਵਹੁ ਬੋਲਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜਿਸਕੀ ਕੁਲ ਮੇਂ ਏਕ ਵੈਸ਼ਨੌਂ ਹੋਵੇ ਉਸਕੀ ਕਈ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪ ਵਡਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੈਂ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਮੋਹ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲ ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਾ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕਈ ਬਾਰ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭਯਾ ਕਈ ਬਾਰ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਭਯਾ ਏਹ ਪ੍ਰੇਤ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਝੇ ਮਾਰਾ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ

ਜੀ ਕੇ ਯਾਰੁਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਮੈਂ
ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਯਾ ਹੌਂ ਫਿਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤੂੰ
ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ ਏਕ ਪੁੱਤ੍ਰ ਥਾ ਮੇਰੀ ਅਬ ਕੌਣ ਗਤਿ
ਮੇਰੇ ਅਊਰ ਕੋਈ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਹਾ ਹੇ
ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਕੁਲਮੈਂ ਏਕ ਵੈਸ਼ਨੋ ਹੋਇ ਉਸਕਾ ਉਧਾਰ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰ ਅਬ ਮੈਂ ਨਾਰਾ-
ਇਣ ਜੀ ਪਰਾਇਣਭਯਾ ਹੌਂ ਤਬ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ
ਜੀ ਪਰਾਇਣ ਭਯਾ ਹੋਂ ਤਬ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰ[illegible] ਜੀ
ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋਂ ਗਾਤਬ ਤੇਰੀ ਕੁਲਕਾ ਉਧ[illegible]ਵੇਗਾ
ਇੱਕੀ ਕੁਲ ਤੇਰੀ ਉਧਰੇਗੀ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਸਿਧਾਰੇ

ਬਿਬਾਨੋਂ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਏ ਤਾਂ
ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਯਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ
ਪਾਠ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਾ ਅਬ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪੁੱਤ੍ਰੀ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇ
ਤੁਲਸੀ ਮੇਂ ਜਲ ਡਾਲਿਆ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਾਧ ਚਲਤੇ
ਰਹੇ ਰਾਜਾ ਭੀ ਪਰਮਗਤਿ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਯਾ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਯਾਰ੍ਹਵੇਂ
ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਾ ਹੈ ਤੈਂ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉਤ੍ਰ
ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਇਕਾਦਸੋ ਧਯਾਇ ॥੧੧॥

ਬਾਰੁਵਾਂ ਧਿਆਇ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਇਕ ਤੁਮਾਰੇ ਭਗਤ ਤੁਮਾਰੇ ਕਮਲ ਨੈਨਾਂ ਕੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੈਂ ਇਕ ਤੁਮਾਰੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੈਂ ਅਰ ਏਕ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਅਖਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੈਂ ਅਰ ਏਕ ਤੁਮਾਰਾ ਰੂਪ ਅਨੰਦ ਦੇਸ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਬਾਨੀ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭ ਮੇਂ ਚਤੁਰ ਉਪਾਸ਼ਕ ਕੌਣ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਏਹ ਕਹੋ ਅਰਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ

ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਏਹ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਮਲ ਨੈਨ ਪ੍ਰਗਟ ਰੂਪ ਹੈ
ਸੋ ਮਨ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਮਨ ਕੋ
ਇਕਾਗਰ ਕਰਕੇ ਪਰਮ ਸਰਧਾ ਸਾਥ ਜੋ ਇਸ ਕਮਲ
ਨੈਨ ਕੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਏਹ ਭਗਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ
ਹੈਂ ਅਰ ਚਤੁਰ ਹੈਂ ਅਬ ਦੂਸਰਿਓਂ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ
ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਅਖਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਮਨ
ਬਾਣੀ ਪਰ ਆਵਤੀ ਨਹੀਂ ਜਿਹਬਾ ਕਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ
ਇਸੀ ਤੇ ਅਨਿਰ ਦੇਸ਼ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਾ
ਨ ਜਾਏ ਤਿਸੇ ਅਵ੍ਯਕਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਵ੍ਯਾਪੀ

ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਚਿਤਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਅਚਿੰਤ ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਮੇਂ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਬੀ ਘਟਤਾ ਵਧਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸਤੇ ਇਸਥਿਤਿ ਕਹੀਏ ਹੈ ਕਬੀ ਠੌਰ ਤੇ ਹਲਤਾ ਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਅਚੱਲ ਕਹੀਏ ਬਹੁੜੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਹਲਾਯਾ ਹਲੇ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਧ੍ਰੂਕਹੀਏ ਏਹ ਆਠ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੇਰੇ ਅਵ੍ਯਕਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰੇ ਤਿਨਕੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣ ਜਿਨੈਂ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰ ਅਵ੍ਯਕਤ ਰੂਪ ਪਾਈਏ ਹੈ ਤੀਨਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈਂ ਮੁਕਤ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਸੰਜਮ ਕਰਨਾ

ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੀਤਨੀਆਂ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਸਾਥਸਮਤਾ
ਅਰ ਸਭ ਕੇ ਕਲਜਾਣ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੋ ਹੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ
ਪੁਰਖ ਜੀ ਸਭ ਜੀਵ ਸੁਖੀ ਰਹੈਂ ਇਨ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰ
ਅਵਿਗਤ ਸਰੂਪ ਉਸਕਾ ਉਪਾਸ਼ਕ ਅਵਜਕਤ ਜੋ
ਹਉਂ ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੌਂ ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਪਾਵੇ ਹੈ ਅਬ ਔਰ ਸੁਣਹੇ
ਅਰਜਨ ਅਵਿਗਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ
ਅਧਿਕ ਕਸ਼ਟ ਹੈ ਕਜਾ ਕਲੇਸ਼ ਹੈ ਅਰ ਸਮਤਾਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ
ਭੀ ਕਠਿਨ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਜੋ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ
ਭਲਾ ਬਾਂਛਣਾ ਜੋ ਪੂਜਾ ਨਾ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਭੀ ਭਲਾ
ਬਾਂਛਣਾ ਏਹ ਤਾਂ ਜਿਤਨੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਏਹ

ਕਠਿਨ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਇਹ
ਕਠਿਨ ਸਾਧਨ ਕੀਜੈ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਦੇਖਣੇ ਕਾ ਨਹੀਂ ਨੇਤ੍
ਦੇਖ ਕਰ ਕਯਾ ਸੁਖ ਪਾਵੇਂ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤਿਸਕੀਮਹਿਮਾਂ
ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜ ਤੀਤੇ ਜਿਹਬਾ ਕਿਸ ਗੁਣਕੇ ਪਾਕਰਸੁਖ
ਪਾਵੇ ਮਨ ਕਰ ਚਿਤਵਣੇ ਕਾ ਨਹੀਂ ਮਨ ਕਿਸਸਰੂਪਕੋ
ਚਿਤਵੈ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਅਵ੍ਯਕਤ
ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਮੇਂ ਕਸ਼ਟ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਕਮਲ
ਨੈਨ ਕੇ ਜੋ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੁਣ ਹੌਂ ਜੋ ਦੇਵਕੀ
ਨੰਦਨ ਜਸੋਧਾ ਨੰਦਨ ਨੰਦਕੇ ਨੰਦਨ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ
ਆਨੰਦ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਏਸ ਰੂਪ ਕੇ ਉਪਾਸ਼ਕ

ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭ ਕਰਮ
ਮੁਝ ਮੇਂ ਸਮਰਪੇ ਹੈਨ ਕੈਸੇ ਜੋ ਇਹ ਘਰ ਜੋ ਹੈ ਹੇ
ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਹੈ ਹੌਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੌਂ ਦਾਸ ਭਾਵ
ਹੋਕਰ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਰਸੋਈ ਆਦਿ ਜੋ
ਹੈ ਸਭ ਮੁਝਕੋ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਸੀਤ ੧ ਸ਼ਾਦਿ
ਜਾਣ ਕਰ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਹਰ ਵਕਤ ਮੇਰਾ ਹੀ ਧਯਾਨ
ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਬਿਸ਼ਨ ਪਦਗਾਵਣੇ
ਮੇਰਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਣਾ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਆਨੰਦ ਹੋਕਰ
ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸਾਥ
ਹੌਂ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਨਮ

ਮਰਣ ਕਾ ਘਰ ਤਿਸਤੇ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਤੱਤਕਾਲ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਮਨਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਰਾਖਣਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਉਪਾ-ਸ਼ਕ ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਇਹ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ਕੌਣ ਮੁੱਖ ਤੌਂ ਮਨਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖਣਾ ਤੇ ਬੁੱਧਿ ਭੀ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖਣੀ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਸਾਧਨ ਮੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਕਰਣੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਰਿਝਾਵਣੇ ਕਾ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਇਸਤੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਰਹੀ ਨਹੀਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਲਾਗਾ ਹੈ

ਤੁਝੇ ਬਾਕੀ ਕਰਨਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ
ਭਯਾ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ
ਅੱਭਯਾਸ ਜੋਗ ਕਰ ਅੱਭਯਾਸ ਜੋਗ ਏਹ ਜਬ ਮੇਰੇ
ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕੇ ਮਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਵੇ
ਤਬ ਬੁੱਧਿ ਸਾਥ ਮਨ ਕੋ ਰੋਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਨਿਹਚਲ
ਕਰ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਅੱਭਯਾਸ ਜੋਗ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਜੋ ਤੇਰੇ ਤੇ ਅੱਭਯਾਸ ਜੋਗ ਕੀਆ ਨ ਜਾਇ ਤੇ ਮਨ
ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਧਯਾਨ ਨ ਲਾਗੇ ਤੋ ਹੋਰ ਸੁਣ ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ
ਤੇ ਲੈ ਕਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਸੌਣ ਪ੍ਰਯੰਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ
ਕਰ ਜਬ ਮੇਰੇ ਅਰਥ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇਂਗਾ ਤਬ ਤੂੰ

ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਹਿੰਗਾ ਜੇ ਪੂਜਾ ਭੀ ਨਾ ਕਰਸਕੇਂ ਤਾਂ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥਜੋੜ ਕਰ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਮਸ਼-ਕਾਰ ਕਰ ਮੁਖ ਤੇ ਏਹ ਕਹੁ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਹੋਂ ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਆਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਚਰਣੋਂ ਸਾਥ ਨਿਹ-ਚਲ ਕਰ ਰਖੋਂਗਾ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮਨਕਾ ਨਿਹਚਲਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਏਹ ਮਾਰਗ ਬਹੁਤ ਕਲਜਾਣ ਦਾ ਹੈ ਇਸੇ ਅੱਭਜਾਸ ਜੋਗ ਕਹੀਏ ਹੈ ॥ ਇਸ ਅੱਭਜਾਸ ਤੇ ਗਜ਼ਾਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਕੌਣ ਗਜਾਨ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਾ ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਸੁਨਣਾ ਅਰ ਇਸ ਗਜ਼ਾਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਧਜਾਨ

ਸਾਥ ਜੁੜਨਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਹੈ ਜਬ ਮੇਰੇ ਧਯਾਨ ਸਾਥ ਜੁੜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭੀ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲ ਤਯਾਗ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਤ ਸਰੂਪ ਅਰ ਜੋਕੋਈ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਸਤ ਪਦ ਕੋ ਪਾਵੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣ ॥ ਕਿਸੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨ ਮਨਾਵੇ ਸਭਕਾ ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਅਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਦੇ ਰਹਿਤ ਕਹੇ ਨਾ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਨਾ ਕੁਛ ਮੈਂ ਹੋਂ ਸਭਕੁਛ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਹੈ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੇਂ ਏਕਸਾ ਰਹੇ ਖਿਮਾਵੰਤ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਿਰੰਤਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁੜਾ ਹੂਆ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਵਿਖਿਆਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਜੀਤ ਰਖਿਆ ਹੈਮੇਰੇ

ਸਾਥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਰਾਖਣਾ ਬੁੱਧਿ ਕੋ ਭੀ ਮੇਰੇ
ਮੇਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਣਾ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਮੇਰਾ
ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮੁਝੇ ਪਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜੇ ਕਿਸੇ
ਤੇ ਡਰਤੇ ਨਾਹੀਂ ਭਲੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਹਰਖ
ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਐਸਾ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਸੋ ਮੁਝੇ ਪਯਾਰਾ
ਹੈ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਬਾਂਛਾ
ਨਹੀਂ ਅਰ ਦੇਹ ਕੋ ਜਲ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਸੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਰਾਖੇ ਅੰਤਸ਼
ਕਰਣ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਕਰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਰਾਖੇ ਉੱਜਲ ਮੱਤ ਕਰ
ਮੁਝੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਛਾਣੇ ੍ਰਸਾਰ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਉਦਾਸ
ਰਹੇ ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸੰਸਾਰ ਕੇ

ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਅਰੰਭ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝੇ
ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੈ ਗਈ ਵਸਤ ਕੀ ਚਿੰਤਾ
ਨਹੀਂ ਅਰ ਹੋਈ ਵਸਤ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਅਰ
ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੋ ਤਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਚਰਣੋਂ
ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਐਸਾ ਭਗਤ ਮੁਝੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਬਹੁੜੋ
ਕੈਸਾ ਹੈ ਸ਼ੱਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਤਿਨਿ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ਆਦਰ
ਅਨਾਦਰ ਮੇਂ ਏਕਸਾ ਸੀਤ ਉਸਨ ਦੁਖ ਸੁਖ ਮੇਂ ਏਕ
ਰਸ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੇ ਏਕਾ ਏਕੀ ਨਿਰਬੰਧ
ਨ ਰਹੇ ਬਹੁੜੋ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕੀਏ ਤੇ ਏਕਸਾ ਹੈ ਮੇਰੇ
ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਜਿਹਵਾ ਤੇ ਕੁਛ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀਂ ਜਿਸ ਕਿਸ

ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੈ ਘਰ ਸੁਵਾਣੈ ਕਾ ਭੀ ਅਰੰਭ
ਨਾ ਕਰੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਠੌਰ ਤੇ ਬੈਠ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰੇ
ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਸੋਇ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਸਾਥ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਸਚਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਐਸਾ ਜੋ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹਸਾਧਨ
ਮੈਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਏ ਹੈਂ ਇਨ
ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਰਮਹੈ ਜੈਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਨ
ਕੀਏ ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਜੀਵ ਅਮਰ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹ ਅਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹੈ
ਜੈਸੇ ਕੈਸੇ ਤੈਸੇ ਆਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਏਹ ਜਥਾਰਥਧਰਮ

ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮ ਸ਼ਰਧਾ ਸੇ ਜੋ ਇਨ ਧਰਮੋਂ ਕੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰੇ ਹੈਸੋ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਤਿ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਭਗਤ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਦੁਆਦਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੨ ॥

ਆਗੇ ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਅਬ ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ॥ ਦੱਖਣ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਏਕਸੁਖਾ ਨੰਦ ਨਾਮਾ ਰਾਜਾ ਰਹੇ ਥਾ ਤਿਸਕੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਏਕ ਅਵੰਤਕਾ ਨਾਮਾ ਲੰਪਟ ਰਹੇ ਥਾ ਏਕ ਗਨਿਕਾ ਸੇ

ਉਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਥੀ ਵਹੁ ਦੋਨੋਂ ਏਕ ਦੇਵੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਜਾਇਕੇ ਮਦਰਾ ਪਾਨ ਕੀਆ ਕਰੈਂ ਮਾਸ ਖਾਵੈਂ ਭੋਗ ਭੋਗੇਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪੂਛੇ ਤੁਮ ਈਹਾਂ ਕ੍ਯਾ ਕਰਤੇਹੋ ਤੋ ਕਹੇਂ ਹਮ ਈਹਾਂ ਇਉਂ ਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਵੀ ਕੀ ਸੇਵਾਕਰਤੇ ਹੈਂ ਝੂਠ ਕਹਿ ਦੇਵੇਂ ਉਸੀ ਦਿਵਾਲੇ ਮੇਂ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇਵੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਦੇਵੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਕਹਾ ਵਰ ਮਾਂਗ ਜੋ ਮਾਂਗੇਂ ਸੋ ਦੇਵਾਂਗੀ ਧਨ ਸੰਤਾਨ ਸੁਖ ਮਾਂਗਾ ਦੇਵੀ ਕਹੇ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਵੱਸ਼ ਕਰ ਤੁਝੇ ਧਨ ਸੰਤਾਨ ਸੁਖ ਦੇਵਾਂਗੀ ਪਰ ਏਕ ਬਾਤ ਕਰ ਪਹਿਲੇ

ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇ ਐਸਾ ਉਪਾਇ ਕਰ
ਜਿਸਤੇ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ
ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰੀ ਅਰ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਆਇ
ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨੇ ਦੇਵੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ
ਥੀ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਧਨ ਸੰਤਾਨ ਦੇਤੀਹੈ ਪਰ ਪਹਿਲੇ
ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਚਲ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛੀਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਾ ਤਪ ਕੀਆ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਕੀਏ
ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੂਈ ਸਿਮ
ਰਨ ਕਰੋ ਤਬ ਓਹ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ

ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਗਰੁੜ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕੇ ਆਏ ਕਹਾ
ਤੇਰੀ ਕ੍ਯਾ ਕਾਮਨਾ ਹੈ ਪਿਛਲੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ਦੇਵੀ ਜੀ
ਕੀ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਥੀ ਭਗਵਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਕਹਾ
ਧਨ ਸੰਪਤ ਦੇਤੀ ਹੋਂ ਪਰ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰਕਰ
ਜਿਸ ਕਿਸਤਰਾਂ ਕਰਕੇ ਸੋ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀਂਹੋਂ ਆਪ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ ਉਨਕਾ ਉਧਾਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾਕੇਬਾਰ੍ਹਵੇਂ
ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਣਾਉ ਤੋ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ
ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਉਸ-
ਤਤਿ ਕਰ ਧੰਨ੍ਯਵਾਦ ਕਰ ਅਸ਼ੀਰਬਾਦ ਕਹੀ ਤੁਮਾਰੀ

ਜੈ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਦੇਵੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਭਗ
ਵਤੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਤੁਮਾਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਦੇਵੀ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਕਹਾ ਹੇ ਦੇਵੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਨੇ
ਏਹ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਦੇਵੀ ਕਹਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੂੰ
ਉਨਕੋ ਪਾਠ ਸੁਣਾਉ ਜਿਸਤੇ ਉਨਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ ਤਬ
ਦੋਨੋਂ ਗਨਿਕਾ ਅਰ ਲੰਪਟ ਕੋ ਬਿਠਾ ਕਰ ਗੀਤਾ ਕੇ
ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਨਾਯਾ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਉਨ
ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਅਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ
ਗਏ ਦੇਖਕੇ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਕਹਾ ਹੇ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਜ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਵੈਸ਼ਨੋ ਦੇਵੀ ਭਯਾ ਇਸ

ਪਾਠ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਐਸੇ ਅਪਕਰਮੀ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ
ਇਸ ਨਗਰੀ ਕਾ ਰਾਜ ਤੁਝਕੋ ਦੀਆ ਇਤਨਾ ਕਹਿ
ਦੇਵੀ ਅੰਤਰ ਧਯਾਨ ਭਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਘਰ ਕੋ ਗਿਆ
ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਘਰ ਸੰਤਾਨ ਨਾ ਥੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਰਾਜ ਦੇਕੇ ਆਪ ਤਪ ਕਰਨੇ ਕੋ
ਗਿਆ ਬਨ ਮੇਂ ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਾਜ
ਕਰਨੇ ਲਗਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੈਂ ਹੇ ਲਛਮੀ
ਏਹ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਜੋ
ਮੈਂਨੇ ਕਹਾ ਅਰ ਤੈਂਨੇ ਸੁਣਿਆਂ ਹੈ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ
ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤ੍ਰਾ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾ-

ਤਮੋ ਨਾਮ ਦੁਆਦਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੨ ॥

ਤੇਰੁਵਾਂ ਧਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਪੁਰਖ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਖੇਤ੍ਰ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗਯਾਨ ਅਰ ਗੇਯ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਖੇਤ੍ਰਗ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਨਕਾ ਉੱਤਰ ਕਹੋ ਜੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਅਰਜਨ ਏਹ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਕੀ ਦੇਹ ਹੈ ਇਸਕੋ ਖੇਤ੍ਰ ਕਹੀਏ ਹੈ ਸੋ ਕਯੋਂ

ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਏਹ ਜੀਵ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਚੁਰਾਸੀ
ਸੇ ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹ ਮੇਂ ਆਵੇ ਹੈਂ ਤਬੀ ਚੈਤੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਕੈਸਾ ਚੈਤੰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਭੀ ਪਛਾਨੇ ਹੈ ਪਾਪ ਪੁੰਨ
ਕੋ ਭੀ ਸਮਝੇ ਹੈ ਕਯੋਂ ਜੋ ਇਸ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਿਸਕਾ ਫਲਭੋਗਤਾ
ਹੈ ਔਰ ਦੇਹ ਧਾਰੀਓਂ ਕੋ ਨ ਪਾਪ ਹੈ ਨ ਪੁੰਨ ਹੈ
ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾ ਕਰ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਅਰ
ਜਿਤਨੀ ਬਾਤੋਂ ਕਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਮੇਂ ਠਾਟ ਹੈ ਉਨਕੋ
ਜੋ ਸਮਝੇ ਸੋ ਤੱਤ ਬੇਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਖੇਤ੍ਰੱਗ ਭੀ ਉਸੀ ਕੋ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਖੇਤ੍ਰ ਕਾ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ

ਹੋਵੇ ਸੋ ਹੇ ਅਰਜਨ ਖੇਤ੍ਰੱਗ ਮੁਝਕੋਜਾਣਜਿਸਕੋਗਯਾਨ
ਕਰ ਖੇਤ੍ਰ ਖੇਤ੍ਰੱਗ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਜਾਣੀਏਂ ਸੋ ਏਹ ਮੇਰੇਮਤਕਾ
ਗਯਾਨ ਹੈ ਅਬ ਖੇਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇਹ ਤਿਸਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ
ਇਸ ਦੇਹ ਕਾ ਠਾਟ ਕਿਤਨੀ ਵਸਤੂਓਂ ਕਰ ਬਣਿਆ
ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਇਸ ਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਰਤੇ ਹੈ ਸੁਣ
ਇਸਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਰਿਖੀਓਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤੋਂ ਕਰ ਕਹਾ
ਹੈਂ ਬੇਦੋਂ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਹੌਂ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਕਹੌਂ ਹੌਂ ਸੋ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣ ਜੋ ਮੇਰੇ
ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਹੈ ਸਰੀਰ ਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਪਾਂਚ ਤੱਤ
ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜਲ ਅਗਨਿ ਪਵਣ ਅਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਿਥਵੀ

ਕਾ ਅੰਸ ਇਸ ਦੇਹ ਮੇਂ ਮਾਸ ਹੈ ਜਲਕਾ ਅੰਸ ਰੁਧਿਰ
ਅਗਨਿ ਕਾ ਅੰਸ ਇਸ ਦੇਹ ਮੇਂ ਅਗਨਿ ਹੈ ਜੋ ਭੋਜਨ
ਆਦਿਕ ਵਸਤੂ ਕੋ ਪਚਾਵੇ ਹੈ ਪਵਣ ਕਾ ਅੰਸ ਸਵਾਸ
ਹੈ ਅਕਾਸ਼ ਕਾ ਅੰਸ ਪੁਲਾੜ ਹੈ ਏਹ ਪਾਂਚੋਂ ਮਹਾਂ ਭੂਤ
ਦੇਹ ਮੇਂ ਹੈਂ ਅਰ ਮਨ ਬੁੱਧਿ ਚਿਤ ਹੰਕਾਰ ਦਸੋ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਪੰਚ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਗਯਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਕੌਣ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰ ਨਾਸਕਾ ਸ੍ਰਵਣ ਤ੍ਰਚਾ ਜਿਹਵਾ ਇਹ
ਗਯਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਇਨ ਪਾਂਚੋਂ ਮੇਂ ਗਯਾਨਹੈ ਕਰਮ
ਨਹੀਂ ਕਰ ਜਾਣਤੀ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੌਣ ਹੈਂ ਹਸਤ
ਪਾਵ ਗੁਦਾ ਲਿੰਗ ਵਾਕ ਏਹ ਪਾਂਚੋਂ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ

ਹੈਨ ਇਹ ਕਰਮ ਕੋ ਹੀ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ਤ੍ਰਚਾ ਸਪਰਸ਼
ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪੀ ਹੂਈ ਹੈ
ਜਿਹਵਾ ਮੇਂ ਭੀ ਦੋ ਗੁਣ ਹੈਂ ਸ੍ਵਾਦ ਲੇਤੀ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ
ਮੇਂ ਗਯਾਨ ਗੁਣ ਹੈ ਜਬ ਬਚਨ ਬੋਲੇ ਤਬ ਕਰਮ
ਗੁਣ ਹੈ ਲਿੰਗ ਮੇਂ ਭੀ ਦੋਨੋਂ ਗੁਣ ਹੈਂ ਮੈਥਨ ਭੋਗ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗਯਾਨ ਗੁਣ ਲੰਘੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ
ਕਰਮ ਗੁਣ। ਏਹ ਤੋ ਦਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਹੀਂ। ਪਾਂਚ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਪਾਂਚ ਹੀ ਅਹਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਕੌਣ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਾ
ਅਹਾਰ ਵੇਖਣਾ ਨਾਸਕਾ ਕੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਲੈਣੀ ਜਿਹਵਾ
ਕਾ ਸਵਾਦ ਲੈਣਾ ਅਹਾਰ ਹੈ ਸ੍ਰਵਣੋਂ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨਾ

ਔਰ ਸਪਰਸ਼ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੋ ਤ੍ਰਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਹਾਰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਨੇ ਸੁਗੰਧ ਲੇਪਨ ਕਰਨਾ ਠੰਢਾ ਤੱਤਾ ਸਮਝਨਾ ਏਹ ਪਾਂਚੋਂ ਕੇ ਅਹਾਰ ਪਾਂਚ ਹੈਂ ਇਨ ਤੇ ਹੀ ਸਭ ਵਸਤੂ ਕਾ ਸਰੀਰ ਬਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਰੀਰ ਨੱਗਰ ਮੇਂ ਵਰਤੇ ਸੋ ਸੁਣ ਭਲੀ ਵਸਤੁ ਖਾਣੇ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਕਬੀ ਸੁਖ ਕਬੀ ਦੁਖ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਬਾਤਾਂ ਇਸ ਵਿਖੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਬਾਤੋਂ ਕੀ ਵਿਸ੍ਰ ਮੇਂ ਭੀੜੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਕੀ ਇਸ ਮੇਂ ਚੈਤੰਨਤਾ ਹੈ ਏਹ ਚਾਰੋਂ ਬਾਤਾਂ ਇਸ ਮੇਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੈਂ ਹੇ

ਅਰਜਨ ਇਸ ਸਰੀਰ ਖੇਤ੍ਰ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਮੈਂਨੇ ਤੁਝ
ਕੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿਨ ਸਾਧਨਾ ਤੇ ਮੇਰੇ
ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਗਜ਼ਾਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧਨ ਸੁਣ ਮੁਖ ਤੇ
ਏਹ ਸਾਧਨ ਹੈਨ ਜੋ ਅਮਾਨੀ ਹੋਵੇ ਨਿਰਮਾਣ ਰਹੇ
ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਮਾਨਤਾ ਕਰਾਵੇ ਨਾਹੀਂ ਗੁਰੂ ਗੁਸਾਈਂ
ਹੋਕੇ ਨਾ ਬੈਠੇ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਸਭਕਾ ਸੇਵਕ
ਹੋਇ ਰਹੇ ਪਾਖੰਡੀ ਭੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਜ਼ਾ ਚੌਂਕੜੀ ਮਾਰ
ਨੇਤ੍ਰ ਮੂੰਦ ਕੇ ਬੈਠ ਰਹੇ ਲੋਕ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਵਡਾ ਤਪੀ ਹੈ
ਅਰ ਵਿਖੇ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕੁਛ ਖਾਈਏ ਪਹਿਰੀਏ
ਇਸ ਪਾਖੰਡ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇਮਨ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ

ਨਾ ਚਿਤਵੈ ਮਨਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੁਖ ਆਵੈ ਨਾਹੀਂ
ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਦੁਰਬਚਨ ਨਾ ਕਹੇ ਹਾਥ ਕਰ ਮਾਰੇ
ਨਾਹੀਂ ਪੈਰੋਂ ਤੇ ਚਲ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨਾ ਕਰੇ
ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਕੋ ਦੁਖਨਾ ਦੇਵੇ ਇੱਤਯਾਦਿਕ
ਕੋਈ ਔਰ ਇਸਕੋ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਤੋ ਬੁਰਾ ਨਾ ਮਾਨੇ ਖਿਮਾਂ ਕਰੇ
ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਰਹੇ ਸਭ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਨਿਵਿਆ ਹੂਆ ਅਰ
ਜੋ ਚੰਗੇ ਮਾਰਗ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਣਹਾਰੇ ਗੁਰੂ ਤਿਨ੍ਹੋਂ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਲ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਕਰ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਪਵਿੱਤ੍ਰ
ਰਾਖੇ ਧੀਰਜ ਅਰ ਮਨਕੋ ਨਿਹਚਲ ਰਾਖੇ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ
ਭੋਗੋਂ ਤੇ ਉਦਾਸ ਰਹੇ ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ

ਏਹ ਸਾਧਨ ਕਰੇ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਮੁਕਤਿ ਰਹੇਗਾ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਸੁਣ॥ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀਅਰ ਹੋਰ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਸੇ ਮੋਹ ਲਗਾਵੇ ਨਾਹੀਂ ਅਰ ਸ਼ੱਤ੍ਰ ਮਿੱਤ੍ਰਤਾ ਦੋਨੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਰਹੇ ਸਦਾ ਏਕਸਾ ਰਹੇ ਮੁਝ ਸਾਥ ਅਨੰਦ ਰਹੇ ਜੈਸੇ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੇ ਭਰਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਪਰਾਯਾ ਪੁਰਖ ਦੇਖਤੀ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਮੁਝੇ ਸਿਮਰੇ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਲੇਵੇ ਐਸਾ ਮੁਝ ਸਾਥ ਹੋਵੇ ਅਰਇਕੰਤ ਬੈਠੇ ਸੰਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੇ ਅਰ ਹੌਂ ਸਭ ਆਤਮਿਓਂ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੌਂ ਜੋਮੁਝ ਈਸ਼੍ਵਰ

ਅਧਯਾਤਮ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠੇ ਜੋ ਦੇਖੇ ਅਧ-
ਯਾਤਮ ਈਸ਼੍ਵਰ ਠਾਕੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਸਭ
ਸਾਧਨ ਮੈਂ ਨੇ ਤੁਝੇ ਕਹੇ ਗਯਾਨ ਪਾਵਣੇ ਕੋ ਇਨ
ਸਾਧਨੋਂ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇ ਸੋ ਅਗਯਾਨੀ ਜਾਨਣਾ
ਇਹ ਤੋ ਗਯਾਨ ਕੇ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਕੀ ਸਾਮਿੱਗ੍ਰੀ
ਤੇਲ ਰੂਈਂ ਅਗਨੀ ਸਭ ਅਕੱਠੇ ਕਰ ਦੀਪਕ ਜਲਾ
ਕਰ ਘਰ ਮੇਂ ਧਰੀਏ ਤਿਸ ਚਾਨਣੇ ਕਰ ਸਭ ਵਸਤੂ
ਘਰ ਮੇਂ ਜੋ ਕੁਛ ਪੜੀ ਹੈ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਗਯਾਨ ਤੋ
ਏਕ ਦੀਪਕ ਭਯਾ ਅਰ ਵਸਤ ਦੇਖਣੀ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰ-
ਜਨ ਤੁਝ ਗੇਯ ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਕੀਆ ਥਾ ਸੋ ਭੀ ਹਉਂ ਹੀ

ਹੈਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਗੇਯ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਤਿਸ
ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ ਜਿਸਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ
ਮੁਕਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਏ ਤੇ ਦੇਹੀ
ਅਰੋਗ ਹੋਤੀ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੇ
ਗੇਯ ਰੂਪ ਸੁਣੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਏ ਤੇ ਅਜਰ ਅਮਰ
ਹੋਵੇਂਗਾ ਸੋ ਸੁਣ ਗੇਯ ਅਨਾਦੀ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਆਦਿ
ਨਹੀਂ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੀਏ ਹੈ
ਦੇਹ ਜੀਵ ਇਨਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਠੌਰ ਮੇਂ ਨੇਤ੍ਰ
ਹਾਥ ਸਿਰ ਸ੍ਰਵਣ ਇਤ੍ਯਾਦਿਕ ਅੰਗੋਂ ਮੇਂ ਬ੍ਯਾਪਕ
ਹੈ ਸਭ ਠੌਰੋਂ ਮੇਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ

ਗੁਣਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸਭ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਕਰਣੇਹਾਰਾ ਹੈ ਫਿਰ ਆਪ ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜੋ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਅਰ ਸੂਖਮ ਹੈ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਇਸੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਦੂਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਮੇਂ ਬਿਆਪਕ ਭੀ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਗੇਯ ਜਾਣ ਜਬ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਗ੍ਰਾਸ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸੇ ਕਾ ਨਾਮ ਗ੍ਰਾਸਾਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਆਪਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕਾ

ਨਾਮ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅੰਤਰ
ਬਾਹਰ ਬ੍ਯਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਸੂਰਜ ਤੇ ਲੇਕਰ ਜਿਤਨੇ ਜੋਤ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਭਕੀ
ਜੋਤ ਮੁਝਕੋ ਜਾਣ ਅਰ ਤਮ ਜੋ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ ਅਗ੍ਯਾਨ
ਇਨਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਗੇਯ ਕੋ ਜਾਨਣੇ
ਕਾ ਗ੍ਯਾਨ ਹੈ ਇਸ ਗ੍ਯਾਨ ਕਰ ਹੀ ਜਾਣਿਆਂ ਜਾਤਾ
ਹੈਂ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਇਸ ਦੇਹ ਕੇ
ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ਸਭ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਬਸੇ ਹੈ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਖੇਤ੍ਰ ਖੇਤ੍ਰੱਗ ਅਰ ਗ੍ਯਾਨ ਗੇਯ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ
ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਭਗਤ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਝੇ ਸਮਝ ਕਰ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੇ
ਭਾਉ ਜੋ ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵੇ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ
ਪ੍ਰਕਿਰਤਿ ਪੁਰਖ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਜੋ ਹੈ
ਮਾਯਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਜੀਵ ਇਨਕੋ ਤੂੰ ਅਨਾਦੀ ਜਾਣ ਕਯੋਂ
ਮੇਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਜਬਕਾ ਹੈਂ ਹੈਂ ਤਬਕੇ ਏਹ ਭੀ ਹੈਂ
ਅਬ ਇਨਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ ਏਹ ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੱਤ
ਜੋ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭਕੇ ਉਪਾਵਣੇ ਹਾਰੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਕਾਰਜ
ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਾਰਜ ਕਹੀਏ ਜੋ ਵਸਤ ਉਪਜੀਅਰ
ਜਿਸ ਵਸਤ ਤੇ ਕਾਰਜ ਉਪਜਿਆ ਸੋ ਕਾਰਣ ਕਹੀਏ
ਜਿਸਨੇਬਣਾਈ ਸੋ ਕਰਤਾਕਹੀਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣ ਕਾਰਜ

ਜੋ ਹੈ ਮਾਟੀ ਕਾ ਬਾਸਣ ਤਿਸ ਬਾਸਣ ਕਾ ਕਾਰਣ
ਮਾਟੀ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਬਾਸਣ ਬਣਿਆਂ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾਰਣ
ਕਾ ਕਰਤਾ ਘੁਮਾਰ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਜੋ
ਕਾਰਜ ਹੈ ਸੋ ਕਾਰਜ ਭੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਮਾਯਾ
ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੰਸਾਰਕਾ ਕਾਰਣ ਭੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਤੇ
ਸੰਸਾਰ ਪਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਰਣੇਹਾਰੀ ਭੀ
ਮਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਤੀਨੋਂ ਬਾਤਾਂ ਮਾਯਾ ਤੇ ਜਾਣ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਏਹ ਸਾਰਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਮਾਯਾ ਕਾ ਕਹਾ ਅਬ
ਪੁਰਖ ਜੋ ਜੀਵ ਤਿਸਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤ
ਕਾ ਜੋ ਉਪਜਾਯਾ ਹੂਆ ਸਰੀਰ ਨਾਮਾ ਨਗਰ ਹੈ ਸੋ

ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤਾ ਜੀਵ ਹੈ ਪ੍ਰਕਿਰਤ
ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੂਏ ਜੋ ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਸਭਕੋ
ਭੋਗੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਾ ਰੰਗ ਇਸ ਜੀਵਕੋ
ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਰੰਗੋਂ ਕਰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਗੁਣੋਂ
ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਏਹ ਜੀਵ ਭਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਜੋਨੋਂ
ਵਿਖੇ ਅਬ ਅਰਜਨ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਹੌਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ
ਇਸਮਾਯਾ ਅਰ ਜੀਵਨੇ ਆਪਸਮੇਂ ਮਿਲਕੇਮੇਰੇ ਆਗੇ
ਏਕ ਕੌਤਕ ਕਰਣਾ ਹੈ ਸੋ ਇਨਕੇ ਕੌਤਕ ਕੋ ਦੇਖਣੇ
ਹਾਰਾ ਮੈਂ ਹੌਂ ਜੀਵਕੇ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਣੇਹਾਰਾ
ਭੀ ਮੈਂ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਮੂਝਕੋ ਨਮਸ਼ਕਾਰ

ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਨਜ਼ਾਇ ਕਰਣੇਹਾਰਾ ਭੀ ਮੈਂ
ਹੋਂ ਇਨ ਜੀਵ ਅਰ ਦੇਹ ਤੇ ਮੈਂ ਪਰੇ ਹੋਂ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹੀਤਾ ਹੋਂ ਜੋ ਕੋਈ
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਾ ਭੋਗਤਾ ਜੀਵ ਕੋ ਜਾਣੇ
ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਗੁਣ ਸੋ ਮਾਯਾ ਕੋ ਜਾਣੇ ਇਨਕਾ
ਕੌਤਕ ਦੇਖਣ ਹਾਰਾ ਮੁਝੇ ਇਨਤੇ ਨਜ਼ਾਰਾ ਜਾਣੇ ਸੋ
ਇਸ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਫਲ ਕਜਾ ਪਾਵੇ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਸ੍ਵਾਸ
ਸ੍ਵਾਸ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਕਈਕੁ ਜੋਗੀ ਧਜਾਨ ਕਰ ਆਂਪ
ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੇ ਹੈਂ ਇਤ

ਮਾਰਗਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਤੇਹੈਂ ਇਸ ਸਾਂਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ
ਮੁਝਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਹੀ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਏਕ ਮੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪੂਜਾ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਰੂਪ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਕ
ਮੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਕੇ ਉਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਪਰਮਗਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਂਗੇ ਹੇ ਭਾਰਤ
ਬੰਸੀਓਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਜੋ ਕੁਛ ਅਸ
ਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋ ਏਹ
ਦੇਹ ਅਰ ਜੀਵਕੇ ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੋਵਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਤਿਨ

ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਮੇਂ ਏਕ ਮੈਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਜ਼ਾਪਤਾ ਹੌਂ ਦੇਹ ਕੇ ਨਾਸ਼ ਹੂਏ ਤਿਸਕਾ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜਿਸ ਐਸਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਅਰ ਜਿਨ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਵਿਖੇ ਏਕ ਹੀ ਮੁਝੇ ਸਮੀਪ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕਾ ਸੁਖ- ਦਾਇਕ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਰਹੈ ਦੁਖਾਵੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾਹੀਂ ਸੋ ਭੀ ਮੇਰੇ ਪਰਮਗਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮਨਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਮਾਯਾ ਕੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਕੋ ਦੇਖੇ ਸੋ ਅਕਰਤਾ ਦੇਖੈ ਆਤਮਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ

ਏਹ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਜੋ ਭਿੰਨਭਿੰਨ
ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਏਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਏਕ ਆਤਮਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਵੈ ਜਬ ਐਸਾ ਹੋਵੈ ਤਬ
ਤੁਰਤ ਹੀ ਤਿਨ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ
ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਨਾਦੀ ਭਯਾ
ਜਿਸਕੀ ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸੋ ਅਨਾਦੀ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ
ਹੈ ਗੁਣਾਤੀਤ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਹੇ ਕੁੰਤੀ
ਨੰਦਨ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੀ ਆਤਮਾ ਬਸੇ ਹੈ ਕਿਛ
ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਸਭ ਦੇਹੋਂ ਵਿਖੇ
ਬਸੇ ਹੈ ਦੇਹ ਕੇ ਗੁਣ ਤਿਸ ਆਤਮਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬਯਾਪਤੇ

ਜਿਉਂ ਅਕਾਸ਼ ਸਰਬ ਬਜਾਪੀ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਨਜਾਰਾ ਹੈ
ਅਰਜਨ ਏਕ ਮੇਰਾ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਔਰ ਸੁਣ ਜਿਸਕੇ
ਆਗੇ ਔਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ
ਕੋ ਪੂਰਬ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਏਕ ਵਾਰ ਹੀ ਸਭ ਲੋਕ
ਮੈਂ ਚਾਂਦਨਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ਏਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼
ਸੂਰਜ ਕਾ ਚਾਂਦਨਾਂ ਪਹਿਲੇ ਹੋ ਅਰ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ਮੇਂ ਪੀਛੇ
ਹੋ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਚਾਂਦਨਾਂ ਏਕ ਵਾਰ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਲੈਕਰ ਚੀਂਟੀ ਪ੍ਰਜੰਤ ਅਸਥਾਵਰ
ਜੰਗਮ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤਿਨ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰਮੇਂ ਏਕ
ਵਾਰ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਖੇਤ੍ਰ ਜੋ

ਸਰੀਰ ਅਰ ਖੇਤ੍ਰੀ ਜੋ ਏਹ ਜੀਵ ਹੈ ਅਰ ਖੇਤ੍ਰਗ ਜੋ ਮੈਂ ਹੋਂ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੋਂ ਏਕ ਨੇਤ੍ਰ ਕੇ ਉਘਾੜਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੋਂ ਹੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਜੀਵ ਗਜ਼ਾਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬੀਚਾਰੇ ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਜੋ ਧੰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜਿਸਕੋ ਏਹ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇਂ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮੇਰੀ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਹੈ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਹੈ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਹੈ ਬਹੁੜੋ ਭੀ ਮੇਰੀ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਣੈ ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਸੁਣ ਸੋ ਐਸੇ

ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਕੋ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਜਾਇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਖੇਤ ਖੇਤ੍ਰੱਗ ਗਜ਼ਾਨ ਗੇਯ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਜੀਵ ਬਿਭਾਵ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਤ੍ਰੈਦਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੩ ॥

ਆਗੇ ਤੇਰੁਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਅਬ ਤੇਰੁਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ ॥ ਦੱਖਣ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਏਕ ਹਰਿਨਾਮਾ ਨਗਰ ਹੈ ਤਹਾਂ ਏਕ ਬਿਭਚਾਰਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ

ਰਹਿਤੀ ਥੀ ਬਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ਮਾਸ ਮਦਰਾ ਖਾਇ ਏਕ
ਦਿਨ ਏਕ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਥ ਉਸਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆਜੋਅਮਕੇ
ਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵਾਂਗੀ ਤੁਮ ਵਹਾਂ ਚਲੀਓ
ਤਾਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਰਸ ਬਨ ਮੇਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਰ
ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸੇ ਢੂੰਡਤੀ ਢੂੰਡਤੀ ਹਾਰੀ ਹੋਇ ਗਈ
ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਨਾ ਮਿਲਾ ਵਹੁ ਭੀ ਟੋਲਤਾ ਫਿਰੇ ਵਹੁ
ਗਨਿਕਾ ਥਕਤ ਹੋਕਰ ਉਸਕਾ ਰਸਤਾ ਲੱਗੀ ਦੇਖਣੇ
ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਿਆ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾ
ਆਇਆ ਸਾਂਝ ਪੜ ਗਈ ਵਹੁ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੇਂ
ਉਸਕਾ ਨਾਮ ਲੈ ਲੈ ਕਰ ਲੱਗੀ ਪੁਕਾਰਨੇਬ੍ਰਿਛੋਂ ਤੇ ਪੂਛੇ

ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਮਿਲਾ ਦੋਨੋਂ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ
ਕਰ ਬੈਠੇ ਇਤਨੇਮੇਂ ਏਕ ਸ਼ੇਰਆਇਆ ਗਨਿਕਾਡਰੀ
ਦੇਖਕੇ ਸਿੰਘ ਬੋਲਾ ਅਰੀ ਗਨਿਕਾ ਮੈਂ ਤੁਝੇਖਾਵਾਂਗਾਵੁਹੁ
ਬੋਲੀ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੁ ਤੂੰ ਕੌਣ
ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਿੰਘ ਬੋਲਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਬ੍ਰਹਮਣਥਾ ਝੂਠ
ਬੋਲਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਬੜਾ ਲੋਭੀ ਥਾ ਜੂਆ ਖੇਲਤਾ ਥਾ
ਜੈਸੇਂ ਕੈਸੇਂ ਕਰ ਪਰਾਯਾ ਧਨ ਹਿਰ ਲੇਤਾ ਥਾ ਇਕ
ਦਿਨ ਬਡੀ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਮੇਂ ਘਰ ਤ ਉਠਕੇ ਚਲਿਆ
ਗਿਰ ਪੜਾ ਗਿਰਤੇ ਹੀ ਦੇਹ ਛੁਟ ਗਈ ਜਮੋਂ ਨੇ
ਪਕੜ ਲੀਆ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਦੇਖਤੇ ਹੀ

ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਇਸੇ ਘੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਕੇ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੈ ਏਹ ਦੇਹ ਮੁਝੇ ਮਿਲੀ ਅਰ
ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਾਪੀ ਦੁਰਾਚਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ
ਹੋਨ ਤਿਨਕੋ ਤੂੰ ਖਾਯਾ ਕਰ ਜੋ ਸਾਧੂ ਵੈਸ਼ਨੋ ਅਰ ਭਗਤ
ਹੋਇ ਤਿਸਕੇ ਨੇੜੇ ਮਤ ਜਾਈਯੋ ਹੇ ਗਨਿਕਾ ਮੁਝੇ
ਧਰਮਰਾਜ ਕਾ ਏਹ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਆਗਯਾ ਕਰ
ਸਿੰਘ ਕੀ ਜੋਨਿ ਆਯਾ ਹੋਂ ਤੂੰ ਬਿਭਚਾਰਨ ਗਨਿਕਾ
ਪਾਪਨਿ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤੁਝਕੋ ਖਾਵਾਂਗਾ ਇਤਨਾ ਕਹਿ
ਗਨਿਕਾ ਕੋ ਖਾ ਲੀਆ ਤਾਂ ਜਮ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ
ਗਨਿਕਾ ਕੋ ਲੇ ਗਏ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਇਸੇ

ਚੰਡਾਲਨੀ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਉਸਨੇ ਗਨਿਕਾ ਕੀ ਦੇਹ ਤਜਾਗ ਚੰਡਾ-
ਲਨੀ ਕੀ ਦੇਹ ਪਾਈ ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਇਕਦਿਨ ਨਰ-
ਬਦਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਥੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ
ਸਾਧੂ ਗੀਤਾ ਕੇ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਧਜਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੈ
ਉਸਨੇ ਸੁਨ ਲੀਆ ਜਬ ਧਜਾਇ ਪੜ੍ਹਕੇ ਭੋਗ ਪਾਇਆ
ਤਾਂ ਚੰਡਾਲਨੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੁਟ ਗਏ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ
ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਤਿਸ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ
ਕੋ ਚਲੀ ਸਾਧ ਨੇ ਪੂਛਾ ਅਰੀਤੂੰ ਕੌਣ ਪੁੰਨਕੀਆ ਜਿਸ
ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਚਲੀ ਹੈਂ ਚੰਡਾਲਨੀ ਕਹਾ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ

ਇਸ ਤੇਰੇ ਪਾਠ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਮੈਂ ਦੇਵ ਲੋਕ ਕੋ ਚਲੀ
ਹੋਂ ਤਬ ਪਾਰਖਦੋਂ ਕੋ ਕਹਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਜਤਨ ਕਰੋ
ਜਿਸ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁਝੇ ਪਿਛਲੇ ਗਨਿਕਾ ਕੇ ਜਨਮ ਮੇਂ
ਖਾਯਾ ਥਾ ਉਸਕੋ ਭੀ ਸਾਥ ਲੇ ਚਲੋ ਤਬ ਉਸ ਸਾਧ
ਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਏਕ
ਸ਼ਲੋਕ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਫਲ ਉਸਕੇ ਨਮਿੱਤ ਦੇਵੋ ਜੀ ਸਿੰਘ
ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਤਬ ਉਸ ਸੰਤ ਨੇ ਪਾਠ ਕਾ ਫਲ
ਦੀਆ ਤਤਕਾਲ ਉਸ ਸਿੰਘ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਦੇਵ ਦੇਹੀ
ਪਾਈ ਦੋਨੋਂ ਬਿਬਾਨੋਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਬੈਕੁੰਠ ਬਾਸੀ ਹੂਏ
ਪਰਮ ਧਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ

ਕਹਾ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਤੇਰੁਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਕਾ ਕੁਛ ਫਲ ਨਹੀਂ ਕਹਾ
ਜਾਤਾ ਅਣਜਾਣ ਪੁਣੇ ਸੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤੌਭੀ ਮੇਰ ਪਰਮਧਾਮ
ਕੋ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ
ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ
ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਤ੍ਰੌਦਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੩ ॥

ਚੌਧਵਾਂ ਧਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ
ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੈ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਬਹੁੜ ਮੈਂ ਤੁਝੇ
ਪਰਮ ਗਯਾਨ ਜੋ ਸਰਬ ਗਯਾਨ ਸੇ ਉੱਤਮ ਹੈ ਸੋ ਕਹੌਂ

ਹੈਂ ਜਿਸ ਗਜ਼ਾਨ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਤੇ ਸਭ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਮੁਨੀ ਸ੍ਵਰ ਪਰਮ ਸਿੱਧ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ੍ਰਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਇਸ ਗਜ਼ਾਨ ਕਾ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਏਹ ਗਜ਼ਾਨ ਸੁਣਾ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਐਸੇ ਬਡੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਪਛਾਣ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਮੇਰਾ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਆਏ ਹੈਨ ਤਿਨ੍ਹੋਂ ਕਾ ਮੇਰੇ ਜੈਸਾ ਹੀ ਧਰਮ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਸੋ ਕਯਾ ਧਰਮ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਲੈ ਸਾਥ ਪ੍ਰਲੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਸਾਥ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜੈਸੇ ਹਉਂ

ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਲੈ ਸਾਥ ਪ੍ਰਲੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਸਾਥ ਉਪਜਤਾ ਨਹੀਂ ਏਹ ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਜਾਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਅਰ ਫਲ ਕਹਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਓਹ ਗਿਆਨ ਭੀ ਸੁਣ ॥ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਕਾਰਣ ਤਿਸਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣ ਜਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਲੈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋਆਪਣੇ ਉਦਰ ਮੈਂ ਰਾਖਤਾ ਹੌਂ ਜਬ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਉਪਜਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਆਵੈ ਤਬ ਆਪਣੇ ਉਦਰ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੌਂ ਇਸੀਕਾਰਣਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਮਹਦ

ਕਹੀਏ ਬਡਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਏਕ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਜੌਨ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣ ਸਭ ਏਕ
ਹੀ ਈਸ਼੍ਵਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ
ਜਿਤਨੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਪਿੱਛੇ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਤਨੇ
ਅਬ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਆਗੇ ਹੋਵੈਂਗੇ ਸੋ ਦੇਖ
ਕਿਸੀ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਔਰ ਹੀ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਹੈਂ ਤਿਨ
ਕੀ ਕ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਬਦ ਭੀ
ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਬੀਰਜ ਕੇ ਦੇਣੇਹਾਰਾ ਭੀ
ਪਿਤਾ ਆਪ ਹੋਂ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਂਤਕ ਏਹ ਤੀਨੋਂ
ਗੁਣ ਜੋ ਸਭ ਦੇਹੋਂ ਮੇਂ ਵਿਆਪੇ ਹੈਂ ਅਰ ਏਹ ਅਬਿਨਾਸੀ

ਜੀਵ ਜੋ ਸਭ ਦੇਹੋਂ ਮੇਂ ਬਯਾਪਯਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ ਸਾਥ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਹੂਆ ਬਾਂਧਯਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਹ ਜੀਵ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਸਾਥ ਬਾਂਧਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ।ਪ੍ਰਿਥਮਸਾਂਤਕ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣ।ਨਿਰਮਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਗਯਾਨ ਰੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਰੋਗੀ ਅਰ ਹੇ ਅਨਘ ਨਿਹਪਾਪ ਅਰਜਨ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਹ ਜੀਵ ਸਾਂਤਕ ਗੁਣ ਕਰ ਬੰਧਯਾ ਹ। ਅਬ ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ। ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਏਹ ਮੇਰਾ ਹੈ ਏਹ ਉਨਕੇ ਹੈਂ ਦਰਬ ਖੱਟਣੇ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਇਤ

ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਬੰਧਯਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਏਹ ਰਿਣ ਸਨਬੰਧੀ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਕ ਹੈਂ ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੈਸੇ ਬੇੜੀ ਕਾ ਪੂਰ ਨੌਕਾ ਪਰ ਸਭ ਲੋਕ
ਇਕੱਠੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਕ ਇਨ ਸਾਥ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਸੇ ਜੀਵਨੇ ਲਗਾਇ ਰਾਖੀ ਹੈ ਏਹ
ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਅਬ ਤਾਮਸ ਗੁਣ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ
ਸੁਣ ॥ ਤਾਮਸ ਗੁਣ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਤੂੰ ਸਾਰਾ ਅਗਯਾਨ
ਜਾਣ ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਬਿਸਰਨਾ ਆਲਸ
ਹੋਣਾ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਬਹੁਤ ਹੋਣੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ ਤਾਮਸੀ
ਗੁਣ ਮੇਂ ਬੰਧਯਾ ਹੈ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਆਲਸ ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ

ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਦੇਹ ਧਾਰੀਓਂ ਕੋ ਮੋਹਨ ਹਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਤਾਮਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਸਾਂਤਕ ਗੁਣ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਉਪਜਾਵੇ ਹੈ ਅਰ ਹੇ ਭਾਰਤ ਅਰਜਨ ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਕਰਮ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਿਹਕਾਮ ਨਾਹੀਂ ਰਹਿਨੇ ਦੇਤਾ ਅਰ ਅਗਯਾਨ ਅਸਾਵਧਨਤਾ ਦੇਹ ਤਾਮਸ ਗੁਣ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਦੇਹ ਮੇਂ ਵਰਤਤੇ ਹੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਕਬੀ ਸਾਂਤਕ ਕਬੀ ਰਾਜਸ ਕਬੀ ਤਾਮਸ ਵਰਤੇ ਹੈ ਕਬੀ ਵਧਤੇ ਘਟਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਰਤੇ ਤਬ ਜਾਣੇ ਮੇਰੇਮੈਂ ਸਾਂਤਕ ਵਧਯਾ ਹੈ ਸੋ ਕੌਣ ਜਬ ਸਭੀ ਦੇਹਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੈ ਨਿਰਮਲ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼

ਨਾਸਕਾ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਸ੍ਵਾਸ ਚਲੇ ਸ੍ਰਵਣੋਂ ਮੇਂ
ਸੁਰਤਿ ਭਲੀ ਹੋਇ ਦੇਹ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਦੋਨੋਂ
ਤਲੇ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸ੍ਵਛ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਕਾ ਸਿਮਰਨਹੋਇ
ਏਹ ਸ੍ਵਛ ਲੱਛਣੋਂ ਤੇ ਜਾਣੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਸਤੋ ਗੁਣ
ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਬ ਰਜੋ ਗੁਣ ਵਧਤਾ ਹੈ ਤਬ ਦਰਬ
ਵਧਣੇ ਕਾ ਲੋਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾ ਬਸੈ ਤਬ ਜਾਣੋ ਰਾਜਸ
ਗੁਣ ਵਧਿਆ ਹੈ ਜਬ ਤਾਮਸ ਗੁਣ ਵਧੇ ਤਬ ਸਭ
ਦੇਹ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਥੋੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਬਿਸਾ-
ਰਣਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਮੋਹ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਬ ਜਾਣੀਐ
ਤਾਮਸ ਗੁਣ ਵਧਿਆ ਹੈ ਅਬ ਔਰ ਸੁਣ ਜਬ

ਸਾਂਤਕ ਗੁਣ ਵਧੇ ਮੈਂ ਦੇਹ ਕਾ ਤਯਾਗ ਹੋਵੈਤਬਉੱਤਮ
ਜੋ ਭਲੇ ਦੇਵਤਾ ਲੋਕ ਤਿਨਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਜਬ ਰਜੋ ਗੁਣ ਵਧੇ ਤੋ ਦੇਹ ਕਾ ਤਯਾਗ ਹੋਵੈ ਤਬ
ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈ ਜਬ ਤਮੋ ਗੁਣ ਵਧੇ ਦੇਹ ਕਾ
ਤਯਾਗ ਹੋਵੈ ਮੂੜ੍ਹ ਜੂਨਾਂ ਜੋ ਪਸ਼ੂ ਹੈਨ ਚੁਪਾਏ
ਅਗਯਾਨ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ
ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਫਲ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਾਂਤ ਗੁਣ ਕਾ ਫਲ
ਨਿਰਮਲ ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਤਾਮਸ ਗੁਣਕਾ
ਫਲਅੱਗਯਾਨ ਸਤੋਗੁਣਤੇ ਗਯਾਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਰਜੋਗੁਣ
ਤੇ ਭਉ ਉਪਜੇ ਹੈ ਤਮੋਗੁਣ ਤੇ ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ ਮੋਹ

ਅਗ੍ਯਾਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਜਿਨ੍ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੀ ਸਾਂਤਕੀ ਪ੍ਰਕਰਿਤਿ ਹੈ ਸੋ ਦੇਹ ਤ੍ਯਾਗਕੇ ਉਪਰਕੇ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਰਾਜਸੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿ ਹੈ ਸੋ ਦੇਹਕੋ ਤ੍ਯਾਗਕੇ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਪਰ ਜਨਮ ਪਾਵੈਹੈ ਜਿਨਕੀ ਤਾਮਸੀਪ੍ਰਕਿਰਤਿ ਹੈ ਸੋਦੇਹਕੋ ਤ੍ਯਾਗਕੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕੇ ਤਲੇ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਪਦ ਵਿਖੇ ਜਬ ਜਾਇ ਸੋ ਸੁਣ। ਜਬ ਮੁਝ ਕੋ ਪਹਿਚਾਣੇ ਤਬ ਮੇਰੇਪਦ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਪਛਾਨਣਾ ਕ੍ਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਹੌਂ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੌਤਕਦੇਖਣ ਹਾਰਾਹੌਂ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੌਂ ਐਸਾ ਮੁਝਕੋ ਪਛਾਣੈ ਸੋ ਮੇਰੇ

ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ
ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਜਾਨਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬਹੁੜ ਹੌਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ
ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਨਿਰਣੇਕਰਣ ਹਾਰਾ ਹੌਂ ਜੀਵਕੋ
ਦੇਵਾ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਅਤੀਤ
ਹੌਂ ਐਸਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਝਕੋ ਪਹਿਚਾਣੇ ਸੋ ਜਨਮਮਰਣ
ਅਰ ਬੁਢੇਪਾ ਤ੍ਰਿਨ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ
ਹੈ ॥ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਏ ਤੇ
ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਨਮ ਮਰਣਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਨਾ ਮਰਤਾ
ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰਦੀਨ ਦਯਾਲ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛੇ ਹੈ ॥ ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ

ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਇਹ ਜੀਵ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਬੰਧਾ ਹੈ ਇਸਕੇ ਛੂਟਣੇ ਕੀ ਬਿਧ ਕਹੋ ਅਰ ਜੋ ਦੇਹ ਸਾਥ ਹੋਤੇ ਹੀ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਲੱਛਣ ਕਹੋ ਜੀ ਜਿਸ ਕਰ ਮੈਂ ਸਮਝੋਂ ਜੋ ਏਹ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਰਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਦੇਹ ਸਾਥ ਹੋਤੇ ਭੀ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਣੋਂ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਉਪਜਤੇ ਵਰਤਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਕਲਪਣਾ ਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਏਹ ਗੁਣ ਬੁਰਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਗੁਣ ਕੇ

ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਏਹ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ
ਐਸਾ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਉਦਾਸ ਰਹੇ ਜੋ ਇਸ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਕਯਾ
ਪਰਜੋਜਨ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਿਸ਼ਨ ਕੀ ਮਾਯਾ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਪ-
ਜਾਵੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਦੇਹੋਂ ਮੇਂ ਸੁਭਾਵੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੋਏ
ਗੁਣ ਵਰਤਤੇ ਹੈਂ ਹਉਂ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਇਨਤੇ ਨਯਾਰਾ
ਹੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਹਲਾਯਾਂ ਚਲਾਯਾਂ ਚਲੈ
ਨਾਹੀਂ ਬਹੁੜ ਕੈਸਾ ਹੋਂ ਦੁਖ ਸੁਖ ਮੈਂ ਏਕ ਸਾਮਾਨ
ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਮੇਂ ਏਕ ਜੈਸਾ ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਪਖਾਨ
ਏਕ ਸਾਮਾਨ ਜਾਣੇ ਆਦਰ ਅਨਾਦਰ ਕੀਏ ਤੇ ਸੁਖੀ
ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਇ ਸੱਤ੍ਰ ਮਿੱਤ੍ਰ ਏਕ ਜੈਸਾ ਜਾਣੇ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ

ਕਾ ਆਰੰਭ ਨਾ ਕਰੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੈਂ ਤੀਨੋ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਅਤੀਤ
ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਲੱਛਣ ਏਹ ਹੈਂ ਅਬ
ਜਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋਇ ਸੋ
ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਬਿਸੰਭਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਹਿਚਾਨ ਕੇ ਕੇਵਲ
ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਵੇ ਹੋਰ ਐਸਾ ਅਵਤਾਰੋਂ ਸੇ ਮਨ
ਉਠਾਇ ਸੀਤਲ ਸੁਭਾਵ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਮੇਂ ਮਨ ਦੇਵੇ
ਬਹੁੜੋ ਕਥਾ ਕਹੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਣ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਹੋਂ
ਅਰ ਤੁਮ ਕਰਤਾ ਸਭ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੋ ਮੈਂ ਦੀਨ ਹੋਂ
ਅਨਾਥ ਹੋਂ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੀਏ ਕੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
ਜਾਨਤਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅਧੀਨ

ਹੈਂ ਹਮ ਕਰਮ ਯੰਤ੍ਰ ਮੇਂ ਪੜੇ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤਿਸ ਯੰਤ੍ਰ
ਕਾ ਸੂਤ੍ਰਧਾਰ ਹੈਂ ਹੇ ਦੇਵ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਹੋਂ ਤੂੰ
ਸਭ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਦਾਸ ਹੋਵੇ ਕੇਵਲ ਅਬਾਂਛੀ ਹੋਇਕੇ ਮੇਰੀ ਹੀ ਸ਼ਰਣ
ਆਵੇ ਸੋ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਅਤੀਤਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਏਸ
ਦੇਹ ਕੇ ਸਾਥ ਹਤੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੇ ਹੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਇ ਹੈ ਏਹ ਮਾਰਗ ਤੀਨ ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋਣਾ
ਸੋ ਮੈਂ ਕੈਸਾ ਹੌਂ ਤਿਸ ਆਤਮਾ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਣ
ਇਤਨੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਏਕ ਤੌ ਏਹ
ਸਾਰੀ ਬਿਸ੍ਵ ਜੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ਏਕ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਏਹ ਸਭ ਸ਼ਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਅਰ ਮੁਕਤਿ ਕਾ
ਨਾਮ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਮੁਕਤ ਕਾ ਧਾਮ ਬੈਕੁੰਠ ਤਾਂਕਾ
ਨਾਮ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਇਨ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਮੈਂ
ਹੀ ਠਾਕੁਰ ਹੌਂ ਇਨ ਸਭ ਕੀ ਸੋਭਾ ਮੈਂ ਹੀ ਹੌਂ ਸੋ
ਬ੍ਰਹਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀਨਾ ਮਰਤਾਹੈਂਪੁਰਾਤਨਸਭ
ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਪਰਮ ਰੂਪ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੇਂ ਬਸਣੇ
ਹਾਰਾ ਅਰ ਇਨ ਤੇ ਅਤੀਤ ਭੀ ਹੌਂ ਗੁਣ ਗ੍ਰਾਹੀਸੁਖ
ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਮੁੰਦਰ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਕਾ
ਪਯਾਰਾ ਹੌਂ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ
ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ

ਸੰਬਾਦੇ ਨਾਮ ਚੌਧਮੋਂ ਧਯਾਇ ॥ ੧੪ ॥

ਚੌਧਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਉੱਤ੍ਰਦੇਸ਼ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿਖੇ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਇਕ ਪੰਡਤ ਵਿੱਦਯਾਵਾਨ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਤਹਾਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਸੂਰਜ ਵਰਮਾ ਥਾ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜੇ ਸਾਥ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਥੀ ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਸੇ ਬਡੇ ਜਵਾ-ਹਰ ਮੋਤੀ ਘੋੜੇ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤ ਕੇ ਭੇਜੇ ਥੇ ਤਬ ਕਸ਼ਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜੇ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਯਾ ਭੇਜਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਵਜ਼ੀਰ ਸੇ ਪੂਛਾ ਹਮ ਕਯਾ ਭੇਜੀਏ

ਵਜੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਵਸਤੁ ਵਹਾਂ ਨਾ ਹੋਇ ਸੋ ਭੇਜਣਾ
ਅੱਛਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਔਰ ਤੋ ਸਭ ਵਸਤੂ ਵਹਾਂ
ਹੈ ਏਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੇਜੋ ਸੋਨੇ ਕੇ
ਜੰਜੀਰੋਂ ਸਾਥ ਬੰਧੇ ਹੂਏ ਮਖਮਲੋਂ ਕੇ ਗਦੇਲੇ ਡੋਲੀਓਂ
ਮੇਂ ਬੈਠਾਇਕੇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚਾਏ ਦੇਖਕੇ ਰਾਜਾ
ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਕਹਾ ਏਹ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁਤੇ ਈਹਾਂ
ਨਹੀਂ ਥੇ ਏਹ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਕੀਆ
ਹਮ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਾ ਕਰੇਂਗੇ ਕਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਏਕ
ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਣੇ ਚਲਾ ਔਰ ਭੀ ਸ਼ਿਕਾਰ
ਖੇਲਣੇ ਵਾਲੇ ਸਾਥ ਚਲੇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ

ਹੋਰ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਰਤ ਥਾਪੀ ਜਿਸਕਾ ਕੁਤਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਮਾਰੇ ਸੋ ਲੇਵੇ ਸਭਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਕੁਤੇ ਛੱਡੇ ਏਕ ਸਸਾ ਨਿਕਲਾ ਮਗਰ ਕੁਤੇ ਦੌੜੇ ਸਸਾ ਦੂਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਔਰ ਕੁਤੇ ਪੀਛੇ ਰਹੇ ਸੰਗਲਾ ਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੇ ਕੁਤੇ ਨੇ ਸਸੇ ਕੋ ਪਕੜਾ ਲੋਕੋਂ ਨੇ ਸ਼ੋਰ ਕੀਆ ਕੁਤਾ ਦੁਚਿੱਤਾ ਹੋਗਿਆ ਸਸਾ ਫਿਰਭਾਗਾ ਕੁਤੇ ਕੇ ਦਾਂਤ ਸਸੇ ਕੋ ਲਗੇ ਥੇ ਰੁਧਿਰ ਟਪਕਤਾ ਜਾਏ ਸਸਾ ਭਾਗਾ ਜਾਏ ਔਰ ਸਭ ਪੀਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਜਾਤੇ ਜਾਤੇ ਬਨ ਮੇਂ ਏਕ ਕੱਚਾ ਤਲਾਉ ਪਾਣੀ ਸੇ ਭਰਾ ਥਾ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਕੁਟੀਆ ਥੀ ਤਹਾਂ ਸਾਧ ਰਹਿਤਾ ਥਾ

ਤਿਸਤਲਾਉਮੇਂ ਸਸਾ ਜਾਇ ਗਿਰਾ ਕੁੱਤਾ ਭੀ ਮਗਰਹੀ ਜਾਇਪੜਾਇਤਨੇਮੇਂਰਾਜਾਭੀ ਘੋੜਾ ਦੁੜਾਇਕੇ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਦੋਨੋਂ ਮਰੇ ਪੜੇ ਹੈਂ ਅਰ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਇਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਚਲੇ ਹੈਂ ਰਾਜਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਧੰਨਵਾਦਕੀਆ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਹਮ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੂਛਾ ਏਹ ਕੈਸੇਉਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਇਸ ਜਲ ਕੇ ਛੂਹਣੇ ਸੇ ਮੁਝੇ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਧੰਨ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਇਤਨਾ ਕਹਿਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਏ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸ ਸੰਤ ਕੋ ਨਮਸ਼ਕਾਰ

ਕਰੀ ਤੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਕਹੋ ਏਹ
ਕਿਤਕ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਾ ਸਸਾ ਸੁਵਾਨ ਦੋਨੋਂ ਇਸ
ਜਲਕੇ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਨੇ ਤੇ ਉਧਰ ਗਏਏਹ ਜਲ ਕੈਸਾ
ਹੈ ਉਸ ਸੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਈਹਾਂ
ਰਹਿਤਾਥਾ ਨਿਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀਗੀਤਾਜੀਕੇਚੌਧਵੇਂ
ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰਤਾ ਥਾ ਮੈਂ ਭੀ ਈਹਾਂ
ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾਹੋਂ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਕਹਾ ਧੰਨ ਸੰਤ ਹੈਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ
ਐਸੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਭੀ ਧੰਨ
ਭਾਗ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸੰਤ ਨੇ ਪੂਛਾ

ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਹੋ ਉਨ ਕਹਾ ਮੈਂ ਸੰਗਲਦੀਪ
ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋਂ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ੧ ਤੁਮ ਇਨਕੀ ਪਿਛਲੀ
ਕਥਾ ਸੁਣਾਓ ਜੋ ਏਹ ਕੌਨ ਥੇ ਸੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ
ਏਹ ਸਸਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਬ੍ਰਹਮਣ ਥਾ ਏਹ ਆਪਣੇ
ਜਨਮ ਤੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਭਇਆ ਥਾ ਏਹ ਕੁਤੀਆ ਇਸ ਕੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਥੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਉਸਨੇ ਖਿਝਾਯਾ ਬਹੁਤ ਟਲੈ
ਨਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਬਿਖ ਦੇਕਰ ਮਾਰਾ ਜਬ ਦੋਨੋਂ
ਮਰ ਕਰ ਜਮ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗਏ ਤਬ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ
ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਇਸਕੋ ਸਸੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ ਇਸ ਕੋ
ਕੁੱਤੀ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ ਤਬ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ

ਮਹਾਰਾਜ ਹਮਰਾ ਉਧਾਰ ਕਬ ਹੋਗਾ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜਨੇ
ਕਹਾ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਚੌਧਵੇਂ ਧਜਾਇ ਕੇ ਪਾਠ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਜਲ ਸਪਰਸ਼
ਹੋਗਾ ਤਬ ਤੁਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਗਾ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਧਰਮ
ਰਾਜ ਕੇ ਵਰ ਕਰ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨਮਸ਼ਕਾਰ
ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਇਆ ਅਰ ਆਕੇ ਆਪਣੇ
ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਸੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਚੌਧਵੇਂ
ਧ ਜਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਣਨੇ ਲਗਾ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸੁਣਨੇ ਸੇ
ਰਾਜਾ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਦੇਹ ਤਜਾਗ ਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ
ਗਿਆ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਾ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ

ਚੌਧਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਾ ਹੈ ਤੈਨੇਂ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਚੌਧਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ॥ ੧੪ ॥

ਪੰਦਰ੍ਹਵਾਂ ਧਿਆਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਮੂਲ ਕਜਾ ਮੁੱਢ ਉਪਰ ਹੈ ਸ਼ਾਖਾਂ ਤਲੇ ਹਨ ਇਹ ਉਲਟਾ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ਜਬ ਏਹ ਮਾਨੁੱਖ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਿਰ

ਤਲੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸਿਰ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿੱਛਕਾ
ਮੂੱਢ ਹੈ ਚਰਣ ਹਾਥ ਇਸ ਕੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਂ ਹੈਨ ਜਬ
ਗਰਭ ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਸੇ ਹੈ ਤਬ ਉਲਟਾ ਹੋ
ਨਿਕਲਤਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਉਲਟਾ ਬ੍ਰਿੱਛ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਇਸਕੋ ਬੀ ਨਾਸ ਹੂਆ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਅਬਨਾਸ
ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣ ਆਤਮਾ ਅਬਿ-
ਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਅਰ ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਦ ਇਸ ਬ੍ਰਿੱਛ ਕੇ ਪੱਤ੍ਰ ਹੈਂ ਇਸ
ਬ੍ਰਿੱਛ ਕੋ ਪਹਿਚਾਣੇ ਸੋ ਬੇਦ ਕਾ ਪੰਡਤ ਪੂਰਣ ਕਹਾਵੇ
ਹੈ ਅਰ ਏਹ ਬ੍ਰਿੱਛ ਉਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਲੋਕ ਅਰ ਤਲੇ

ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਕੇ ਲੋਕ ਤਕ ਪਸਰ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਸਾਂਤਕ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਏਹ ਤੀਨ ਗੁਣ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਡਾਲ ਹੈਂ ਦੇਖਣਾ ਸੁਣਨਾ ਸੁੰਘਣਾ ਖਾਣਾ ਪਹਿਰਨਾ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਗੁੱਛੇ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਭੂਮ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਬ੍ਰਿਛ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਹਉਂ ਅਰ ਮੇਰੀ ਇਸਕੀ ਚੈਤੰਨਤਾ ਇਸ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ ਇਹ ਬ੍ਰਿਛ ਲਗਾ ਹੈ ਜੋਏਹ ਮੈਂ ਹਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ ਏਹ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਏਹ ਬ੍ਰਿਛ ਲਾਗਾ ਹੈ ਪਵਨ ਸਾਥ ਗਿਰਨੇ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਇਸਕੋ ਜੇਵੜੇ ਕੌਣ ਬੰਧੇ ਹੈਨ ਤੇ ਪਵਣ ਝੱਖੜ

ਕੌਣ ਹੈ ਜੇਵੜੇ ਤੌ ਰਿਣ ਸੰਬੰਧੀ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਕ ਹੈਂ ਸੋ
ਇਨ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਛ ਬੰਧੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ
ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਕਯੋ ਜੋ ਇਸਕਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕਿਸੇ
ਦੇ ਕਹੇ ਕਹਾਏ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਮੈਂ ਮੇਰੀਕੀ ਚੈਤੰ-
ਨਤਾ ਪਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਝੱਖੜ ਏਹ ਹੈ ਜਹਾਂ
ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਮੇਰ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਸੁਣਤੇ ਪੜ੍ਹਤੇ
ਹੈਂ ਗੀਤਾ ਭਾਗਵਤ ਇਤਯਾਦਿਕ ਇਸ ਝੱਖੜ ਕਰਕੇ
ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿੱਛ ਦੇਹ ਕਾ ਜੀਵ ਕਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ
ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਸ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਏਹ ਜੀਉ
ਫਸਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਕਾਟਣੇ ਕਾ ਉਪਾਉ

ਸੁਣ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਤਜਾਗੀਏ ਏਹ
ਅਸੰਗ ਏਕ ਸ਼ੱਸਤ੍ਰ ਭਯਾ ਇਸ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਕੋ ਪਕੜਨਾ
ਕਿਨਹਾਥੋਂ ਸੇ ਜੋ ਪਰਮ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਸਚਾ
ਕਰਨਾਏਹਹਾਥਭਏ ਅਸੰਗਤਾ ਰੂਪੀਖੜਗਪੁਰਖਾਰਥ
ਰੂਪੀ ਹਾਥੋਂ ਮੇਂ ਪਕੜਿਆ ਜਬ ਅਸੰਗ ਭਏ ਇਸਤੇ
ਪੀਛੇ ਤਿਸ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮਾਰਗ ਪਰ ਸਾਵਧਾਨ
ਹੋਕਰ ਚਲੇ ਸੋ ਕੌਣ ਜਿਸਕੋ ਪਾਕਰ ਬਹੁੜ ਸੰਸਾਰ ਕੇ
ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੋ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਵਧਾਨ ਕਯਾ ਹੋਣਾ ਦੋਨੋਂ
ਹਾਥ ਜੋੜਕੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਮੁਖਤੇ
ਕਹੇ ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਬਿਸ੍ਵੰਭਰ ਜਗਦੀਸ ਜੀ ਮੈਂ

ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਹਾਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਅਰਥ ਸੁਣ ਅਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਣ ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਕੁੰਠ ਕੇ ਊਪਰ ਤਿਸਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅਰ ਨਿਰਾਧਾਰ ਆਸਣ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਧਾਰ ਕਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ ਏਹ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਕਹਾ ਅਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਏਹ ਹੈ ਤਿਸ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਕਈ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਈ ਕੋਟਿ ਚਉਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੀਅ ਜੋਨਿ ਅਉਰ ਹੀ ਔਰ ਰਚਨਾ ਸਾਥ ਭਰੇ ਹੂਏ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਕਸਤੇ ਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਫਿਰ ਪੂਰਨ ਕਾ ਪੂਰਣ ਹੈ ਸਦਾ ਅਚੱਲ ਹੈ ਏਹ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਬਿਸੂ ਕੋ

ਭਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੈ ਐਸੇ
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਬ ਕੁਟੰਬਾਦਿ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ
ਸ਼ਰਨੀ ਆਯਾ ਫਿਰ ਕੈਸੀ ਜੁਗਤਿ ਹੈ ਅਪਣਾ ਮਾਨ
ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਜੈਸਾ ਨਹੀਂ ਨਿਹਕਪਟੀ
ਇਕੰਤ ਬਾਸ਼ੀ ਨਿਰਬੰਧ ਨਿਰਮੋਹੀ ਏਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸ੍ਵਾਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ
ਆਵਤੇ ਜਾਵਤੇ ਮੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ
ਭਗਵਾਨ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਹਾਂ ਏਹ ਜਾਪ ਜਪੇ ਮੇਰੇ
ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਣ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ
ਕਾਮਨਾ ਨਾ ਕਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਤ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣ

ਆਵੈ ਤਿਸਕੋ ਹੌਂ ਕਤਾ ਕਰੌਂ ਏਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ
ਹਰਖ ਸ਼ੋਕ ਸੀਤ ਉਸਨ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੈ
ਸੋ ਐਸਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਤੇ ਤਿਸ ਆਪਨੇ
ਗਜਾਨੀ ਭਗਤ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਤੇ ਆਪਣੇ
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਕੈਸਾ ਹੈ
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਜਹਾਂ ਸੂਰਜ ਚਾਂਦ ਕੀ ਭੀ ਗੰਮਤਾ
ਨਹੀਂ ਜਹਾਂ ਸੇ ਜਾਕਰ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ
ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਰ ਮੇਰਾ ਹੈ ਏਹ ਆਦਿ
ਪੁਰਖ ਅਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਵਿਖੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ
ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਮੈਂ ਕਹਾ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ

ਸੁਣ ਏਹ ਜੋ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਵਿਖੇ ਜੀਵਭੂਤ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਅੰਸਹੈ ਅਰ ਏਹ ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ ਪਾਂਚ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਛੇਵਾਂ ਮਨ ਏਹ ਛੇ ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਆਪਣੇ ਆਂਪਣੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਓਰ ਖੈਂਚਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਯਾਗਣਾ ਅਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਲੈ ਹੋਣਾ ਕਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਇਸ ਦੇਹ ਕਾ ਈਸ਼੍ਵਰ ਜੋ ਜੀਵ ਸੋ ਜੀਵ ਦੇਹ ਕੋ ਜਬ ਤਯਾਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ ਜੋ ਉਲੰਘੇ ਹੈ ਜਸੇ ਏਕ ਚਰਣ ਟਿਕਾਯਾ ਦੂਸਰਾ ਉਠਾਇ ਆਗੇ ਰਾਖਾ ਫਿਰ ਪਿਛਲਾ ਚਰਣ ਉਠਾਇ ਆਗੇ ਰਾਖਾ ਜਬ ਆਗੇ ਠਉਰ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਤਬ ਪਿਛਲਾ ਚਰਣ ਉਠਾਇ ਆਗੇ ਰਾਖੀਤਾ ਹੈ

ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੇ ਅਰਜਨ ਦੇਹ ਕਾ ਤਜਾਗਣਾ ਅਰ ਦੇਹ ਕਾ
ਲਣਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਉਲਾਂਘ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਜੈਸੀ ਬਾਸ਼ਨਾਂ
ਕੇ ਲੀਏ ਦੇਹ ਕੋ ਤਜਾਗੇ ਸੋਈ ਬਾਂਸ਼ਨਾਂ ਸਾਥ ਲੀਏ
ਜਾਤੀ ਹੈ ਕੈਸੇ ਜਿਸਤ੍ਰਾਂ ਪਉਣ ਕਿਸੀ ਵਸਤੂ ਕੋ ਛੁਹ
ਕਰ ਚਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਿਸ
ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਕੇ ਲੀਏ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਜਾਗਹੋਵੇ ਤਿਸੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ
ਕੋ ਲੀਏ ਜਾਤੀ ਹੈ ਨੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰ ਸਪਰਸ ਤੁਚਾ ਜਿਹਵਾ
ਨਾਸਕਾ ਇਹ ਪਾਂਚੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਇਨਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ
ਛੇਵਾਂ ਮਨ ਇਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਏਹ ਜੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ
ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਖਾਵਤਾ ਪੀਵਤਾ ਚਲਤਾ ਬੈਠਤਾ ਔਰ ਜੋ

ਕਾਰਜ ਕਿਰਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਏਹ ਜੀਵ ਕਰੇ ਹੈ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਰ ਮਨਕੇ ਸਾਥ ਰਲਿਆ ਮਿਲਿਆ ਕਰੇ
ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਕੌਤਕ ਮੂੜ੍ਹ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਨਹੀਂ
ਦੀਖਤਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਗਜ਼ਾਨ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਜੁਗਤ ਹੈਂ ਤੇ ਇਸ
ਕੌਤਕ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗਜ਼ਾਨ ਨੇਤ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਬ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਧਜ਼ਾਨ ਜੋਗਸਾਥ
ਜੁੜੇ ਹੈ ਤਬ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਗਜ਼ਾਨ ਉਪਜੇ ਹੈ ਤਿਨ
ਜੋਗੀਓਂ ਮੇਂ ਭੀ ਕੋਈ ਏਕ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਣ ਸਾਥ
ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗਜ਼ਾਨ ਉਪਜੇਹੈ ਤਿਸ ਗਜ਼ਾਨ
ਉਪਜਣੇ ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਕਾ ਕੌਤਕ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿਆ

ਕੌਤਕ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਏਹ ਸੂਰਜ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਕਾਸ਼ ਕਰ
ਸਰਬ ਲੋਕਹੁੰ ਕਾ ਅੰਧਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਸੂਰਜ
ਵਿਖੇ ਤੇਜ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਾਣੇ ਐਸੇਹੀਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਿਖੇਤੇਜ ਜੋ
ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜੋ ਸਰਬ ਜੜ੍ਹ ਹੈ
ਚੈਤੰਨ ਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ
ਕੋ ਆਪਣੇ ਪਰ ਖੜੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ
ਕੇ ਤਲੇ ਬਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜਾਣੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੈ
ਅਰਜਿਤਨੇਮਾਨੁਖੋਂਕੇ ਅੰਸਹੈਨ ਅੰਨ ਘਾਸ ਤ੍ਰਿਣਬ੍ਰਿਛ
ਇਨਸਭਕੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂਕੀ ਕਿਰਣਾ ਸਾਥ ਇਨ ਮੇਂ ਰਮੈ ਜੋ
ਹੈ ਸ੍ਵਾਦ ਸੋ ਸ੍ਵਾਦ ਭੀ ਮੈਂਹੀ ਮੇਲਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਆਪਹੀ

ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਅਗਨਿ ਹੋਕਰ
ਵਰਤੌਂ ਹੌਂ ਪ੍ਰਾਣ ਵਾਯੂ ਊਪਰ ਕੀ ਅਪਾਨ ਵਾਯੂ ਤਲੇ
ਕੀ ਏਹ ਉਦਰ ਸੇ ਅਰ ਅਗਨਿ ਅਰ ਪ੍ਰਾਣਵਾਯੂ ਸਾਥ
ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅੰਨ
ਕੋ ਹੌਂ ਹੀ ਪਚਾਵੌਂ ਹੌਂ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਅੰਨ ਸੁਣ
ਲੇਹਜ ਪੇਹਜ ਭਖਜ ਭੋਜਜ ਏਹ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
ਅੰਨ ਹੈਂ ਜੋ ਅਗਿਨ ਕਰ ਰਿੱਨ੍ਹਿਆ ਪਕਾਯਾ ਜਾਏ
ਭੁੰਨਿਆਂ ਜਾਏ ਸੋ ਭੱਖਜ ਕਹੀਏ ਅਰ ਜੋ ਕੱਚਾ ਅੰਨ
ਹੈ ਕੱਚੇ ਚਾਵਲ ਛੋਲੇ ਮੋਠ ਇੱਤਯਾਦਿਕ ਜੋ ਕੱਚਾ
ਅੰਨ ਖਾਈਏ ਸੋ ਅੰਨ ਭੋਜਜ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਅਰ ਖੱਖੜੀ

ਖਰਬੂਜ਼ਾ ਹਦਵਾਨਾ ਗੱਨਾ ਅੰਬ ਇੱਤਜ਼ਾਦਿਕ ਲੇਹਜ
ਕਹੀਏ ਹੈ ਦੂਧ ਦਹੀ ਛਾਛ ਸ਼ਰਬਤ ਪਾਣੀਏਹ ਪੇਹਜ
ਕਹੀਏ ਹੈ ਏਹ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅੰਨ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭਕੇ
ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹੌਂ ਹੀ ਬਿਰਾਜਤਾ ਹੌਂ ਸਭਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ
ਬੈਠਕੇ ਗ੍ਯਾਨ ਦੇਇਕੇ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਤੇ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਰਾਵੌਂ
ਹੌਂ ਹੌਂ ਹੀ ਅੱਗ੍ਯਾਨ ਦੇਕਰ ਅਪਕਰਮ ਪਾਪ ਕਰਾਵੌਂ
ਸਭ ਬੇਦੌਂ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਣੇ ਜੋਗ ਮੈਂ ਹੀ ਹੌਂ ਬੇਦੌਂ ਕੋ
ਜਾਨਣੇਹਾਰਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੌਂ ਬੇਦੌਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕਯਾ ਜਿਤਨੀ
ਬੇਦੌਂ ਕੀ ਮਿਤ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੀ ਮਿਤ ਸੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ
ਹੈਂ ਜਬ ਮਹਿਮਾਂ ਕਰਤੇ ਬੇਦ ਕੀ ਮਿਤ ਰਹਿ ਜਾਏ ਹੈ

ਤਬ ਬੇਦ ਨੇਤ ਨੇਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਹੈਂ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੌਂ ਹੈਂ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਏਹ ਜੋ ਦੇਹ ਧਾਰੀਓਂ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਪਸਾਰਾ ਦੋਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਹੈ ਏਕਪੁਰਖ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ ਏਹ ਜੋ ਬਹੁਤ ਤੱਤੋਂ ਕਾ ਸ਼ਰੀਰ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਜੋ ਜੀਵ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ਬਹੁੜੋ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਤੇ ਤੀਸਰਾ ਪੁਰਸ਼ ਉੱਤਮ ਹੈ ਜਿਸੇ

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮਹਾਤਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਣ
ਜਿਸ ਆਤਮਾ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਉਘੜਨੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਦਿ
ਚੀਟੀ ਪ੍ਰਯੰਤ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਬਹੁੜੋ ਤਿਸੀ ਕੇ ਏਹ ਥੰਭ ਧਾਰੇ ਹੂਏ ਹੈ ਅਰ ਜਬ
ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪਲਕ ਲਾਗੇ ਤਬ ਚੌਦਾਂ ਭਵਨ
ਪ੍ਰਲੈ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ
ਤਿਸਕੋ ਆਤਮਾ ਕਹੀਏ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਰਖੋਤਮ ਭੀ
ਕਹੀਏ ਹੈ ਤਾਂਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣ ਬਿਨਸਿਆ ਹੂਆ ਜੋ
ਸਰੀਰ ਸੋ ਪਰਖੋਤਮ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ ਦੂਜਾ ਜੋ
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪੁਰਖ ਤਿਸਤੇ ਉੱਤਮ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ

ਲੋਕਹੁੰ ਅਰਬੇਦਹੁੰਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹੀਏ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੋ ਪੁਰਖੋਤਮ ਪੁਰਖ ਹੌਂ ਹੀ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਭਗਤਹੁ ਨੇ ਮੁਝੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਪਹਿਚਾਨਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਤਿਨ ਕਯਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਰਬ ਸਿੱਧੋਂ ਸੇ ਸਰਬ ਕਾਲੋਂ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਹੀ ਭਜਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਹਪਾਪ ਅਰਜਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਦੁਆਰਾ ਮੁਝਕੋ ਪਛਾਣੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਸਾਥ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਚਯ ਕਰੇ ਤੋ ਨਿਸਚੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਇਗਾ ਮੇਰੇ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸੰਸਾਰ

ਬ੍ਰਿੱਛ ਭੇਦ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਪੰਚਦਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੫ ॥

ਆਗੇ ਪੰਦਰਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਅਬ ਪੰਦ੍ਰਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ ॥ ਉੱਤਰ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਏਕ ਨਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਥਾ ਅਰ ਸੁਭਾਗ ਨਾਮਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਥਾ ਰਾਜਾ ਕੋ ਬਡਾ ਭਰੋਸਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਪਰ ਥਾ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਯਹੀ ਥਾ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮਨਮੇਂ ਕਪਟ ਥਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਏਹੀ ਚਾਹੇ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕੋ ਮਾਰ ਏਹ ਰਾਜ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਾਂ, ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਕਾਲ ਬੀਤਾ ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸੋਇਆ ਪੜਾ ਥਾ ਤੇ ਟਹਿਲ ਵਾਲੇ

ਭੀ ਸੋਏ ਪੜੇ ਥੇ ਵਜੀਰ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਮਾਰਾ ਰਾਜਾਕੋਭੀ ਮਾਰਾ ਆਪ ਲਗਾ ਰਾਜ ਕਰਨੇ। ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਗੁਜਰਾ ਏਕ ਦਿਨ ਵਹੁ ਭੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਧਰਮ ਰਾਜਕੇ ਪਾਸ ਬਾਂਧ ਕਰ ਜਮਦੂਤ ਲੈਗਏਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਜਮਦੂਤੋ ਏਹ ਵੱਡਾ ਪਾਪੀ ਹੈ ਇਸਕੋ ਬਡੇ ਘੋਰ ਨਰਕ ਮੈਂ ਡਾਲੋ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਓਹ ਪਾਪੀ ਕਈ ਨਰਕ ਭੋਗਤਾ ਭੋਗਤਾ ਧਰਮਰਾਜ ਕੀ ਆਗਜ਼ਾ ਸੇ ਘੋੜੇ ਕੇ ਜਨਮ ਆਇਆ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਮੈਂ ਜਾਇ ਘੋੜਾ ਭਇਆ ਬਡੇ ਘੋੜਿਓਂ ਕੇ ਸੌਦਾਗਰ ਨੇ ਓਹ ਮੋਲ ਲੀਆ ਔਰ ਭੀ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦ ਕਰ

ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਕੋ ਚਲਾ ਚਲਾ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਆਯਾ
ਤਾਂ ਵਹਾਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੁਣਾ ਜੋ ਅਮਕੇ ਸੌਦਾਗਰ
ਨੇ ਬਹੁਤ ਘੋੜੇ ਆਂਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ
ਦਖਕੇ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦੇ ਓਸ ਘੋੜੇ ਕੋ ਭੀ ਖਰੀਦਾ ਜਬ
ਉਸ ਘੋੜੇ ਕੋ ਫੇਰਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਰ
ਫੇਰਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਏਹ ਕਯਾ ਕਾਰਨ ਹੈ
ਘੋੜੇ ਨੇ ਸਿਰ ਫੇਰਾ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੰਡਿਤ ਕੋ
ਬੁਲਾ ਕਰ ਪੂਛਾ ਜੋ ਘੋੜਾ ਮੋਲ ਲੈ ਕਰ ਫੇਰਾ ਥਾ
ਉਸ ਘੋੜੇ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸਿਰ ਫੇਰਾ ਹੈ
ਇਸਕਾ ਕਯਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ

ਰਾਜਨ ਇਸ ਘੋੜੇ ਨੇ ਤੁਮਕੋ ਸਿਰ ਨਿਵਾਯਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਯੌਂ ਨਹੀਂ ॥ ਕਈਕੁ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਨੇ ਕੋ ਗਿਆ ਉਸੀ ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰੀ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਘੋੜਾ ਜਲਦੀ ਚਲੇ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਤਾ ਖੇਲਤਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਆਗੇਰਾਜਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬੰਦੂਕ ਤੀਰ ਸੇ ਮਾਰੇ ਉਸ ਰੋਜ ਹਾਥੋਂ ਸਾਥ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਕੜਕੇ ਮਾਰੇ ਰਾਜਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਦੁਪਹਿਰ ਹੋ ਗਈ ਰਾਜਾ ਕੋ ਤ੍ਰਿਖਾ ਲਗੀ ਬਨ ਮੈਂ ਏਕ ਅਤੀਤ ਦੇਖੇ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਲਾਉ ਜਲ ਸੇ ਭਰਾ ਹੈ ਊਹਾਂ ਰਾਜਾ ਜਾਇ ਉਤਰਾ ਘੋੜਾ ਬ੍ਰਿੱਛ

ਕੇ ਬਾਂਧ ਕਰ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਗਿਆ ਦੇਖੇ ਤੋ ਸਾਧੂ
ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੋ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪੰਦ੍ਰਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ
ਸਿਖਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਬ੍ਰਿੱਛ ਕੇ ਪੱਤੇ ਪਰ ਸ਼ਲੋਕ ਲਿਖ
ਦੀਆ ਹੈ ਬਾਲਕ ਕੋ ਕਹਾ ਖੇਲਤੇ ਫਿਰੋ ਅਰ ਇਸ
ਕੋ ਕੰਠ ਭੀ ਕਰੋ ਜਿਸ ਬ੍ਰਿਛ ਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਘੋੜਾ ਬਾਂਧਾ
ਥਾ ਉਸੀ ਬ੍ਰਿੱਛ ਕੇ ਪੱਤੇ ਪਰ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਸ਼ਲੋਕ
ਲਿਖਾ ਥਾ ਵਹੁ ਬਾਲਕ ਪੱਤਾ ਲੇਕਰ ਖੇਲੇ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ
ਭੀ ਉਸ ਪੱਤੇ ਕੋ ਘੋੜੇ ਨੇ ਦੇਖਾ ਤਤਕਾਲ ਘੋੜੇ ਕੀ
ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ ਬਿਬਾਨ
ਆਏ ਤਿਸ ਪਰ ਬੈਠ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਚਲਾ ਆਕਾਸ਼ ਮੇਂ

ਜਾ ਖੜਾ ਹੂਆ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਪਾਣੀ ਪੀਕੇ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਦੇਖੇ ਤੋ ਘੋੜਾ ਮਰਾਪੜਾਹੈ ਰਾਜਾਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾਵਾਨ ਹੂਆ ਕਹੇ ਏਹ ਘੋੜਾ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਾ ਇਸੇ ਕਿਆ ਹੂਆ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਵਹੁ ਬੋਲਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਘੋੜੇ ਕਾ ਚੈਤੰਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਮੈਂਨੇ ਅਬ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਚਲਾ ਹੋਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੂਛਾ ਤੈਂ ਕੌਣ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਏਹ ਬਾਤ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਸੇ ਪੂਛ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਕੋ ਬੁਲਾਇਕੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਜੀ ਕਜਾ ਕਾਰਣ ਭਯਾ ਹੈ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸ਼ਲੋਕ ਕਾ

ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਪੱਤਾ ਇਸਕੇ ਆਗੇ ਪੜਾ ਹੈ ਘੋੜੇ ਨੇ ਅੱਖਰ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਰ ਘੋੜੇ ਕੀ ਗਤਿ ਭਈਰਾਜਾ ਨੇ ਪੂਛਾ ਘੋੜਾ ਪੀਛੇ ਕੌਣ ਥਾ ਅਰ ਘੋੜੇ ਕੇ ਸਿਰ ਫੇਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਵੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹੀ ਹੇ ਰਖੀਸ਼ਰ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਮੁਝੇ ਸੁਨਾਓ ਜੋ ਮੇਰਾ ਅਰ ਘੋੜੇ ਕਾ ਕਸਾ ਸਨਬੰਧ ਹੂਆ ॥ ਤਬ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਥਾ ਏਹ ਤੇਰਾ ਵਜ਼ੀਰ ਥਾ ਇਹ ਤੁਝਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਰਾਜ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਤੂੰ ਫਿਰ ਭੀ ਰਾਜਾ ਭਯਾ ਏਹ ਮਰ ਕਰ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ ਗਿਆ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਕੀਆ ਕਹਾ

ਇਸ ਪਾਪੀ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ ਕੋ ਖੂਬ ਨਰਕ ਭੁਗਵਾਵੋ
ਬਡੇ ਨਰਕ ਭੋਗਤਾ ਭੋਗਤਾ ਘੋੜੇ ਕੇ ਜਨਮ ਆਇਆ
ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਸੇ ਆਕਰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਬਿਕਾ ਜਬ ਇਸਨੇ
ਸਿਰ ਹਿਲਾਯਾ ਤਬ ਏਹ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਹੇ ਰਾਜਾ
ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਪਛਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਪਛਾਨਤਾ ਹੋਂ
ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਖੀ ਜੀ ਚੁੱਪ ਹੂਏ ਰਾਜੇ ਬਿਸਮੈ ਹੋਕਰ
ਡੰਡੳਤ ਕਰੀ ਪੀਛੇ ਤੇ ਔਰ ਲਸ਼ਕਰ ਕੇ ਲੋਕ ਆਇ
ਮਿਲੇ ਰਾਜਾ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਯਾ
ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੋ ਰਾਜ ਦੇਕਰ ਆਪ ਬਨ ਕੋ ਗਿਆ
ਤਪ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪੰਦ੍ਰਵੇਂ ਧਯਾਇ

ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰੇ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਜਾ ਭੀਪਰਮ
ਗਤਿ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਯਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਪੰਦ੍ਰਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ
ਜੋ ਮੈਂਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਤੈਨੇ ਸੁਨਿਆ ਹੈ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ
ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ
ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਪੰਚਦਸੌਂ ਧਯਾਇ ॥ ੧੫ ॥

ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਧਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ ਔਰ ਸੁਣ
ਇਕ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕ ਸੁਭਾਵ ਦੇਵਤਯੋਂ ਜੈਸੇ ਹੋਤੇਹੈਂ ਇਕਨਾ
ਕੇ ਦੈਂਤਾ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜਿਨ ਮੇਂ

ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਪਹਿਲੇ
ਨਿਰਭੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਡਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਜੋ
ਹਿਰਦਾ ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਅਤਿ ਸੁਧ ਅਰ ਮੇਰੇ ਜਾਨਨੇਕਾ
ਗਯਾਨ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਣ ਜੋਗ ਸਾਥ
ਜੁੜੇ ਹੂਏ ਜਥਾ ਸ਼ਕਤਿ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੀਤ-
ਨੀਆਂ ਜੱਗ ਕਰਨੇ ਅਰ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਜੋ ਬੇਦੋਂ ਮੇਂ
ਗਾਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋਸੁਣਨਾ ਪੜਨਾਸਹਸ੍ਰ ਸੀਰਖਾ ਪੜ੍ਹਨੀ
ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੇ ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ
ਤਪੱਸਯਾ ਕਰਨੀ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਪੱਸਯਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਮੇਂ ਕਹੋਂਗਾ ਅਹਿੰਸਾ ਕਰਨੀ

ਅਹਿੰਸਾ ਕਯਾ ਜੋ ਦੁਖ਼ਾ ਕਰਨੀ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕੋ ਨਾ
ਦੁਖਾਉਣਾ ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਕੋਮਲ ਸੱਤਯ ਬਾਣੀ ਬੋਲੀ
ਝੂਠ ਨਾਂ ਕਹਿਣਾ ਕਿਸੀਤੇਕ੍ਰੋਧ ਨਾ ਕਰਨਾ ਸਰੀਰ ਕੀ
ਰੱਖਯਾ ਮਾਤ੍ਰ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਇਸਤੇ ਅਧਿਕ
ਸੰਚੈ ਨਾ ਕਰਨਾ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਤਯਾਗੀ ਹੈ ਸਦਾਸੰਤੋਖ
ਮੇਂ ਰਹਿਣਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਜਥਾ
ਸ਼ਕਤਿ ਸਭਕੋ ਸੁਖ ਦੇਣਾ ਨਿਰਲੋਭੀ ਲੋਭ ਤੇ ਰਹਿਤ
ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਲੱਜਾ ਕਰਨੀ ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਵ ਤੇ
ਰਹਿਤਹੋਣਾ ਨਿਹਚਲ ਆਸਣ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਨਿਹਚਲ
ਰੱਖਣਾ ਮਨ ਕੋ ਭੀ ਨਿਹਚਲ ਰੱਖਣਾ ਅਰ ਤੇਜਸ੍ਵੀ

ਕਜਾ ਜੋ ਤਿਸਕੀ ਅਵੱਗਜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਸਭ
ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਸਭ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਰੇ
ਖਿਮਾਵੰਤ ਕੋਈ ਦੁਰਬਚਨ ਕਹਿ ਜਾਇ ਕੋਈ ਦੁਖ
ਦੇ ਜਾਇ ਸਭ ਸਹਾਰੇ ਤਿਨਕੋ ਖਿਮਾਵੰਤ ਕਹੀਏ ਹੈ
ਅਰ ਧੀਰਜੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ॥ ਜੋ ਕੁਛ
ਭਗਵਤ ਇੱਛਾ ਮੈਂ ਹੋਇ ਸੋ ਭਲਾ ਮਾਨਣਾ ਏਹ ਬਾਤ
ਸਮਝ ਕਰ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਰਹੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਧੀਰਜੀ ਹੈ ਦੇਹ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਖੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਜੋ ਰਿਦਾ
ਸੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਾਖੇ ਕਿਸੀ

ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਪੱਤਾ ਇਸਕੇ ਆਗੇ ਪੜਾ ਹੈ ਘੋੜੇ ਨੇ
ਅੱਖਰ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਰ ਘੋੜੇ ਕੀ ਗਤਿ ਭਈ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਪੂਛਾ ਘੋੜਾ ਪੀਛੇ ਕੌਣ ਥਾ ਅਰ ਘੋੜੇ ਕੇ ਸਿਰ
ਫੇਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਵੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹੀ ਹੇ ਰਖੀਸ਼ਰ ਜੀ
ਏਹ ਬਾਤ ਮੁਝੇ ਸੁਨਾਓ ਜੋ ਮੇਰਾ ਅਰ ਘੋੜੇ ਕਾ ਕਸਾ
ਸਨਬੰਧ ਹੂਆ ॥ ਤਬ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ
ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਥਾ ਏਹ ਤੇਰਾ ਵਜੀਰ
ਥਾ ਇਹ ਤੁਝਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਰਾਜ ਕਰਤਾ ਰਹਾ
ਤੂੰ ਫਿਰ ਭੀ ਰਾਜਾ ਭਯਾ ਏਹ ਮਰ ਕਰ ਧਰਮਰਾਜ
ਕੇ ਪਾਸ ਗਿਆ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਕੀਆ ਕਹਾ

ਇਸ ਪਾਪੀ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ ਕੋ ਖੂਬ ਨਰਕ ਭੁਗਵਾਵੋ
ਬਡੇ ਨਰਕ ਭੋਗਤਾ ਭੋਗਤਾ ਘੋੜੇ ਕੇ ਜਨਮ ਆਇਆ
ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਸੇ ਆਕਰ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਬਿਕਾ ਜਬਇਸਨੇ
ਸਿਰ ਹਿਲਾਯਾ ਤਬ ਏਹ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਹੇ ਰਾਜਾ
ਤੂੰ ਮੁਝੇ ਪਛਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਪਛਾਨਤਾ ਹੋਂ
ਏਹ ਕਹਿ ਰਿਖੀ ਜੀ ਚੁੱਪ ਹੂਏ ਰਾਜੇ ਬਿਸਮੈ ਹੋਕਰ
ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ ਪੀਛੇ ਤੇ ਔਰ ਲਸ਼ਕਰ ਕੇ ਲੋਕ ਆਇ
ਮਿਲੇ ਰਾਜਾ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਯਾ
ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੋ ਰਾਜ ਦੇਕਰ ਆਪ ਬਨ ਕੋ ਗਿਆ
ਤਪ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪੰਦ੍ਰਵੇਂ ਧਯਾਇ

ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰੇ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਜਾ ਭੀਪਰਮ ਗਤਿ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਯਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਪੰਦ੍ਰਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਤੈਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਪੰਚਦਸੋਂ ਧਯਾਇ ॥ ੧੫ ॥

ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਧਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ ਔਰ ਸੁਣ ਇਕ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕ ਸੁਭਾਵ ਦੇਵਤਯੋਂ ਜੈਸੇ ਹੋਤੇਹੈਂ ਇਕਨਾ ਕੇ ਦੈਂਤਾ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜਿਨ ਮੇਂ

ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਪਹਿਲੇ
ਨਿਰਭੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਡਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਜੋ
ਹਿਰਦਾ ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਅਤਿ ਸੁਧ ਅਰ ਮੇਰੇ ਜਾਨਨੇਕਾ
ਗਯਾਨ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਣ ਜੋਗ ਸਾਥ
ਜੁੜੇ ਹੂਏ ਜਥਾ ਸ਼ਕਤਿ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇੱਦ੍ਰੀਆਂ ਜੀਤ-
ਨੀਆਂ ਜੱਗ ਕਰਨੇ ਅਰ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਜੋ ਬੇਦੋਂ ਮੇਂ
ਗਾਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋਸੁਣਨਾ ਪੜਨਾਸਹਸ੍ਰ ਸੀਰਖਾ ਪੜ੍ਹਨੀ
ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੇ ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ
ਤਪੱਸਯਾ ਕਰਨੀ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਪੱਸਯਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਮੇਂ ਕਹੋਂਗਾ ਅਹਿੰਸਾ ਕਰਨੀ

ਅਹਿੰਸਾ ਕਯਾ ਜੋ ਦਯਾ ਕਰਨੀ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕੋ ਨਾ ਦੁਖਾਉਨਾ ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਕੋਮਲ ਸੱਤਯ ਬਾਨੀ ਬੋਲੀ ਝੂਠ ਨਾਂ ਕਹਿਨਾ ਕਿਸੀਤੇਕ੍ਰੋਧ ਨਾ ਕਰਨਾ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰੱਖਯਾ ਮਾਤ੍ਰ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਇਸਤੇ ਅਧਿਕ ਸੰਚੈ ਨਾ ਕਰਨਾ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਤਯਾਗੀ ਹੈ ਸਦਾਸੰਤੋਖ ਮੇਂ ਰਹਿਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਜਥਾ ਸ਼ਕਤਿ ਸਭਕੋ ਸੁਖ ਦੇਨਾ ਨਿਰਲੋਭੀ ਲੋਭ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਲੱਜਾ ਕਰਨੀ ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਰਹਿਤਹੋਨਾ ਨਿਹਚਲ ਆਸਣ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਨਿਹਚਲ ਰੱਖਨਾ ਮਨ ਕੋ ਭੀ ਨਿਹਚਲ ਰੱਖਨਾ ਅਰ ਤੇਜਸ੍ਵੀ

ਕਤਾ ਜੋ ਤਿਸਕੀ ਅਵੱਗਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਸਭ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਖਿਮਾਵੰਤ ਕੋਈ ਦੁਰਬਚਨ ਕਹਿ ਜਾਇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਦੇ ਜਾਇ ਸਭ ਸਹਾਰੇ ਤਿਨਕੋ ਖਿਮਾਵੰਤ ਕਹੀਏ ਹੈ ਅਰ ਧੀਰਜੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਭਗਵਤ ਇੱਛਾ ਮੈਂ ਹੋਇ ਸੋ ਭਲਾ ਮਾਨਣਾ ਏਹ ਬਾਤ ਸਮਝ ਕਰ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਧੀਰਜੀ ਹੈ ਦੇਹ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਖੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਜੋ ਰਿਦਾ ਸੋ ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਾਖੇ ਕਿਸੀ

ਕੋ ਕਸ਼ਟ ਨਾ ਦੇਵੈ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਮਾਨਤਾ ਚਿੱਤ ਕਰ
ਨ ਕਰਾਵੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਗੁਰੂ ਗੁਸਾਈਂ ਨਾ ਬਣ ਬੈਠੇ
ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਲੱਛਣ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਮੇਂ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੇ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਬ ਦੂਸਰੇ ਅਸੁਰੋਂ ਕੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣ ਪ੍ਰਿਥਮੇਂ
ਪਾਖੰਡੀ ਸੋ ਕਯਾ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਆਪਕੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਿਖਾ
ਵਨਾ ਮਨ ਮੇਂ ਪਾਪ ਚਿਤਵਣੇ ਏਹ ਪਖੰਡ ਹੈ ਅਬ
ਅਤੀਤ ਪਖੰਡੀਓਂਕੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣ ਜੋਸੰਸਾਰ ਕੋ ਤਯਾਗ
ਕਰ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣਿ ਆਏਹੈਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣਿ ਆਇਕੇ
ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਔਰਬਾਤੋਂ ਕੀ ਮਨਮੈਂ ਚਿਤ
ਵਨਾ ਕਰੇ ਹੈਂ ਕਯਾ ਏਹ ਬਾਂਛਾ ਜੋ ਮੁਝ ਜੈਸਾ ਹੋਰ ਕੋਈ

ਨਹੀਂ ਕ੍ਰੋਧੀ ਕਠੋਰ ਬੋਲਣਾ ਹੇ ਪਾਰਥ ਏਹ ਅਤੀ
ਪਖੰਡੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ
ਦੈਤੋਂ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਨਕੀ ਉਤਪਤਿ ਗਜ਼ਾਨ ਤੇ ਹੋ
ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੋਂ ਕਾ ਫਲ ਸੁਣ ਜਿਨ ਮਾਨੁਖੋਂ ਮੇਂ
ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਹੈ ਵਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹ ਵਿਖੇ ਦੈਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੇਂ ਪੜੇ ਰਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਜਬ ਏਹ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸ੍ਰਵਣ
ਕੀਏ ਤਬ ਅਰਜਨ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰਨੇਲਗਾ
ਹੇ ਮਨ ਦੈਤਹੂ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਕੋਈ ਨ ਹੋਇ॥

ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸਹਿ ਨ ਸਕੇ ਕੰਵਲ ਨੈਨ ਕੇਸ਼ਵ ਜੀ ਤੱਤਕਾਲ ਬੋਲੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਆਪ ਮੇਂ ਮਤ ਸੋਚਹੁ ਤੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿ ਕੋ ਸਾਥ ਹੀ ਲੈ ਜਨਮਿਆਂ ਹੈਂ ਜਨਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਆਈ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਸੁਭਾਵ ਇਤਰ ਮਾਨੁਖੋਂ ਮੇਂ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਦੇਵਤਾਕੇ ਸੁਭਾਵ ਬਿਸ-ਥਾਰ ਸੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਦੈਤਹੁੰ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਥੋੜੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੁਛ ਥੋੜੇ ਔਰ ਭੀ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਦੈਤਹੁੰ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਮਾਨੁੱਖ ਨਾ ਤੋ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮੇਂ ਸੁਖੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਅਤੀਤ ਹੋਇ ਕਰ ਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਤੀਤ ਹੋਇਕੇ

ਮਾਰਗ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕੈਸੇ ਅਤੀਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ
ਨਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੈਸੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸੇ
ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹਉਂ ਜੋ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੌਂ
ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਤੇ ਅਰ ਆਪਸ ਮੇਂ
ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਏਹ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਹਾਂ
ਹੈ ਕਿਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਕਾ
ਕਰਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਕੋਈ
ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਭਏ
ਹੈਂ ਹਮ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਹੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੂਰਖ ਅੰਧਾ
ਮੱਤ ਆਪ ਹੀ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ

ਔਰ ਸਭਨਾਂ ਬਾਤਾਂ ਤੇ ਭਲੀ ਬਾਤ ਏਹ ਇੱਕ ਸਮਝ ਰਾਖੀ ਹੈ ਜੋ ਉੱਤਮ ਸ੍ਵਾਦਿਸ਼ਟ ਭੋਜਨ ਭੋਗ ਭੋਗੀਏ ਅਰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਸੁਗੰਧਤਾ ਵਾਲੇ ਰੰਗੀਨ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੀਏ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਸਾਥ ਸੁਖ ਭੋਗੀਏ ਇਨ ਬਾਤੋਂ ਕੋ ਪਰਮ ਸੁਖ ਰੂਪ ਸਮਝ ਰਖਾ ਹੈ ਇਨਕੋ ਲਾਭ ਸਮਝਨੇ ਤੇ ਅਤ੍ਯੰਤ ਮੰਦ ਬੁੱਧਿ ਤਿਨਕੀ ਭਈ ਸੁਧ ਆਤਮਾ ਤਿਨਕਾ ਨਸ਼ਟ ਭਯਾ ਅਰ ਥੋੜੀ ਮੱਤ ਜਿਨਕੀ ਸੋ ਐਸੇ ਕਾਰਜ ਕਿਰਤ ਕੋ ਅਰੰਭ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਤ ਕਰ ਆਪ ਭੀ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋ ਭੀ ਕਸ਼ਟ ਦੇਵੈਂ ਜੈਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤੋ ਅਰੰਭ ਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਅਰ ਦੁਸਤਰ ਜੋ ਕਬੀ ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਸਾ ਜੋ ਕਰਨ ਤਿਸਕਾ ਆਸਰਾ ਪਕੜ ਰੱਖਾ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ਗਰਭ ਮਦ ਅੰਧਤਾ ਕਰ ਅੰਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਅੰਧੇਰੇ ਸਾਥ ਉਨਮੱਤ ਮਤਵਾਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹੇ ਹੂਏ ਮਿੱਥਯਾ ਵਸਤ ਕੋ ਪਕੜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਤਿ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਲਗ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਪ੍ਰਲੈ ਨਹੀਂ ਤਬ ਲਗ ਨਿੱਤ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਸੁਆਰਥ ਜੋ ਪਰਮ ਲਾਭ ਕਾਮ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਆਸ਼ਾ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਕਰ ਬੰਧੇ ਹੂਏ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈਂ ਹੀ ਮਗਨ ਹੈਂ ਚਿੱਤ ਜਿਨਕਾ ਨਿਸਫਲ

ਕਰਮ ਕੋ ਕਰ ਦਰਬ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਲਤੰਰ
ਝੂਠ ਇਤ ਕਰ ਆਪਣੇ ਆਪਕਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਜਬ ਕਪਟ ਕਰ ਦਰਬ ਕੋ ਪੈਦੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਸਕੋ
ਬਡਾ ਲਾਭ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ
ਭਯਾ ਹੈ ਏਹ ਸਵੇਰੇ ਮੈਂ ਪਾਊਂਗਾ ਏਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ
ਪਾਊਂਗਾ ਸ਼ਤ੍ਰੂਓਂ ਕੇ ਮਾਰਣੇ ਕੋ ਸਾਮਰਥ ਹੂੰ ਵੈਰੀ ਕੋ
ਜੀਤ ਜਾਣਤਾ ਹੌਂ ਸਿਧ ਬਲਵਾਨ ਹੌਂ ਸੁਖੀ ਹੌਂ ਸਤ
ਪੁਰਖ ਹੌਂ ਭੋਗੀ ਹੌਂ ਸਾਤ ਪੀੜ੍ਹੀਓਂ ਸੇ ਧਨਪਾਤ੍ਰ ਹੌਂ
ਪੁਰਾਤਨ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੌਂ ਮੇਰੇ ਤੁਲ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ
ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਹੌਂ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤ ਕਾ

ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੋਰ ਸਭ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਅਗਜਾਨ ਮੋਹ
ਕਰ ਬਹੁਤ ਚਿਤਵਨਾ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਮੇਂ ਗਲਤਾਨ ਹੈ
ਅਰਜਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਵਿਸ਼ਯੌਂ ਮੇਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨ
ਪੜਾ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ਮੋਹ ਕੇ ਜਾਲ ਮੈਂ ਫਸੇ ਹੂਏ ਕਾਮ
ਕੇ ਭੋਗਹੁੰ ਕਰ ਪਕੜੇ ਹੂਏ ਉਨਕੀ ਦਸ਼ਾ ਕੈਸੀ ਹੈ
ਈਹਾਂ ਭੀ ਨਰਕ ਆਗੈ ਭੀ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪੜੈਂਗੇ ਅਰ
ਜੱਗਜ ਮਹੋਤਸਵ ਸ੍ਰਾਧ ਖਜਾਹ ਏਹ ਕਾਰਜ ਤਿਨਕੇ
ਜੈਸੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋ ਏਹ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਇਹ ਜੱਗ ਹਮੋਂ ਕੀਆ ਹੰਕਾਰੀ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਿਰ
ਨਹੀਂ ਨਿਵਾਵਤੇ ਧਨਕੇ ਗਰਬ ਕਰ ਮਤਵਾਰੇ ਹੋਇ

ਰਹੇ ਹੈਂ ਲੋਕਹੁ ਸੇ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵਣੇ ਨਮਿੱਤ ਜੱਗ ਸ੍ਰਾਧ ਖਜਾਹ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਬਹੁੜ ਅਹੰਕਾਰ ਬਲ ਗਰਬ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਇਨ ਸਭ ਸੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਹੌਂ ਜੋ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਸਭ ਦੇਹੋਂ ਮੇਂ ਬਜਾਪਜਾ ਹੂਆ ਹੌਂ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਤੇ ਦੈਤ ਬੁੱਧੀ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇੱਤ੍ਯਾਦਿ ਜੋ ਕਠੋਰ ਮਾਨੁੱਖ ਹੈਂ ਅਧਮ ਨੀਚ ਪਾਪੀ ਤਿਨਕੇ ਲੱਛਣ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਬ ਅਰਜਨ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣ। ਹੌਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਕੈਸਾ ਹੌਂ ਤਿਨਕੋ ਦੁਖਦਾਇਕ ਜੋ ਜੋਨੀ ਗਧੇ

ਕੀ ਜਿਣ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕਲਹ ਕਲੇਸ਼ ਅੱਗਯਾਨ ਸਾਥ
ਭਰੀ ਹੋਈ ਆਸੁਰੀ ਜੋਨ ਕੁਤੇ ਕੀ ਇੱਤਯਾਦਿਕ ਔਰ
ਜੋਨੀ ਅਸੁਰੀ ਤਿਨ ਮੇਂ ਤਿਨਕੋ ਡਾਰਤਾਹੋਂ ਬਾਰੰਬਾਰ
ਐਸੀ ਕੁਚੀਲ ਜੋਨੋਂ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕੋ ਭਰਮਾਵੋਂ ਹੋਂ ਹੇ ਕੁੰਤੀ
ਨੰਦਨ ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਹਉਂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਮੁਝਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਨਹੀਂ ਭਏ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਇਨ ਕੁਚੀਲ ਜੋਨੋਂ
ਵਿਖੇ ਭਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਨਰਕ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਤ੍ਰਿੰਨ ਦੁਆਰੇ ਹੈਂ ਇਸ ਆਤਮਾਕਾ
ਨਾਸ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਏਹ ਤ੍ਰੈ
ਬੂਹੇ ਨਰਕ ਕੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਖੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਇਨਕਾ ਤਯਾਗ

ਕਰ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
ਹੈਂ ਤਿਨ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕੀ ਕਲਯਾਣ
ਕਰੀ ਅਰ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਪਰਮ ਗਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗਾ
ਹੇ ਅੰਰਜਨ ਜੋ ਸ਼ਾਸ਼ਤ੍ਰ ਕੀ ਮੱਤ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਆਪਣੇ
ਮਨ ਕੀ ਮੱਤਿ ਪਰ ਚਲੇ ਹੈਂ ਅਰ ਜੱਗ ਮਹੋਤਸਵ
ਕਾਰਜ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਪੱਸ੍ਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿਧੀ
ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਕਿਸੀ ਕਰਮ
ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਂਗੇ ਅਰ ਨਾ ਕਿਸੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਤਿਨ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ਅਰ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਭੀ
ਪਰਮਗਤਿ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈਂਗੇ ਤਾਹੀਂ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ

ਜੋ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਆਤਮਾ ਹੈਂ ਜੋ ਕੁਛ ਜੱਗਯ ਤਪ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ਼ਾਸ਼ਤ੍ਰ ਵਿਧ ਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈਂਗੇ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਦੇਵ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤਾ ਵਿਭਾਗ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਖੋੜਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੬ ॥

ਆਗੇ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ ॥ ਇਕ ਸੋਰਠ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੇ

ਰਾਜੇ ਕਾ ਨਾਮ ਖੜਗ ਬਾਹੂ ਥਾ ਬਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਰਾਜ ਮੇਂ ਘਰ ਘਰ ਠਾਕੁਰ ਮੰਦਰ ਥੇ ਤਹਾਂ ਬਡੇ ਬਡੇ ਜੱਗ ਹੂਆ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤਿਨ ਘਰੋਂ ਮੇਂ ਸੂਰਨ ਕੇ ਥੰਭੇ ਗਾਡੇ ਜੜਾਊ ਸੇ ਜੜੇ ਹੂਏ ਅਰ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਹਰਿ ਭਗਤ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਥਾ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਭੀ ਅਤਿ ਸੁਖੀ ਰਾਜਾ ਭੀ ਦਯਾਵਾਨ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਤਾ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਦਰਬ ਭੀ ਬਹੁਤ ਥਾ ਤਿਨ ਹਾਥੀਓਂ ਮੇਂ ਏਕ ਹਾਥੀ ਬੜਾ ਮਸਤ ਥਾ ਤਿਸਕੀ ਧੂਮ ਮਚੀ ਰਹੇ ਮਹਾਵਤ ਕੋ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆਵਣੇ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮਹਾਵਤ ਤਿਸ ਪਰ ਚੜ੍ਹੇ ਤਿਸਕੋ

ਮਾਰ ਡਾਲੇ ਹਾਥੀ ਕੇ ਪਾਉਂ ਮੇਂ ਜੰਜੀਰ ਡਾਰੇ ਰਹੈਂ
ਤਿਸਕੇ ਖੇਦ ਸੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਸੋਂ ਤੇ ਮਹਾਵਤ ਬੁਲਾਇ
ਕੇ ਕਹਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਇ ਜੋ ਇਸ ਹਾਥੀ ਕੋ ਪਕੜੇ
ਉਸੇ ਬਹੁਤ ਧਨ ਦੇਵਾਂਗਾ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਉਸ ਹਾਥੀ ਕੋ
ਕਿਸੇ ਨਾਹੀ ਪਕੜਾ ਨਜੀਕ ਕੋਈ ਜਾਇ ਸਕੈ ਨਾਹੀਂ
ਅਰ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮੰਦਰ ਆਗੇ ਵਹੁ ਹਾਥੀ ਖੜਾ ਰਹੇ
ਜਿਧਰ ਜਾਵੇ ਲੋਕਹੁੰ ਕੋ ਬਡਾ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਜੋ ਕੋਈ
ਉਸਕੇ ਆਗੇ ਆਵੈ ਤੁਰਤ ਮਾਰ ਡਾਲੇ ਬਨ ਮੇਂ ਜਾਇ
ਤੋ ਬਨਕੇ ਪਸੂ ਪੰਛੀਓਂ ਕੋ ਮਾਰੇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਲੋਕਨੂੰ
ਕੋ ਮਾਰੇ ਜਹਾਂ ਰਹੇ ਬਡਾ ਦੁਖੀਹੀ ਕਰੇ ਬਡਾ ਉਪੱਦ੍ਰ

ਕਰੇ ਰਾਜਾ ਸੁਣ ਕਰ ਬਡਾ ਚਿੰਤਾਵਾਨ ਰਹੇ ਕਈ
ਉਪਾਵ ਰਾਜਾ ਕਰਕੇ ਥਕ ਰਹਾ ਹਾਥੀ ਵੱਸ ਆਂਵੈ
ਨਾਹੀਂ ਰਾਜਾ ਕੋ ਬਡੀ ਚਿੰਤਾ ਲਗ ਰਹੀ ਏਕ ਦਿਨ
ਹਾਥੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਚਲਾ ਆਵੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਤੇ ਇਕ ਸਾਧੂ
ਚਲਾ ਆਵੇ ਲੋਕਹੁੰ ਨੇ ਉਸ ਸਾਧੂ ਕੋ ਕਹਾ ਹੇ ਸੰਤ
ਜੀ ਏਹ ਹਾਥੀ ਤੁਝਕੋ ਮਾਰ ਡਾਰੇਗਾ ਸੰਤ ਨੇ ਕਹਾ
ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੀ ਕੈਸੀ ਸ਼ਕਤਿ ਹੈ
ਹਾਥੀ ਕੀ ਕਯਾ ਸ਼ਕਤਿ ਹੈ ਜੋ ਮੁਝੇ ਮਾਰੇ ਨਜ਼ੀਕ ਨਹੀ
ਆਇ ਸਕਤਾ ਨਗਰ ਬਾਸੀਓਂ ਨੇ ਕਹਾ ਓਹ ਪਸ਼ੂ ਹੈ
ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਬਲਕੋ ਕਯਾ ਜਾਣੇ ਨਾਰਾਇਣਕੌਣ ਵਸਤੂ

ਹੈ ਏਹ ਤੁਮੇ ਮਾਰੇਗਾ ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਹਾ ਹਾਥੀ ਕਤੋਂ
ਮਾਰੇਗਾ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਪਜਾਰਾ ਹੋਂ ਹਰੀ ਭਗਤ
ਹੋਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੈ
ਅਰ ਇਹ ਭੀ ਮੇਰਾ ਇਕ ਗਜਾਨ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੇਰੀ
ਮਿਤ੍ਰੂ ਇਧੀ ਤੇ ਹੈ ਤੋ ਅਵੱਸ਼ਜ ਮਾਰੇਗਾ ਬਿਨਾਂ ਆਈ
ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਹਾਥੀ ਆਇਪਹੁੰਚਾ
ਸਾਧੂ ਨੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪਸਾਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਹਾਥੀ ਨੇ ਸੁੰਡ ਨਾਲ
ਸਾਧੂ ਕੋ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰੀ ਅਰ ਖੜਾ ਰਹਾ ਤਬ
ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਜਾਣਤਾ ਹੋਂ ਤੂ
ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਪਾਪੀ ਥਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰਾਂਗਾ

ਤੂ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰ ਹਾਥੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਚਰਨ ਛੂਹੇ ਮਥਾ
ਨਿਵਾਵੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਖਬਰ ਕਰੀ
ਰਾਜਾ ਭੀ ਵਹਾਂ ਆਇਆ ਦੇਖੇ ਤੋ ਹਾਥੀ ਸਾਧੂ ਆਗੇ
ਖੜਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਬ ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੇ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਤੂ
ਆਗੇ ਆਉ ਹਾਥੀ ਨੇ ਆਗੇ ਹੋ ਚਰਣ ਬੰਦਨਾ ਕਰੀ
ਵਹੁ ਮੰਤ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਨੇ ਕਰਮੰਡਲ ਤੇ ਜਲ ਲੈਕਰ
ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਾ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਫਲ
ਇਸ ਹਾਥੀਕੋ ਦੀਆ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਜਲ ਛਿੜਕਾ ਜਲ
ਕੇ ਛਿੜਕਣੇ ਸੇ ਹਾਥੀਕੀ ਦੇਹ ਛੋੜ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ
ਬਿਬਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜਾ ਹੋਕਰ ਕਹਾ

ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਤੁਮਕੋ ਧਰਮੱਗਜ ਜਾਣ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਮੇਂ
ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਜੋ ਕਬੀ ਕੋਈ ਸੰਤ ਈਹਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ
ਮੇਰੀ ਗਤੀ ਕਰੇਗਾ ਇਸ ਸੰਤ ਕੇ ਪ੍ਸਾਦਿ ਮੇਰੀ ਸਦ
ਗਤੀ ਭਈ ਏਹ ਕਹਿ ਕਰ ਵੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਿਆ ਰਾਜਾਨੇ
ਸੰਤ ਕੋ ਡੰਡੌਤ ਪ੍ਨਾਮ ਕਰੀ ਕਹਾਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਆਪਨੇ
ਕੌਣ ਮੰਤ੍ਰ ਕਹਾ ਜਿਸ ਕਰ ਏਹ ਅਧਮ ਦੁਖਦਾਇਕ
ਕੋ ਸਦਗਤੀ ਭਈ ਸੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ
ਅਧ੍ਯਾਇ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਫਲ ਦੀਆ ਹੈ ਨਿੱਤ ਮੈਂ ਪਾਠ
ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੂਛਾ ਹਾਥੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੌਣ
ਥਾ ਸਾਧ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਏਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਏਕ

ਅਤੀਤ ਕਾ ਬਾਲਕ ਥਾ ਗੁਰੂਨੇ ਬਹੁਤ ਵਿਦਯਾਪੜ੍ਹਾਈ
ਬਡਾਪੰਡਿਤਹੂਆਵਹੁ ਅਤੀਤ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੋ ਗਯਾ
ਪੀਛੇ ਉਸਕੀਪ੍ਰਭਤਾ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਭਲੇ ਭਲੇ ਸਤਸੰਗੀ
ਉਸਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਵੈਂ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਆਏ ਵਹੁ ਅਤੀਤ ਨਿੰਥੇ ਏਹ ਬਡੇ ਸਮਾਜ
ਮੇਂ ਬੈਠਾ ਥਾ ਮਨ ਮੈਂ ਸੋਚਾ ਅਬ ਇਨਕੇ ਆਦਰ ਕੋ
ਉਠਤਾ ਹੂੰ ਤੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਘਟੇਗੀ ਏਹ ਸੋਚ ਨੇਤ੍ਰ
ਮੂੰਦ ਲੀਏ ਚੁੱਪ ਹੋ ਰਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖਾ ਮੁਝੇ ਦੇਖ
ਕਰ ਇਸਨੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੂੰਦੇ ਹਨ ਐਸਾ ਦੇਖ ਕਰ ਸਰਾਪ
ਦੀਆ ਕਹਾ ਰੇ ਮੰਦ ਮੱਤ ਤੂੰ ਮਤ ਕਰ ਅੰਧ ਭਯਾ

ਮੁਝੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਿਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਨਿਵਾਯਾ ਅਰ ਨਾ ਉਠ ਕਰ ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ ਹੈ ਤੈਂਨੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਾਹ ਹਾਥੀ ਜੋਨਿ ਹੋਈਓ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਬੋਲਾ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਬਚਨ ਸੱਤ ਹੋਵੇਗਾ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕਹੋ ਕਿਸਤਰਾਂ ਹੋਗਾ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦਇਆ ਆਈ ਕਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਤੁਝੇ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਫਲ ਸੰਕਲਪ ਦੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਗਾ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਭੀਪਾਠ ਸੀਖਾ ਅਰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੋ ਰਾਜ ਦੇਕਰ ਆਪ ਤਪ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਬਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ

ਕਾ ਪਾਠ ਨਿੱਤ ਕਰੇ ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਕਰ ਰਾਜਾ ਭੀ ਸਦ
ਗਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ
ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ॥ ਇਤਿ
ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾਖੰਡੇ
ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇਂ ਨਾਮ ਖੋੜਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੬ ॥

ਸਤਾਰਵਾਂ ਧਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ
ਜੀ ਪਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹੈਕਿ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ
ਜੀ ਜੋ ਅਪਨੀ ਬੁੱਧਿ ਮਤਕਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਿੱਧੀਕੋ ਸਮਝ
ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਅਰ ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਤੁਮ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਰਮਾਨੰਦ

ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਐਸਾ ਤੁਝਕੋ ਪਛਾਨ ਕਰ ਜੋ ਤੁਮਾਰੀ ਸ਼ਰਣ ਆਯਾ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਭਗਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਸਿਮਰਨ ਭਜਨ ਕਰਿਆ ਸੋ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਪਛਾਣੀ ਅਰ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੁਮ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਧ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣੀ ॥ ਹੇ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਰਖੋਤਮ ਜੀ ਜਿਨ ਮਾਨੁਖੋਂ ਮੰਦਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਭਜਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਸ਼ਰਧਾ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਸੋ ਹੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਨਿਧਾਨ ਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਜਸੀ ਕਹੋਂ ਕਿ ਤਾਮਸੀ ਕਹੀਏ ਏਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੋ ਤੇ ਅਰਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਿਧਿ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਸੋ ਸੁਤੇ ਹੀ ਮਨੁੱਖਹੁ ਕੋ ਜਾਗ ਉਠਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਰਧਾ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਰਾਜਸੀ ਸਾਂਤਕੀ ਤਾਮਸੀ ਸੋ ਇਨਕੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਮੈਂ ਕਹੋਂ ਹੋਂ ਸੋ ਸੁਣ ਹੇ ਅਰ- ਜਨ ਜਿਨਕੀ ਸਾਂਤਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਨਿਸਚਾ ਤੋ ਯੇਹ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਸਰਬ ਬਯਾਪੀ ਜਾਨ

ਕਰ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਸਰਧਾ ਰਾਖੇਤੇ ਹੈਂ ਸਭਕੇ ਸੁਹਿਰਦ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਤੋ ਸਾਂਤਕੀ ਪੁਰਖ ਹੈਆਗੇ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਸੁਣ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਤਿਨਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਲਗੀ ਰਹਿਤੀਹੈ ਅਰ ਰਾਜਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਸੁਣ ਯਖੋਂ ਮੇਂ ਰਾਖਸ਼ੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਲਾਗੇ ਹੈ ਅਰ ਤਾਮਸੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿ ਸੁਣ ਪ੍ਰੇਤਭੂਤ ਗਣ ਇੱਤ-ਜਾਦਿਕ ਜੋ ਤਾਮਸੀ ਜੋਨਾਂ ਹੈਂ ਤਿਨਮੈਂ ਲਗੇ ਹੈਨ ਜੋ ਇਤਜਾਦਿਕ ਤਪੱਸਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਆਸੁਰੀ ਦੈਤਹੂ ਕੀ ਤਪੱਸਜਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੇਂ ਤੋ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਕੇ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਡਰ ਆਵੈ ਐਸੇ ਜੋ ਤਪੱਸੀ ਤਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਲੋਕਹੁੰ ਕੋ ਦਿਖਾਵਣੇ ਕ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਲੋਕ ਦੇਖ ਕਰ
ਕਹੇਂ ਏਹ ਬਡਾ ਤਪੱਸੀ ਹੈ ਮਨ ਮੇਂ ਫਲ ਕੀ ਕਾਮਨਾ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤਪ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ਼ਰੀਰ ਕੋ ਭੀ
ਕਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਤਪ ਕੇ ਫਲ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਨ ਕੀ ਦੇਹ ਮੇਂ ਭੀ ਹਉਂ ਆਤਮ ਰਾਮ
ਬਯਾਪੀ ਹੋਂ ਤੇ ਮੁਝਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋਅੰਧਮਤਿ
ਅੱਗਯਾਨੀ ਤਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੂੰ ਦੈਂਤ ਤਪੱਸੀ
ਜਾਨ ਏਹ ਤਪ ਦੈਤਹੁੰ ਕਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ
ਅਹਾਰ ਕੇ ਭੇਦ ਸੁਣ ਅਹਾਰ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈਂ
ਜੱਗ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇਹੈਂ ਤਪੱਸਯਾ ਭੀ ਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੀ

ਹੈ ਅਰ ਦਾਨ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਇਨਕੇ
ਭੇਦ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸੁਣ ॥ ਪਹਿਲੇ ਸਾਂਤਕੀ
ਅਹਾਰ ਸੁਣ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਸੇ ਆਰਬਲਾ ਬਹੁਤ ਹੋਇ
ਸੋ ਆਰਬਲਾ ਬਾਂਧਨੇ ਹਾਰੇ ਭੋਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਦੇਵ
ਤਿਓਂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪਾਠ ਕੀਏ ਤੇ ਦੇਵਤਾ
ਅਮਰ ਭਏ ਹੈਂ। ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕਾ ਅਹਾਰ ਸੁਣ ॥ ਜਿਸਕੇ
ਖਾਏ ਤੇ ਦੇਹ ਮੇਂ ਬਲ ਪੁਰਖਾਰਥ ਹੋਇ ਆਰੋਗਤਾ
ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਖਾਏ ਤੇ ਮਨਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਪਜੇ ਕਿ ਭਲਾ
ਭੋਜਨ ਖਾਈਏ ਅਰ ਜੋ ਸ੍ਵਾਦ ਤਿਸਤੇ ਭਰਾਹੂ ਆਘ੍ਰਿਤ
ਸਾਥ ਸਨਿਗਧ ਦਾਲ ਚਾਵਲ ਕੋਮਲ ਧਾੜੀਆਂ ਘ੍ਰਿਤ

ਸੋ ਚੋਪੜੀ ਨਰਮ ਏਹ ਅਹਾਰ ਸਾਂਤਕੀ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੋ ਪਯਾਰਾ ਹੈ। ਅਬ ਰਾਜਸੀ ਅਹਾਰ ਸੁਣ। ਕਉੜਾ ਖੱਟਾ ਸਲੂਣਾ ਅਤਿ ਸੇ ਤੱਤਾ ਤਿੱਖਾ ਜਿਸਕੇ ਖਾਏ ਤੇ ਮੁਖ ਜਲੇ ਅਰ ਰੋਗ ਉਪਜੇ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਐਸੇ ਬੁਰੇ ਫਲ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਤੇ ਹੋਵੈਂ ਏਹ ਅਹਾਰ ਰਾਜਸੀ ਮਨੁੱਖਹੁ ਕੋ ਪਯਾਰਾ ਹੈ॥ ਅਬ ਤਾਮਸੀ ਸੁਣ॥ ਜਿਸ ਅਹਾਰ ਕੇ ਬਨਾਣੇ ਮੇਂ ਰਾਤ੍ਰ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਗਈ ਹੋ ਰਾਤ੍ਰ ਕਾ ਬਾਸੀ ਅਰ ਸ੍ਵਾਦ ਭੀ ਜਿਸਮੇਂ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੋ ਦੁਰਬਾਸ ਛੋਡ ਗਯਾ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜੂਠਾ ਏਹ ਭੋਜਨ ਤਾਮਸੀ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਤਾਮਸੀ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੋ ਪਯਾਰਾ

ਹੈ। ਅਬ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੱਗ ਸੁਣ।ਪਹਿਲੇ ਸਾਂਤਕੀ ਜੱਗ ਸੁਣ ॥ ਜਿਸ ਜੱਗ ਮੇਂ ਫਲ ਪਾਵਣੇ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੇਂ ਬਿਧਿ ਲਿਖੀ ਹੈ ਸੋ ਕੀਜੇ ਹੈ ਅਰ ਜੱਗ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਕਿ ਮੁਝਕੋ ਜੱਗ ਕਰਨਾ ਜੋਗਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰਜੱਗ ਕੀਜੇ ਸੋ ਜੱਗ ਸਾਂਤਕੀ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ॥ ਅਬ ਰਾਜਸੀ ਜੱਗ ਸੁਣ ॥ ਜਿਸ ਜੱਗ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਫਲ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੇਵਲ ਲੋਕੋਂ ਤੇ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵਣੇ ਨਮਿੱਤ ਜੱਗ ਕੀਏ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਜੱਗ ਕੋ ਤੂੰ ਰਾਜਸੀ ਜਾਨ। ਅਬ ਤਾਮਸੀ ਜੱਗ ਸੁਣ॥ਜਿਸ ਜੱਗਮੇਂਸ਼ਾਸਤ੍ਰ

ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਮਨ ਭੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਾ ਹੋਇ ਬੇਦਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਭੀ ਨ ਪੜ੍ਹੀਐ ਸਾਧ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਜੱਗ ਪੀਛੇ ਦੱਖਣਾ ਨ ਹੋਇ ਅਰ ਐਸੇ ਜੱਗ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਜੱਗ ਕਰਤਾ ਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਭੀ ਨਾ ਹੋਇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਜੱਗ ਕੋ ਤਾਮਸੀ ਜਾਣ ॥ ਅਬ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਤਪ ਸੁਣ॥ ਕੌਣ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਕ ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਦੂਜਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੀਜਾ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਏਹ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਤਪ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਦੇਹ ਕਾ ਤਪ ਸੁਣ॥ ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜੀਉ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪੈਰ ਧਰਨਾ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕੋ ਖੇਦ ਨ ਪਹੁੰਚੇ ਏਹ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਤਪ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਅਸਥਾਵਰ

ਜੰਗਮ ਜੀਵ ਕੋ ਦੁਖਾਵੇ ਨਾਹੀਂ ਏਹ ਹਾਥੋਂ ਕਾ ਤਪ
ਕਰੇ ਦੇਹੀ ਕੋ ਜਲ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਸਾਥ ਸੂਚ ਰਾਖੇ ਦਾਤਨ
ਕਰਨੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਔਰ ਆਚਮਨ ਕਰੇ ਤਿਲਕ
ਕਰੇ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਪੂਜਨਕਰੇਅਰਜੋ ਬੁੱਧਿਵਾਨਆਪਤੇ
ਅਧਿਕ ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਪਾਸਾ ਵਸੇ ਉਸਕੀ ਪੂਜਾ
ਕਰਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਰੱਖਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਕਹਾ ਸੋ
ਸੁਣ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੋ ਤੋ ਪਰਾਈ ਔਰਤ
ਸੇ ਛੂਹੇ ਨਾਹੀਂ ਜੋ ਬਿਰਕਤ ਹੋਇ ਬਰਾਗੀ ਤੋ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਾ ਲੇਵੇ ਮਨ ਕਰ ਚਿਤਵੈ ਭੀ ਨਹੀਂ
ਏਹ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ

ਕਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਪ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਅਬ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤਪ ਸੁਣ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋ ਸੱਤ ਬੋਲਣਾ ਕੈਸਾ ਸਤ ਜਿਸ ਸੱਤ ਬੋਲਣੇ ਤੇ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਦੁਖ ਨ ਹੋਇ। ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਮਧੁਰ ਸੁਰ ਸੇ ਜਿਥ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ਭਾਈ ਜੀ ਮਿੱਤ ਜੀ ਭਗਤ ਜੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਮਿਤ੍ਰ ਜੀ ਜਿਸ ਬਚਨ ਕਰ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਐਸਾ ਬਚਨ ਬੋਲੇ ਔਰ ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਨੁੱਖ ਬੁਲਾਵੇ ਤੋ ਐਉਂ ਕਹੇ ਹਾਂ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਚਨ ਤਪੱਸਯਾ ਹੈ ਔਰ ਬਚਨ ਤਪ ਸੁਣ ਬੇਦ ਮਾਤਾ ਜੋ ਗਾਯਤ੍ਰੀ ਪੜ੍ਹੇ ਬੇਦ ਪਾਠ ਕਰੇ ਸਹੱਸ੍ਰਸੀਰਖਾ

ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੇ ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਅਰ ਕਥਾ ਮੈਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਲੀਲ੍ਹਾ ਅਵਤਾਰੋਂ ਕੇ ਚਰਿੱਤ੍ਰ ਸੋ ਪੜ੍ਹੇ ਕੀਰਤਨ ਬਿਸ਼ਨ ਪਦੇ ਗਾਵਣੇ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਚਨ ਤਪ ਕਰੇ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਮਨ ਕਾ ਤਪ ਸੁਣ ॥ ਪਹਿਲੇ ਮੁਖ ਤਪ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਾਖੇ ਮੇਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਲਗਾਵੇ ਅਰ ਚਿਤਵਨਾ ਤੇ ਮਨ ਕੋ ਵਰਜੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਲਗਾਵੈ ਅਰ ਮਨ ਕੋ ਸੁਧ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਭਾਵ ਜੋ ਸ਼ਰਧਾ ਸੋ ਲਗਾਵੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਏਹ ਮਨ ਕੀ ਤਪੱਸਜਾ ਕਹੀਏ ਹੈ ਅਬ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕੀ ਤਪੱਸਜਾ ਸੁਣ

ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹਰੇ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਇੱਤਯਾਦਿਕ ਮੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਸਹੱਸ੍ਰਨਾਮ
ਸਤਕ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਨੇ ਏਹ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕਾ ਤਪ ਹੈ ਅਬ ਇਸ
ਤਪੱਸਯਾ ਕੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੇਦ ਸੁਣ ॥ਏਹ ਜੋ ਦੇਹ
ਮਨ ਬਚਨ ਸ੍ਵਾਸੋਂ ਕਰ ਤਪ ਕਰਨਾ ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ
ਕਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮ ਸ਼ਰਧਾ ਸੇ, ਸੋ ਮੁਝਕੋ ਆਇਮਿਲਤਾ
ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ ਤਪੱਸਯਾ ਕਰੇ ਅਰ ਫਲ ਕਿਛੁ ਬਾਂਛੇ
ਨਾਹੀਂ ਮੁਝ ਈਸ਼ਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮੇਂ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇ
ਸੋ ਸਾਂਤਕੀ ਤਪ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ॥ ਅਰ ਲੋਕਹੁ ਮੇਂ ਭਲਾ
ਭਲਾ ਕਹਾਵਣੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਤਪ ਕਰੇ ਅਰ ਆਪਣੀ

ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਾ ਕਰਾਵੇ ਅਪਨੀ ਮਾਨਤਾ ਕਰਾਵੇ ਸੋ ਪਾਖੰਡੀ ਤਪੱਸੀ ਰਾਜਸੀ ਤਪੱਸਯਾ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਏਹ ਤਪੱਸਯਾ ਨਿਹਚਲ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਮਾਨਹੈ ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਅਬ ਤਾਮਸੀ ਤਪੱਸਯਾ ਸੁਣ ॥ ਜੋ ਅਗਯਾਨ ਕੇ ਲੀਏ ਹੂਏ ਤਪ ਕੀਜੈ ਅਰ ਜਿਸ ਤਪ ਕਰੇ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਕੋ ਕਸ਼ਟ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਕਰਨੇ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਤਪ ਕਰੇ ਸੋ ਤਾਮਸੀ ਤਪੱਸਯਾ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਅਬ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦਾਨ ਸੁਣ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਾਂਤਕੀ ਦਾਨ ਸੁਣ ਜੋ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾਨ ਕਰੇ ਏਹ ਦਾਨ ਅਵੱਸ਼ਯ ਕਰਨਾ ਮੁਝ ਕੋ ਯੋਗ੍ਯ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਕਰੇ ਉਤਮ ਬ੍ਰਹਮਣ

ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਜਿਸਤੇਕਛੁ ਸੰਸਾਰਕਾਮਨਾਕਾ ਉਪਕਾਰਨਹੋਇ ਕਿਸੀਕੁੜਮ ਸੱਕੇਕਾਬ੍ਰਾਹਮਣਨਾਹੋਇ ਅਰ ਅਤ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰਿਥੀ ਹੈ ਗਾਇ ਕੇ ਗੋਬਰ ਸਾਥ ਲੀਪੀ ਹੋਇ ਅਰ ਸਮਾਨ ਏਕਸਾ ਹੈ ਉਘੜ ਦੁਘੜੀ ਨਾ ਹੋਇ ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ ਕਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਆਪ ਭੀ ਇਸ਼ਾਨਨ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਇ ਸੁ ਕਰਮੀ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇਸ ਬਿਧਿ ਕਰ ਸੋ ਸਾਂਤਕੀ ਦਾਨ ਕਹਾਵੈ ਹੈ ॥ ਅਬ ਰਾਜਸੀ ਦਾਨ ਸੁਣ ॥ ਤਿਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਦੇਣਾ ਜਿਸਤੇ ਕੁਛ ਆਪ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਨ ਹੋਇ ਤਿਸਕੋ ਦਾਨ ਕਰੇ

ਤਿਸ ਦਾਨ ਦੀਏ ਕਰ ਫਲ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਕਰਨੀ ਏਹ ਦਾਨ ਰਾਜਸੀ ਕਹਾਵੈ ਹੈ। ਤਾਮਸੀ ਦਾਨ ਏਹ ਠਉਰ ਭੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਸਮਾਂ ਭੀ ਐਸਾ ਹੋਇ ਆਪ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਕਰ ਦਾਨ ਕੀਜੇ ਅਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਭੀ ਐਸਾ ਹੋਇ ਯਾ ਕਿਸੀ ਇਤਰਜਾਤੀ ਮਲੇਛ ਆਦਿਕ ਕੌ ਦਾਨ ਦੇਵੈ ਕ੍ਰੋਧ ਸਾਥ ਯਾ ਗਾਲੀ ਦੇਕੇ ਦੁਰਬਚਨ ਕਠੋਰ ਬਚਨ ਕਰ ਦਾਨ ਦੇਣਾਏਹ ਤਾਮਸੀ ਦਾਨਕਹਾਵੈਹੈ ਅਰਜਨ ਜਿਸਕੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੌਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਿਸਕੋ ਰਜੋਗੁਣ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਣੇ ਕਉ ਜਿਸਕੇ ਸਾਤਕ ਗੁਣ ਤੇ

ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਬਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ
ਅਰ ਜਿਸਕੇ ਤਮੋ ਗੁਣ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੰਘਾਰਣੇ
ਕੋ ਮਹਾਦੇਵ ਪਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਏਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ
ਉਸੀ ਨੇ ਬੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ਹੈਂ ਉਸੀ ਨੇ ਏਹ ਜੱਗ
ਬਨਾਏ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜੋ
ਆਗਯਾ ਹੈ ਇਨ ਬਿਧਿ ਬੇਦੋਂ ਕੇ ਬਕਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਹੈਂ ਬੇਦੋਂ ਕੀ ਬਿਧਿ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਜੱਗਦਾਨ ਤਪੱਸਯਾ
ਇਸ਼ਨਾਨ ਔਰ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਮ ਇਤਯਾਦਿਕ ਜੋ ਜੋ
ਹੈਂ ਸਭੀ ਬੇਦੋਂ ਕੋ ਸਮਝਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਇਨ

ਜੱਗਦਾਨ ਤਪੱਸਯਾ ਕਾ ਫਲ ਸੁਣ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸਕਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਮਾਂਗਤੇ ਕੇਵਲ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗੇ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਿਸੀ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਲੀਏ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾਮਨਾ ਕੋ ਪਾਵੈਂਗੇ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥ ਪੱਤ੍ਰ ਫਲ ਪੁਸ਼ਪ ਜੋ ਕੁਛ ਮੁਝ ਕੋ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇ ਸੋ ਹੌਂ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਪਰ ਕਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਭੀ ਸੁਣ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋ ਮੁਝ ਕੋ ਸੱਤ ਜਾਣੇ ਕਿ ਏਹ ਜੋ ਕੁਛ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਉ ਸਮਰਪਣ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ

ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੈਂ ਅਰ ਆਪਕੋ ਏਹ ਜਾਣੈ ਜੋ ਮੈਂ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਭਗਤ ਹੌਂ ਆਪਨੇ ਮੇਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਮੇਂ
ਭੇਦ ਨਾ ਜਾਣੈ ਅਰ ਆਪਕੋ ਏਹ ਕਹੇ ਕਿ ਹਉਂ
ਮਨਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਦਾਸ ਹੌਂ ਮੇਰਾ
ਦਾਸ ਹੋਕਰ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਜੋ ਮੁਝੇ ਸਮਰਪੇ
ਸੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੌਂ ਐਸੇ ਭਗਤ ਕਾ ਦੀਆ
ਮੁਝ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਕੋਈ
ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਅਗਨੀ
ਮੇਂ ਹੋਮ ਕਰਾਇ ਦਾਨ ਕਰੀਏ ਤਪ ਕਰੀਏ ਔਰ
ਜੋ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰੀਏ ਸਰਧਾ ਤੇ ਰਹਤ ਤਿਸਕਾ ਫਲ

ਸੁਣ ਜੋ ਕਰਮ ਮੇਰੇਨਮਿੱਤ ਕਰੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮੈਂ ਅੰਗੀ-
ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਅਰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਪਿਤਰੋਂ ਕੇ ਨਮਿੱਤ
ਕਰੀਏ ਤਉ ਵਹੁ ਭੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇਸ਼ਰਧਾ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਂ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਦੀਆ ਹੂਆ ਕਿਨਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣ ਸੋ ਫਲ ਭੂਤੋਂ ਕੀ ਦੇਹ ਧਾਰ ਕਰ
ਭੋਗਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਵਹਿ ਫਲ ਕੋ ਭੋਗਤੇ
ਹੈਂ ਮੁਝਕੋ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਅਰ ਮੈਂ ਭੀ
ਉਸ ਕੋ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤਾ ਹੂੰ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ
ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦ੍ਯਾ ਜੋਗ
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿਸਰਧਾ

ਜੋਗ ਬਿਭਾਗੋ ਨਾਮ ਸਪਤਦਸਮੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੭ ॥

ਆਗੇ ਸਤਾਰਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣੋ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਅਬ ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ॥ ਏਕ ਮੰਡਲੀਕ ਨਾਮ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਦੁਸਾਸਨ ਨਾਮਾ ਰਾਜਾ ਥਾ ਏਕ ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਔਰ ਦੇਸ ਕਾ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਸ ਮੇਂ ਸ਼ਰਤ ਬਾਂਧੀਹਾਥੀ ਲੜਾਏ ਅਰ ਕਹਾ ਜਿਸਕਾ ਹਾਥੀ ਜੀਤੇ ਸੋ ਏਹ ਅਮਕਾ ਧਨ ਲੇਵੇ ਤਬ ਦੂਸਰੇ ਰਾਜੇ ਕਾ ਹਾਥੀ ਜੀਤਾ ਦੁਸਾਸਨ ਕਾ ਹਾਥੀ ਹਾਰਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਹਾਥੀ ਮਰ ਗਿਆ ਰਾਜਾ ਕੋ ਵਡੀ ਚਿੰਤਾ ਭਈ ਏਕ ਦਰਬ

ਗਿਆ ਦੂਸਰੇ ਹਾਥੀ ਮਰਾ ਤੀਸਰੇ ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਹਾਸੀ ਭਈ ਇਸਤੇ ਨਿੰਦਾਚਲੀ ਇਸੀ ਚਿੰਤਾ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਭੀ ਮਰ ਗਿਆ ਜਮਦੂਤ ਪਕੜ ਕਰ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ ਲੇਗਏ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਏਹ ਹਾਥੀ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਮਰਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਹਾਥੀ ਕੀ ਜੋਨਿ ਦੇਵੋ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਰਾਜਾ ਦੁਸਾਸਨ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਹਾਥੀ ਭਯਾ ਵਹਾਂ ਉਸ ਰਾਜੇ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹਾਥੀਥੇ ਤਿਨ ਮੇਂ ਆਯਾ ਅਰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਥੀ ਮਨਮੇਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਏਹੀ ਪਛਤਾਵੇ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਰਾਜਾ ਥਾ ਅਬ ਹਾਥੀ ਭਯਾ ਹੂੰ ਬਹੁਤ ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਖਾਵੇਪੀਵੇ

ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਏਕ ਸਾਧੂ ਆਯਾ ਤਿਸਨੇਰਾਜਾ
ਕੋ ਏਕ ਸ਼ਲੋਕ ਸੁਨਾਯਾ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ
ਕਹਾ ਹੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਕੁਛ ਮਾਂਗੋ ਉਨ ਕਹਾ ਔਰ ਮੇਰੇ
ਪਾਸ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ਏਕ ਹਾਥੀ ਨਹੀਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਣ
ਕਰ ਵੁਹੀ ਹਾਥੀ ਦੀਆ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ
ਆਯਾ ਦਾਨਾ ਰਾਤ ਬਰਾਤ ਕੋ ਦੀਆ ਵਹੁ ਖਾਵੇ ਨਹੀਂ
ਪਾਨੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੀਆ ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਚਿਤਵੈ
ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੁਝੇ ਇਸ ਜੋਨਿ ਤੇ ਛੁਡਾਵੇ ਤਬ
ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਮਹਾਵਤ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਪੂਛਾ ਕਹੋ
ਇਸ ਹਾਥੀ ਕੋ ਕਯਾ ਦੁੱਖ ਹੈ ਖਾਤਾ ਪੀਤਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ

ਮਹਾਵਤ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਇਸਕੋ ਦੁਖ ਕੁਛ ਨਹੀਂ
ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕ ਕਹਾ ਹਾਥੀ ਖਾਤਾ ਪੀਤਾ
ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਖੜਾ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾਹੈ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਰਾਜਾ
ਆਪ ਦੇਖਣੇ ਕੋ ਆਯਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਵੈਦ
ਬੁਲਾਏ ਔਰ ਮਹਾਵਤ ਸਦਾਏ ਸਭ ਕੋ ਹਾਥੀਦਿਖਾਯਾ
ਉਨ੍ਹੋਂ ਨੇਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਸਕੋ ਮਾਨਸੀ
ਕੋਈ ਦੁਖ ਹੈ ਦੇਹ ਕਰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਮਨ ਕਰ
ਦੁਖ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹਾਥੀ ਤੂੰਹੀਂ ਬੋਲਕੇ ਕਹੁ
ਤੁਝੇ ਕਯਾ ਦੁਖ ਹੈ? ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਸ਼ਕਤਿ ਸੇ ਮਨੁੱਖਹੁ
ਕੀ ਭਾਖਾ ਮੇਂ ਹਾਥੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਵੱਡਾ

ਧਰਮੱਗ ਹੈਂ ਏਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੀ ਬੜਾ ਬੁੱਧਿਵਾਨ ਹੈ
ਇਸਕੇ ਘਰ ਕਾ ਅੰਨ ਸੋ ਖਾਵੇ ਜੋ ਬਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ
ਹੋ ਅਰ ਮੈਂ ਤੋ ਵੱਡਾ ਪਾਪੀ ਹੋਂ ਇਸ ਕਰ ਇਸਕੇ ਘਰ
ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਮੁਝਕੋ ਕਬ ਮਿਲੇ ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ
ਹੇ ਰਾਜਾ ਆਪਣਾ ਹਾਥੀ ਫੇਰ ਲੈ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਦਾਨ
ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਫੇਰਤਾ ਏਹ ਹਾਥੀ ਮਰੇ ਭਾਵੇਂ
ਜੀਵੇ ਤਬ ਹਾਥੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ਤੂੰ ਕਲਪੇਂ ਮਤ
ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਕੀ ਪੋਥੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਝੇ
ਗੀਤਾ ਕੇ ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਣਾਉ ਤਬ
ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਐਸਾ ਕੀਆ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ

ਧਸਾਇ ਕੇ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਤੱਤਕਾਲ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਆਏ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਇ ਬਿਬਾਨੋਂ ਪਰ ਚੜਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਾਮੁਣੇ ਆਣ ਖੜਾ ਹੂਆ ਰਾਜਾ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਅਧਮ ਦੇਹ ਸੇ ਛੁਟਾ ਹੂੰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਰਾਜਾ ਥਾ ਹਾਥੀ ਮੈਂਨੇ ਲੜਾਏ ਥੇ ਮੇਰਾ ਹਾਥੀ ਹਾਰ ਗਿਆ ਤਿਸੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਰਣ ਭਯਾ ਧਰਮ-ਰਾਜ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਮੈਂ ਹਾਥੀ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਯਾ ਮੈਂਨੇ ਅਰਜ਼ ਕਰੀ ਥੀ ਮੇਰਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਭੀ ਕਹੋ ਕਬ ਹੋਗਾ

ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸਤਾਰ੍ਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਗੀ ਸੋ ਤੇਰੀ ਅਰ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਅਰ ਮੈਂ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੌਂ ਦੇਵਦੇਹੀ ਪਾਇ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਗਿਆ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਯਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਏਹ ਸਤਾਰ੍ਵੇਂ ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਜੋ ਤੈਂਨੇ ਸੁਣਾ ਹੈ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇਂ ਨਾਮ ਸਪਤਦਸਮੋਂ ਧ੍ਯਾਇ ॥ ੧੭ ॥

ਅਠਾਰਵਾਂ ਧਯਾਇ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ॥ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨਕਰੇਹੈਕਿ ਹੇਮਹਾਂਬਾਹੋ ਰਿਖੀਕੇਸ਼ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਹੇ ਕੇਸੀ ਦੈਂਤ ਕੇ ਮਾਰਨ ਹਾਰੇ ਜੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹਉਂ ਤੁਝਤੇ ਸੰਨਯਾਸ ਕਾ ਤੱਤ ਜਾਨਿਆਂ ਚਾਹੌਂ ਜੀ ਜੋ ਸੰਨਯਾਸ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਆਗ ਕਾ ਤੱਤ ਬੀ ਜਾਨਿਆਂ ਚਾਹੌਂ ਹੌਂ ਜੋ ਤਿਆਗ ਕਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਉੱਤਰ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਕਹੋ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੋਲਤ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ

ਵਾਚ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਸਬੀ
ਕਾਰਜ ਕਰਮ ਤਯਾਗ ਕਰ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਆਵਣਾ
ਐਸਾਜੋਪ੍ਰਾਣੀਗਯਾਨੀ ਸੋ ਸੰਨਯਾਸੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹੇ ਅਰ
ਜਨ ਮੇਰੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ
ਮੇਰੀ ਭਗਤ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਕਾਮਨਾ
ਨਾ ਕਰਣੀ ਐਸਾ ਜੋ ਚਤਰ ਬਿਚੱਖਣ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਸੋ
ਗਯਾਨੀ ਕਹੀਏ ਹੈ ਏਹ ਤੋ ਮੈਂਨੇ ਅਪਨੇ ਮਤ ਕਾ
ਸੰਨਯਾਸ ਔਰ ਤਯਾਗ ਕਹਾ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਮਤ ਸੁਣ. ਇਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਇਉਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਜਜੈਂਬੁਰੇਕਰਮ ਤਯਾਗੀਏਤੈਸੇਂ ਭਲੇਕਰਮਭੀ ਤਯਾਗੀਏ

ਕਯੋਂ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਸੁਖ ਅਰ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਭੋਗੀਏ ਹੈ ਭਲਾ ਕਰਮ ਕੰਚਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋਨਾ ਤਿਸਕੀ ਬੇੜੀ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਹੈ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਲੋਹਾ ਸੋ ਤਿਸ ਲੋਹੇ ਕੀ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਬੇੜੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਦੋਨੋਂ ਬੰਧਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਤੇ ਇਨਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਕ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਇਉਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੱਗ ਦਾਨ ਤਪਸਯਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਇਨ ਤੇ ਆਦਿ ਸਤ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਤਯਾਗਣੇ ਏਹ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਏਹ ਕਰਮ ਕੀਏ ਤੇ ਦੇਹ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਰਥ ਬੰਸੀ ਅਰਜਨ ਅਬ ਨਿਸਚੈ ਕਰ

ਮੇਰੇ ਮਤ ਕਾ ਤਯਾਗ ਸੁਣਾਤਯਾਗ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ॥ ਪਹਿਲੇ ਤੋ ਮੇਰਾ ਮਤ ਏਹ ਹੈ ਜੱਗਦਾਨ ਤਪੱਸਯਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਏਹ ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਇਨਕਾ ਤਯਾਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਜੋ ਭਲੇ ਬਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਏਕ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਤਿਨਕੋ ਭਲੇ ਹੈਂ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਫਲ ਕਿਛੁ ਬਾਂਛਤੇ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਤ ਮੇਂ ਏਹ ਬਾਤ ਭਲੀ ਹੈ ਸਭ ਬਾਤੋਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਸਤ ਕਰਮ ਕੀਜਹਿ ਅਰ ਫਲ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨਾ ਕਰੀਏ ਏਹ ਬਾਤ ਅਤਿ ਭਲੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਅਗਯਾਨ ਤੇ ਆਲਸ

ਕਰ ਸਤ ਕਰਮ ਤਿਆਗ ਕੀਜਹਿ ਜੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਹੋਵੈ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਸਤ ਕਰਮ ਤਯਾਗੇ ਸੋ ਏਹ ਤਾਮਸੀ ਤਯਾਗ ਕਹੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇਹ ਕੇ ਦੁਖਕੇ ਡਰ ਸਤ ਕਰਮ ਤਯਾਗੇ ਜੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਏ ਤੇ ਮੁਝੇ ਸੀਤ ਲਾਗੇ ਹੈ ਹਾਥ ਦੁਖੇ ਹੈ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਤਯਾਗ ਰਾਜਸੀ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਇਸ ਤਯਾਗ ਕਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋ ਕਹੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਖੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਜਨਮ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਮੁਝਕੋ ਭਲੇ ਹਨ

ਅਵਸ਼੍ਯਮੇਵ ਕਰਮ ਕਰ ਅਰ ਫਲ ਕਿਛੁ ਬਾਂਛੇ ਨਾਹੀਂ ਐਸਾ ਸਾਤਕੀ ਤਿਆਗ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਭਲੇ ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਅਰ ਆਪ ਇਨ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਅਰ ਆਪ ਇਨ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਫਲ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕੀ ਬੁੱਧਿ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਰਮਲ ਬੁੱਧਿ ਤੇ ਗਯਾਨ ਉਪਜ ਆਵੈ ਹੈ ਜਬ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਾ ਗਯਾਨ ਉਪ ਜਿਆ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ

ਇਸਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗ ਨਾ ਕਰੇ ਜੈਸੇ ਪਉੜੀ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੰਦਰ ਕੇ ਊਪਰ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹੀਏ ਹੈ ਏਹ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਤੈਸੇ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਕਿਸੀ ਦੇਹ ਧਾਰ ਕੀ ਸ਼ਕਤਿ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਤਕਰਮ ਤਯਾਗੇ ਹੇ ਅਰ-ਜਨ ਜਬ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬੀਰਜ ਸੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮੇਂ ਏਹ ਜੀਵ ਆਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਦਿਨ ਤੇ ਲੇਕਰ ਮਰਨੇ ਕੇ ਦਿਨ ਤਕ ਕਬੀ ਏਹ ਨਿਹਕਰਮ ਨਹੀਂ ਅਰ ਨਾ ਇਹ ਜੀਵ ਤਯਾਗੀਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨਏਹ ਜੀਵ ਕਬ ਨਿਹਕਰਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰੇ

ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਰ ਮੁਝ ਮੇਂ ਸਮਰਪੇ ਕੁਛ ਫਲ ਮਾਂਗੇ ਨਾਹੀਂ
ਤਬ ਏਹ ਜੀਵ ਨਿਹਕਰਮੀ ਤੇ ਤ੍ਯਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਬ
ਔਰ ਸੁਣ॥ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੋ ਨਿੱਤ ਹੀ ਆਪਨੇ ਕਰਮ ਕੀਏ
ਕਾ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣ॥ਭਲੇਕਰਮ
ਕਾ ਫਲ ਸੁਖ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਅਰ ਜੋ ਭਲੇ
ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਰਲੇ ਮਿਲੇ ਕੀਜਹਿਸੋ ਸੁਖ ਦੁਖਭੀ ਮਿਸ੍ਰਤ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਏਹ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਫਲਹੈਂ ਜੋਨਿੱਤ ਸੰਸਾਰੀ
ਮਾਨੁੱਖੋਂ ਕੋ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪਰ ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਤ੍ਯਾਗ
ਕਰ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਨਹੀਂ ਆਏ ਤਿਨਕੋ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਮੇਰੇ ਚਰਣ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ

ਨਿਕਟ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ॥ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਮਾਨੁਖੋਂ ਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਲੇ ਵਾ ਬੁਰੇ ਸੋ ਸਭ ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮਨ ਇਨ ਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਆਤਮਾਂ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਕਰਤਾ ਹੈ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਕੇਵਲ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਸਕੋ ਤੈਨੇ ਪਹਿਚਾਣਾ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਨਿਰਮਲ ਬੁੱਧਿ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਆਤਮਾਂ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੁਰਮਤਿ ਜੋ ਅੰਧ ਮੱਤ ਪੁਰਸ਼ ਹੈਂ ਤਿਸ ਆਤਮਾਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਿਸਕੋ ਅਹੰਬੁਧਿ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਉਂ ਜੋ ਹਉਂ ਸੋ ਆਤਮਾਂ ਹੋਂ

ਅਕਰਤਾ ਹੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਜੋ ਕੁਛ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਮਨ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਐਸੀ ਬੁੱਧਿ ਹੈ ਸੋ ਵਹੁ ਸਰਬ ਲੋਕਹੁੰ ਕੋ ਮਾਰਤਉ ਤਿਸ ਕਉ ਕੋਈ ਦੋਖ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਤਿਸ ਕੋ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਅਬ ਅਰਜਨ ਤੀਨ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਗਜ਼ਾਨ ਅਰ ਤੀਨ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਕਰਮ ਅਰ ਕਰਤਾ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸੁਣ॥ ਪਹਿਲੇ ਸਾਤਕੀ ਗਜ਼ਾਨ ਸੁਣ॥ ਜਿਸ ਗਜ਼ਾਨ ਕਰ ਸਭ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਵਿਖੇ ਤਿਸ ਕੋ ਏਕ ਹੀ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਵਜ਼ਾਪਕ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਏਕ ਸਾ ਹੋ ਵਰਤੇ ਦੁਖ

ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣੈ ਏਹ ਸ਼ਾਂਤਕੀ ਗਿਆਨ
ਕਹਾਵੇ ਹੈ ॥ ਅਰ ਜਬ ਗਿਆਨ ਭਿੰਨਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਇ ਜੋ
ਏਹ ਔਰ ਹੈ ਮੈਂ ਔਰ ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਹੈ ਭਿੰਨ
ਭਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਇ ਸੋ ਰਾਜਸੀ ਤਿਆਗ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਅਰ
ਜਿਤ ਗਿਆਨ ਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵੇ ਅਰ
ਸਭਕੇ ਸਾਥ ਵੈਰ ਬੰਧਿਆ ਰਹੇ ਸੋ ਐਸਾ ਤਾਮਸੀ
ਗਿਆਨ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਅਬ ਅਰਜਨ ਕਰਮ ਸੁਣ ॥ ਜੋ
ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮ ਕੀਜਹਿ ਜੋ ਇਹ ਕਰਮ ਕਰਨਾ
ਮੁਝਕੋ ਯੋਗ ਹੈ ਫਲ ਕਿਛੁ ਬਾਂਛਤੇ ਨਹੀਂ ਏਹ ਸਾਂਤਕੀ
ਕਰਮ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਮ ਕੀਏ ਫਲ ਕੀ ਬਾਂਛਾ

ਹੈ ਅਰ ਅਹੰਕਾਰ ਸਾਥ ਕੀਜਹਿ ਜੋ ਏਹ ਕਰਮ ਹਉਂ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਜਿਸ ਕਰਮ ਕੀਏ ਤੇ ਜੰਜਾਲ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਸੋ ਐਸਾ ਕਰਮ ਰਾਜਸੀ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਕਰਮ ਮੇਂ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧਨਾ ਕਿਸੀ ਜੀਵਕਾ ਦੁਖਾ-ਵਣਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਘਾਤ ਕਰਨਾ ਅਰ ਏਹ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਪਨਾ ਬਲ ਅਰ ਵਡਿਆਈ ਦਿਖਾਵਣੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਕਰਮ ਅਰੰਭ ਕਰੇ ਸੋ ਤਾਮਸੀ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਅਬ ਕਰਮ ਕਾ ਕਰਤਾ ਸੁਣ ॥ ਸੋ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮ ਕਰ ਕਿਆ ਜੱਗ ਮਹੋਤਸਵ ਹੋਮ ਸ਼੍ਰਾਧ ਖਿਯਾਹ ਇਤਜ਼ਾਦਿਕ ਔਰ

ਜੋ ਸਤ ਕਰਮ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਰੇ ਫਲ ਕਿਛੁ ਬਾਂਛੈ ਨਹੀਂ ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਈਸ਼੍ਵਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਹੈ ਅਰ ਉੱਦਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਕੁਛ ਸਹਿਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ਅਰ ਇਉਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅਮਕਾ ਕਾਰਜ ਮੇਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇ ਤਬ ਮੇਰਾ ਤੋਖ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਾਜ ਬਿਗੜੇ ਤੌ ਕਲਪੇ ਨਾਹੀਂ ਜੋ ਕੁਛ ਕਾਰਜ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇ ਤੌ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਾ ਹੋਇ ਐਸੇ ਵਹ ਕਸਾ ਸਮਝੇ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਸਭ ਕੁਛ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕਾ ਹੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜੋ ਕੁਛ ਈਸ਼੍ਵਰ ਇੱਛਾ ਸੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸੋ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਂਤਕੀ

ਕਰਤਾ ਕਹਾਵੈ ਹੈ ॥ ਅਬ ਰਾਜਸੀ ਕਰਤਾ ਸੁਣ ॥
ਜੀਵਹੂੰ ਕੇ ਦੁਖਾਵਣੇ ਮੇਂ ਤਿਸਕਾ ਸੁਭਾਵ ਅਰ ਅਪ
ਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਹਰਖਸੋਗਕਰ ਸੰਜੁਗਤਿ ਜੋ ਜੱਗ ਕੀਏ ਤਿਸਕੇ
ਫਲ ਪਾਵਣੇ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਮਨਮੇਂ ਕਰੇ ਕਿ ਲੋਗ ਮੁਝਕੋ
ਧੰਨ ਕਹੈਂਗੇ ਇਤ ਨਮਿੱਤ ਹਰਖ ਹੋਣਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇ
ਜੋ ਦਰਬ ਖਰਚ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੋਗ ਹੈ
ਏਹ ਰਾਜਸੀ ਕਰਤਾ ਕਹਾਵੇ ਹੈ। ਅਬ ਤਾਮਸੀ ਕਰਤਾ
ਸੁਣ ॥ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਕੋ ਸਮਝੇ ਨਾਹੀਂ ਜੋ ਜੱਗ
ਮਹੋਤਸਵ ਕਿਸ ਬਿਧਿ ਕੀਜਹਿ ॥ ਕਿਸੀ ਕੋ ਮਸਤਕ
ਨਿਵਾਵੈ ਨਹੀਂ ਮਹਾਂ ਮੂੜ ਮੂਰਖ ਆਲਸੀ ਵਿਖਾਦੀ

ਸਤ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਲੜਾਈ ਕਰੇ ਅਰ ਵਿਲੂੜ ਏਹ
ਤਾਮਸੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਬ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਕੀ ਬੁੱਧਿ ਸੁਣ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ
ਸੁਣ॥ ਜਿਸ ਬੁੱਧਿ ਕਰ ਗ੍ਰਹਸਤ ਮੇਂ ਭੀ ਸੁਖੀ ਰਹੇ ਭਲੇ
ਕਾਰਜ ਕੋ ਭਲਾ ਜਾਣੇ ਬੁਰੇ ਕਾਰਜ ਕੋ ਬੁਰਾ ਜਾਣੇ
ਅਰ ਏਹ ਭੀ ਸਮਝੇ ਇਸ ਬਾਤ ਤੇ ਮੁਝਕੋ ਮੁਕਤਿ
ਇਸ ਬਾਤ ਤੇ ਬੰਧਨ ਹੈਂ ਜਿਸ ਬੁੱਧਿ ਕਰ ਏਹ ਬਾਤ
ਸਮਝੇ ਸੋ ਸਾਂਤਕੀ ਬੁੱਧਿ ਹੈ। ਅਰ ਜਿਸ ਬੁੱਧਿ ਸੇ
ਧਰਮ ਕੋ ਅਧਰਮ ਜਾਣੇ ਬੁਰੇ ਕਉ ਭਲਾ ਜਾਣੇ
ਅਉਰ ਕੀ ਅਉਰ ਸਮਝੇ ਇਹ ਰਾਜਸੀ ਬੁੱਧਿ ਹੈ

ਲੱਛਨ ਕਹੀਏ॥ ਜਿਸ ਬੁੱਧਿ ਕਰ ਧਰਮ ਕੋ ਅਧਰਮ
ਜਾਨੇ ਕੌਨ ਅਧਰਮ ਜੀਵ ਘਾਤ ਕੀਏ ਤੇ ਪੁੰਨ ਜਾਣੇ
ਏਹ ਬੱਕਰਾ ਮਾਰੋਂ ਹੋਂ ਪੁੰਨ ਹੋਇਗਾ ਇਤਯਾਦਿਕ
ਔਰ ਬਾਤ ਸਮਝੇ ਐਸੇ ਧਰਮ ਕੋ ਅਧਰਮ ਉਲਟੇ
ਸਮਝੇ ਸੋ ਤਾਮਸੀ ਬੁੱਧਿ ਕਹਾਵੇਹੈ ਅਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾਸੁਣ॥
ਮਨ ਕਿਸੀ ਵਿਕਾਰ ਕਉ ਨਾਂ ਚਿਤਵੈ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਸਭ ਵਸਹੋਵਹਿੰ ਕੇਵਲ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂਕੀ ਸ਼ਰਣਿਹੋਜਬਏਹ
ਬਾਰਤਾ ਹੋਇਤਬ ਸਾਂਤਕੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਜਾਨਅਰਜਬਮਨ
ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਮੇਂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਰਬ ਕੇ ਖੱਟਣੇ ਮੇਂ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਖਾਵਣੇ ਪਹਿਰਣੇ ਮੇਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾਹੋਵੇ ਤਬ ਅਰਜਨ

ਰਾਜਸੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਤੂੰ ਜਾਣ ॥ ਅਰ ਜਬ ਮਹਾਂ ਘੋਰਨਿੰਦ੍ਰਾ
ਵਿਖੇ ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਰ ਪਰਮ ਚਿੰਤਾ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹਰ
ਕਿਸੀ ਸੇ ਕਲਹ ਬਿਖਾਦ ਏਹ ਤੀਨੋਂ ਲੱਛਣ ਤਾਮਸੀ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਕੇ ਹੈਂ ਅਰ ਐਸੀ ਦੁਰਬੁੱਧੀ ਸੇ ਰੰਗੇ ਹੈਂ
ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਲਹ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਆਪ
ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਤਿਨਕੀ ਤਾਮਸੀਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ
ਜਾਣ ਹੇ ਭਾਰਤ ਬੰਸੀ ਅਰਜਨ ਅਬਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ
ਸੁਖ ਸੁਣ ॥ ਜੋ ਮੁਖ ਕੜੂਆ ਖਾਵੇ ਨਹੀਂ ਮਿਸਟ ਸੁਖ
ਦਾਇਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੁੱਲ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਪ ਹੋਇ
ਕਸ਼ਟ ਸਾਧਕ ਤਬ ਰਾਜ ਸ੍ਵਰਗ ਫਲ ਪਾਵੈ

ਏਹ ਸਾਂਤਕੀ ਸੁਖ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਅਬ ਰਾਜਸੀਸੁਖ ਸੁਣ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟਕਰ ਪੀਛੇ ਬਿਖ ਫਲ ਪਾਏ ਏਹ ਰਾਜਸੀ ਸੁਖ ਕਹਾਵੇ ਹੈ ਤੁਛ ਫਲ ਏਹ ਚਾਰੋਂ॥ ਅਬ ਤਾਮਸੀ ਸੁਖ ਸੁਣ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬਿਸੁਰਤ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇਂ ਆਲਸ ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ ੧ ਭ੍ਰ ਕਾ ਬਿਸਾਰਨਾ ਏਕ ਕੁਸ਼ਲ ਧ੍ਰਿਤ ਕੇ ਮਬਨ ਮੇਂ ਸਭ ਤੇ ਨਿਪਟ ਸੰਕਾ ਅਬ ਅਰਜਨ ਔਰ ਸੁਣ ਸੂਰਗਾ ਤੇ ਲੇਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤਲੇ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਨਾਗਾ ਲੋਕ ਤਕ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮਾਯਾ ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਮਾਯਾ ਕੇ ਤੀਨ ਗੁਣ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਤੀਨ ਹੀ ਗੁਣੋਂ

ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਮੇਂ ਲੋਕ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ਲੋਕੋਂ ਵਿਖੇ ਗੁਣ ਹੈਂ
ਗੁਣੋਂ ਵਿਖੇ ਲੋਕ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਮਈ
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਹੀਏ ਹੈ ਹੇ ਪਰੰਤਪ ਅਰਜਨ ਅਬ ਬ੍ਰਹ-
ਮਣ ਖੱਤ੍ਰੀ ਵੈਸ਼ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਇਨ ਚਾਰ ਵਰਣੋਂ ਕੇ ਸੁਭਾਵ
ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਸੁਣ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਕਹੀਏ ਜੋ
ਸਾਥ ਹੀ ਲੈ ਜਨਮੀਏ ॥ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਸੁਭਾਵ
ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੀਤਣੀਆਂ ਮਨ
ਜਿਤਣਾਂ ਤਪ ਕਰਨਾ ਭਜਨ ਕਰਨਾਂ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਅਰ
ਖਿਮਾਂ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵ ਗਜਾਨ ਆਪਣਾ ਅਰ ਬਿੱਗ-
ਜ਼ਾਨ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਾ ਏਹ ਜਾਨਣਾ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਖੇ

ਤੱਤ ਬੁਧਿ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਹੈ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਸੁਭਾਵ
ਕੇ ਧਰਮ ਕਹੇ॥ਅਬ ਖੱਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਧਰਮ ਸੁਣ॥
ਸੂਰਮਾਂ ਤੇਜਸ੍ਵੀ ਰਾਜਾ ਜੁੱਧ ਤੇ ਭਾਗੇ ਨਹੀਂ ਸਿਆਣਾ
ਕੁਛ ਦਾਨੀ ਆਪਕੋ ਈਸ਼੍ਵਰ ਠਾਕੁਰ ਮਹੰਤ ਜਾਨਨਾ
ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਈਸ਼੍ਵਰ ਵਿਖੇ ਸ਼ਰਧਾ ਏਹ ਖੱਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੁਭਾਵਕੇ
ਲੱਛਣ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਵੈਸ਼ਕੇ ਸੁਭਾਵਕੇ ਧਰਮ ਸੁਣ॥ਖੇਤੀ
ਕਰਨੀ ਵਣਜ ਵਪਾਰ ਗਊਆਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਏਹ ਵੈਸ਼ਕੇ
ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਧਰਮ ਹੈਂ॥ਅਬਸੂਦ੍ਰਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕੇਧਰਮਸੁਣ
ਤੀਨੋਂ ਹੀ ਵਰਣੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀਸੇਵਾਤੇਜੋਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਇ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਸੰਤੋਖ ਏਹ ਸੂਦ੍ਰ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕੇਧਰਮ

ਹੈਂ । ਏਹ ਚਾਰੋਂ ਵਰਨੋਂ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਹੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਹ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਭਲੀ ਸਿੱਧ ਕਉ ਪਾਵੇ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੂਏ ਤੇ ਜੋ ਫਲ ਉਪਜੇ ਹੈ ਸੋ ਕਹਾ ਕਹੀਏ ਪਰੰਬ੍ਰਹਮ ਸਗਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਕੋ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਮੇਂਰਵਿਆ ਹੂਆ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਂਗੇਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਚਾਰੋਂ ਵਰਨੋਂ ਕੇ ਜੋ ਧਰਮ ਕਹੇ ਹੈਂ ਇਨ ਮੇਂ ਸਭ ਕੋ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੇ ਕਲਜਾਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਤੁਛ ਦੇਖੇ ਪਰ ਕਾ ਧਰਮ ਬਡਾ ਦੇਖੇ ਤਉ ਭੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੇ ਇਸਕੋ ਕਲਜਾਣ

ਢੇਨੀ ਹੈ ਪਰਕਾ ਧਰਮ ਇਸਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਕਰੇਗਾ
ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਕੀਏ ਤੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਅਪਨਾ
ਧਰਮ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਏਹ ਚਾਰ ਵਰਣੋਂ
ਕੇ ਧਰਮ ਕਹੇ ॥ ਅਬ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣ ॥ ਹੇ
ਅਰਜਨ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਣੇ ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਗੁਣ ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ
ਹੈਂ ਸਹਜ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਸੀ ਕੋ ਚਉਥਾ
ਪਦ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਸਹਜ ਪਦ ਹੈ ਤੁਰੀਆ
ਪਦ ਭੀ ਸੱਤਪਦ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸ
ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਤ ਜਾਗੋ
ਕਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਅਰ ਜੋ ਸਤ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ

ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਾ ਅਰੰਭ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਵੱਡਾ ਦੋਖ ਹੈ
ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣ ਜੈਸੇ ਧੂੰਏਂ ਤੇ ਰਹਿਤ
ਨਿਰਮਲ ਅਗਨਿ ਜਲਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਰਮਲਅਗਨਿ
ਸੇ ਧੂੰਏਂ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ਮੇਂ ਲੀਏ ਤਬ ਨਿਰਮਲ
ਅਗਨਿ ਕੋ ਵਿਗਾੜ ਡਾਰੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਚੌਥੇ ਪਦ ਵਾਲੇ
ਕੋ ਕਰਮ ਕਾ ਅਰੰਭ ਕਰਨਾ ਦੋਖ ਹੈ ਕਰਮ ਕਾਅਰੰਭ
ਕਰਨਾ ਸਤ ਪਦ ਕੋ ਵਿਗਾੜ ਡਾਰੇ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰਣ
ਜੋ ਤੁਰੀਆ ਪਦਮੇਂ ਲੀਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਾਮਨਾ ਕਾ
ਅਰੰਭ ਕਰਨਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਅਬ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀਚਉਥੇ
ਪਦ ਮੇਂ ਲੀਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਲੱਛਣ ਸੁਣ ॥ ਸੁਖ

ਲੱਛਣ ਤੋ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ਕੇ
ਵਿਸ਼ਯਾਂ ਤੇ ਆਪਨਾ ਮਨ ਜੀਤ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ਕਿਸੀ
ਵਸਤ ਕੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨਮੇਂ ਬਾਂਛਾਕਾਖਯਾਲ ਨਹੀਂ ਕਯੋਂ
ਨਹੀਂ ਕਾਮਨਾ। ਸੁਣ ਵਹੁ ਜੋ ਨਿਹਕਰਮ ਸਿੱਧਿ ਜੋ
ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮਾਬਾ ਸੋ ਸੰਨਯਾਸ ਕੇ ਮਾਰੇ ਵਿਖੇਜਾਇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੁਖ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ
ਅਘਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੁਖ ਕੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਕੋਈ
ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਕਾਰਣਤੇ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਾਂਛਾਨਹੀਂ
ਸੋ ਵਹੁ ਕਿਸ ਸਿਧਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ
ਅਰਜਨ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਜਾਨਣੇ ਕੇ ਗਯਾਨ ਕਰ ਪੂਰਣ

ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬੁੱਧਿ ਨਿਰਮਲ ਭਈ ਅਰ ਮਹਾਂ ਈਸ਼੍ਵਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਤਿਸਕਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਸਚਾ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰੀ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਸੁਣਤਾ ਅਰ ਨਾ ਆਪ ਕਿਸੀ ਸੇ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਨਾ ਵੈਰ ਹੈ ਇਕਾਂਤ ਵਾਸੀ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਣਕੇ ਸੁਖਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਘਾ ਇਕੇ ਸੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਿਸਨੇ ਤੀਨ ਹੀ ਬਾਤਾਂ ਜੀਤ ਰਾਖੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਕਉਣ ਤੀਨ ਬਾਤਾਂ ਸੋ ਸੁਣ॥ ਦੇਹ ਕਰ ਸੰਸਾਰੀ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਜਿਹਬਾ ਕਰ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਮਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰੀ

ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਚਿਤਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਦੇਹ ਮਨਸਾ ਜਿਹਬਾ ਏਹ ਜੀਤ ਰਾਖੀ ਹੈਂ ਅਰ ਨਿੱਤ ਨਿਰੰਤਰ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਸਾਥ ਜੁੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਕੈਸਾ ਵੈਰਾਗੀ ਊਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਲੋਕ ਤਲੇ ਸ਼ੇਸ਼ਨਾਗ ਕੇ ਲੋਕ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਜੋ. ਪਰਮਸੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨ ਕਰ ਜਾਣੇ ਹੈਂ॥ ਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੂਏ ਜਾਣੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਯਹੁਲੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਹੰ ਕਾਰ ਬਲ ਗਰਬ ਕਾਮ ਲੋਪ ਇਨਕਾ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ਇਨ ਮੈਂ ਰਮਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਤੇ ਕੁਛ ਅਧਿਕ ਰਾਖਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਤਜਾਗ ਹੈ॥ ਜਿਨ ਛੇ ਹੀ

ਵਿਕਾਰ ਤਿਆਗੇ ਅਰ ਕਿਸੀ ਵਸਤੂ ਸਾਥ ਮਮਤਾ ਮੋਹ
ਨਹੀਂ ਜੋ ਅਮਕੀ ਵਸਤ ਮੇਰੀ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸਤਪੁਰਖ
ਹੈ ਸੋ ਜੀਵਤਾ ਦੇਹ ਸਾਥ ਹੋਤੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਬਹੁੜ
ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਭਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਕਯਾ ਕਹੀਏ ਮਾਇਆਕੇ
ਜੋ ਤੀਨ ਗੁਣ ਸੋ ਕਾਟੇ ਗਏ ਜਬ ਤੀਨ ਗੁਣ ਕਾਟੇ ਤਬ
ਜੈਸਾ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਥਾ ਤੈਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ
ਭਯਾ ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਤਿਸਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਕਹੀਏ ਜਬ
ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਭਯਾ ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਆਤਮ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਭਯਾ ਤਬ ਕਿਛੁ ਗਈ ਵਸਤੁ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੇ ਅਣ
ਹੋਈ ਵਸਤੁ ਕੇ ਆਵਣੇ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਨਾ ਕਰੇ ਸਭ ਭੂਤ

ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਸਾਥ ਸਮਤਾਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਏਹ ਲੱਛਣ ਤੁਰੀਆ ਪਦ
ਕੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਆਵੇ ਹੈ ਤਬ
ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕੋ ਤੁਰਤ ਹੀ ਪਾਵੇ ਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ
ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਾਨਣਾ
ਸੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਕੈਸਾ ਹੈ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੇਂ ਲੀਨ
ਭਯਾ ਕਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਯਾ ਸੋ ਭਗਤਿ
ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਸਗਲ ਜਾਣੇਵਡਿਆਈ
ਮਹੱਤਤਾ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਿੱਧੀ ਵੀਚਾਰੇ ਇਕੋ ਜਾਣੇ ਆਗੇ
ਔਰ ਮਹਾਤਮ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਮਹਿਮਾਂ ਕਾ ਜਾਨਣਾ
ਹੀ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਖਿਨ ਖਿਨ ਪਲ ਪਲ

ਰਸਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਿਨ ਮੇਰੀ
ਮਹਿਮਾਂ ਕੇ ਗਜ਼ਾਨ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਸੋ
ਜਬ ਲਗ ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹ ਮੇਂ ਬਸੈ ਤਬ ਲਗ ਪਰਮ ਸ਼ਾਂਤਿ
ਸੁਖ ਤਿਸ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹੈ ਜਬ ਦੇਹ ਤਯਾਗੇ ਤਬ ਭੀ
ਮੇਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਮੇਂ ਜਾਇ ਲੀਣ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਏਹ ਚਉਥੇ ਪਦ ਤੁਰੀਆ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪਦ ਕੇ
ਲੱਛਣ ਕਹੇ ਜਿਸਕੋ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ
ਸੁਾਦ ਆਯਾ ਹੈ ਅਰ ਸਾਥ ਹੀ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿ
ਕਰੇ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ
ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਮਨਕਾ ਨਿਹਚਲ

ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਮੁਝ ਸਾਥ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਬੁੱਧਿ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖਣੇ ਕਾ ਫਲ ਸੁਣ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਾਖਣੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁੱਖੋਂ ਸੇ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਰ ਜਾਵੇ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਹੰਕਾਰ ਕੇ ਲੀਏ ਮੇਰੀ ਆਗਯਾ ਨਾ ਮਾਨੇਂਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਬਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ਜੋ ਤੂੰ ਅਹੰਕਾਰ ਕੇ ਲੀਏ ਕਹੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਜੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸੋ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਝੂਠ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੈਸੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਹੈ ਤੈਸੀ ਤੁਝੇ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਅਰਜਨ ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ

ਉਪਜੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਬੰਧਨ ਸੇ ਬੰਧੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸਭ ਲੋਕ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਵੱਸ ਹੈਂ ਸੁਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤੂੰ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਕਹੇਂ ਜੋ ਹਉਂ ਜੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਤੋ ਖੱਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਅਵੱਸ਼ ਜੁੱਧ ਕਰਾਵੇਗਾ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਕ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕਾ ਸ੍ਰੂਪ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਮੇਂ ਬਸੇ ਹੈ ਸੋ ਵੱਸ ਕਰ ਜੀਵਹੁ ਕੋ ਮਾਯਾ ਕੇ ਜੰਤ੍ਰ ਪਰ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਭਰਮਾਵੇ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਤਿਸ ਕਾਰਣ ਸਰਬ ਭਾਵੋਂ ਕਰ ਤੂੰ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਜਾਹ ਪਰਮ ਸ਼ਾਂਤਿ ਜੋ ਕਲਜਾਣ ਪੁਰਾਤਨ ਅਸਥਾਨ ਤਾਂਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਹਿੰਗਾ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਗੁਹਜ

ਤੇ ਗੁਹਜ ਪਰਮ ਗੁਹਜ ਗਯਾਨ ਮੈਂਨੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ
ਕਹਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਮਾਰਗ ਮੇਰ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਹੈਂ ਤੇ
ਸਭੀ ਰਲੇ ਮਿਲੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਰਜਨ
ਸਾਰੀ ਗੀਤਾ ਮੇਂ ਸੇ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਗੁਹਜ ਵਚਨ ਹੈ ਸੋ
ਤੂ ਮੇਰਾ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਮੱਤਿ ਬੁੱਧਿ ਮੇਰ ਚਰਣੋਂ
ਸਾਥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੈ ਇਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇਰੇ ਕਲਯਾਣ ਨਮਿੱਤ
ਹੋਂ ਕਹੌਂ ਹੌਂ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਭ ਭਜਨੌਂ ਵਿਖੇ ਮੁਝਕੋ
ਏਹ ਭਜਨ ਰੁਚੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਸ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ
ਹੋਹਿੰਗਾ ਤਬ ਸਭ ਭਗਤੋਂ ਤੇ ਮੁਝੇ ਪਯਾਰਾ ਹੋਹਿੰਗਾ
ਸਭ ਭਜਨੋਂ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਏਕ ਮੇਰੀ ਸਰਣਿ ਆਉ

ਸੋ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਂਗਾ ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਗਜ਼ਾਨ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਐਸੇ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੁਨਾਵਣਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਸੁਣਨੇ ਕੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨ ਹੋਇ ਔਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਗੁਹਜ ਗਜ਼ਾਨ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਕੋ ਸੁਣਾਵੇਗਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕੀਨੀ ਐਸਾ ਦੂਸਰਾ ਮਨੁੱਖ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਣੇ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਐਸਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾ ਪੀਛੇ ਕੋਈ ਭਯਾ ਨਾ ਆਗੇ ਹੋਇਗਾ ਮੁਝਕੋ ਅਤਿ ਪਿਆਰਿਓਂ ਤੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈਗਾ ਜਿਸ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਕੋ ਗੀਤਾ ਗਜ਼ਾਨ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾਯਾ ਤਿਸਕੋ

ਬਡਾ ਫਲ ਹੋਗਾ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ
ਏਕ ਸ਼ਲੋਕ ਕਾ ਭੀ ਪਾਠ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਸੁਣ ॥
ਸਰਬ ਜੱਗੋਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗਜ਼ਾਨ ਜੱਗ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਪਾਠ
ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਗਜ਼ਾਨ ਕਰ ਪੂਜੇ ਹਉਂ ਤਿਸ ਪਾਠ
ਕਰਤੇ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਇਖੜਾ ਹੋਤਾ ਹੋਂ ਜੈਸਾਕੋਈ ਕਿਸੀ
ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਕਰ ਬੁਲਾਵੈ ਤਬ ਵਹੁ ਤੱਤਕਾਲ ਬੋਲਤਾ
ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਇ
ਖੜਾ ਹੋਤਾ ਹੋਂ ਅਰ ਜੋ ਅਰਥ ਕਰ ਸੁਣਾਵੇ ਉਸਕੀ
ਮਹਿੰਮਾਂ ਅਰ ਵਡਿਆਈ ਕੁਛ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ
ਜੈਸੇ ਮੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾਂ ਅਰ ਵਡਿਆਈ ਬਚਨੋਂ ਤੇ ਅਗੋ-

ਚਰ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੀਤਾਕੇ ਅਰਥ ਕਰਣੇਹਾਰੇ ਕੀ ਮਹਿੰਮਾਂ ਬਚਨੋਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਸੁਣਨੇ ਹਾਰਾ ਇਸ ਕੋ ਸਤ ਸਤ ਮਾਨ ਕਰ ਸ੍ਵਣ ਕਰੇ ਵਹੁ ਭੀ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਬੰਧਨੋਂ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਇਸਤੇ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹ ਗਯਾਨ ਤੈਂਨੇ ਇਕਾਗਰ ਚਿੱਤ ਹੋਇ ਕਰ ਸ੍ਵਣ ਕੀਆਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਜੋ ਅਗਯਾਨ ਮੋਹ ਥਾ ਸੋ ਨਾਸ਼ ਭਯਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਅਰਜਨ ਬੋਲਾ ਹੇ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪੁਰਖ ਜੀ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮੋਹ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਭਯਾ ਅਰ ਜੀ

ਗਜ਼ਾਨ ਭੀ ਪਾਯਾ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧਿ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਭਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਜੋ ਸੰਦੇਹ ਥੇ ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਨਾਸ਼ ਭਯਾ ਅਰ ਆਪਕੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਜੁੱਧ ਕਰਨੇਕੀ ਆਗਯਾ ਜੋ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਜੁਧ ਕਰਤਾ ਹੋਂ ॥ ਸੰਜੈਓ ਵਾਚ ॥ ਸੰਜੈ ਰਾਜਾ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਵਾਸਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਅਰ ਪਾਰਥ ਅਰਜਨ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਸੰਬਾਦ ਗੋਸ੍ਟ ਗੀਤਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਤਿਸਕੋ ਸੁਨ ਸਮਝ ਕਰ ਮੇਰੇ ਰੋਮ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਬਜਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮੁਝੇ ਦਿੱਬਜ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦੀਨੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਏਹ ਗੋਸ਼ਟ ਗਜ਼ਾਨ ਮੈਂਨੇ

ਸੁਣਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਗੁਹਜ ਤੇ ਭੀ ਗੁਹਜ ਹੈ ਜੋ ਈਸ਼ਰੋਂ
ਕੇ ਈਸ਼ਰ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਅਰ ਅਰਜਨ ਤਿਨਕੇ
ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਜੋ ਗ੍ਯਾਨ ਇਹ ਨਿਕਸਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ
ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਪਰਮ ਹਰਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ
ਹੋਂ ਅਰ ਬਿਸ੍ਵ ਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਅਰਜਨ ਕੋ
ਦਿਖਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਪਰਮ
ਹਰਖ ਅਰ ਬਿਸਮੈ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋਂ ਹੇ ਰਾਜਨ
ਮੇਰੇ ਨਿਸਚੈ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣ ॥ ਜਿਸ ਓਰ ਜੋਗੀਸ਼ਰੋਂ
ਕੇ ਈਸ਼ਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਰ ਗੰਡੀਵ ਧਨੁਖ ਧਾਰੀ
ਅਰਜਨ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੀ ਓਰ ਲੱਛਮੀ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹੀ ਕੀ

ਜੈ ਹੋਵੇਗੀ ਮੇਰੀ ਮੱਤਿ ਮੇਂ ਏਹੀ ਨਿਸਚੈ ਹੈ ਤੂੰ ਏਹੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਜਾਣ ਤਿਨਕੇ ਪੱਖ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਹੈਂ ਸੋ ਐਸੇ ਪਰਮ ਭਗਵਾਨ ਪਾਂਡਵੋਂ ਕੀ ਜੈ ਹੋਵੇਗੀ ਪਾਂਡਵ ਜੀਤਹਿੰਗੇ ਅਰ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਧਰਮੀ ਹਾਰਹਿੰਗੇ ਏਹ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣ। ਇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੱਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸਰਬ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨਿਰਨੈ ਮੋਖ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਅਸ਼ਟਦਸੋ ਧਯਾਇ ॥ ੧੮ ॥

ਆਗੇ ਅਠਾਰਵੇਂ ਧਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਾਚ ॥ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਅਬ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ

ਧ੍ਯਾਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਣ।ਜੈਸੇ ਸਭ ਨਦੀਓਂ ਮੇਂ ਗੰਗਾ
ਜੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਸਭ ਖੇਤ੍ਰੋਂ ਮੇਂ ਹਰਿਦ੍ਵਾਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਸਭ
ਤੀਰਥੋਂ ਮੇਂ ਪੁਹਕਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਸਭ ਪਰਬਤੋਂ ਮੇਂ
ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਸਭ ਰਿਖੀਓਂ ਮੇਂ ਨਾਰਦ
ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਸਭ ਗਊਓਂ ਮੇਂ ਕਪਲਾ ਧੇਨ ਗਊ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ
ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰਬ ਗੀਤਾ ਮਹਿੰ ਅਠਾਰ੍ਹਵਾਂ ਧ੍ਯਾਇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ
ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਸੁਣ। ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਪਰ ਦੇਵਲੋਕ
ਮੈਂ ਇੰਦ੍ਰ ਅਪਣੀ ਸਭਾ ਲਗਾਇ ਬੈਠਾ ਥਾ ਉਰਬਸੀ
ਨਿਰਤ ਕਰਤੀ ਥੀ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਮੇਂ ਬੈਠੇ ਥੇ ਇਤਨੇ
ਮੇਂ ਏਕ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਕੋ ਪਾਰਖਦ ਲਿਆਏ

ਇੰਦ੍ਰ ਕੋ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਰੋਬਰੂ ਕਹਾ ਉਠੋ ਤੁਮ ਇਸਕੋ ਬੈਠਨੇ ਦੇਹ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸਹਿ ਨ ਸੱਕਯਾ ਉਸ ਤੇਜਸ੍ਵੀ ਕਉ ਬੈਠਾਇ ਦੀਆ ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਕੋ ਪੂਛਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸ਼ੀ ਹੋ ਦੇਖਹੁ ਇਨ ਕੌਣ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਏਹ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਯਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਾਣੇ ਇਨ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਜੱਗ ਦਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਬਸ਼ੇਸ੍ਵਰ ਠਾਕੁਰ ਮੰਦਰ ਨਹੀਂ ਬਨਾਯਾ ਤਲਾਉ ਕੂਪ ਨਹੀਂ ਲਗਾਯਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਭੈ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਜੀ ਕਹਾ ਚਲੋ ਸ੍ਰੀ

ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛੀ ਏਤਬ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ
ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਪਾਸ ਜਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰੀ ਡੰਡਉਤ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸਦਾ
ਸਹਾਇ ਇਕ ਹੋ ਭਗਤ ਰੱਖਕ ਆਪ ਕੇ ਚਾਰ ਪਾਰਖਦ ਏਕ ਚਤੁਰਭੁਜ ਤੇਜਸ੍ਵੀ ਸਰੂਪ
ਕੋ ਲਜਾ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਤੇ ਉਠਾਇ ਉਸ ਕੋ ਬਿਠਾਇਆ ਮੈਂ ਨਹੀ
ਜਾਣਤਾ ਉਨ ਕੌਣ ਪੁੰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਮੈਂਨੇ ਕਈ ਅਸ੍ਵਮੇਧ ਜੱਗ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਉ
ਮੁਝੇ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਇਨ ਏਕ ਜੱਗ ਭੀ ਨਹੀਂ
ਕੀਆ ਏਹ ਮੁਝੇ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹਾ
ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਡਰ ਮਤ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਕਰ ਇਸਨੇ ਬੜਾ ਗੁਹਜ ਉੱਤਮ
ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸਕਾ ਨੇਮ ਥਾ ਨਿੱਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ
ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰਤਾ ਥਾ ਇਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਭੋਗਹੁ
ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਰਹੀ ਥੀ ਜਬ ਇਸਨੇ ਦੇਹ ਛੋੜੀ ਤਦ ਮੈਂਨੇ ਆਗਯਾ ਕਰੀ
ਹੇ ਪਾਰਖਦੋ ਤੁਮ ਇਸਕੋ ਪਹਿਲੇ ਜਾ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਭਗਾਵੋ ਜਬ ਇਸਕਾ
ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਣ ਹੋਇ ਤਬ ਮੇਰੀ ਸਾਯੁਜ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਹੁੰਚਾਵੋ ਤੁਮ ਜਾ ਕਰ

ਭੋਗਹੁ ਕੀ ਸਾਮੱਗ੍ਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਦੇਵਹੁ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਅਰ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਆਏ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਸਭ ਵਸਤੁ ਭੋਗਹੁ ਕੀ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰ ਦੀਨੀ ਅਰ ਕਹਾ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕਕੇ ਸੁਖਭੋਗਹੁ ਕਈ ਕਾਲ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਆਪਨਾ ਰਾਜ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਜਬ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਇਛਾ ਪਾਈ ਉਸਕੋ ਆਪਣੀ ਸਾਯੁਜ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੀਆ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਾਰ ਬਤੀ ਇਹ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਜੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਏਹ ਸਕਲ ਜੁਗਹੁ ਮੈਂ ਤੀਨੋਂ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਦਾਤੀ ਹੈਂ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸ਼ਵਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉੱਤਰਾ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮ ਅਸ਼੍ਰਦਸੋ ਧਿਆਇ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਹੇਹੈਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਪਰਮੇਸ਼੍ਰ ਕੇ ਸਾਧੂ ਵੈਸ਼ਨਵ ਜੋਗੀ ਸਭ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹਉਂ ਕਈ ਅਸਮੇਧ ਜੱਗ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਦੇਤਾ ਹੋਂ ਕਈ ਕਪਲਾ ਗਊ ਦਾਨ ਕੀਏ ਕਾ ਅਸੰਖ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣ ਬਰਤ ਕੀਏ ਕਾ ਔਰ ਭੀ ਅਨੇਕ ਵਡੇ

ਵਡੇ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥ ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਹੈਂ ਲਛਮੀ ਜੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਠੌਰ ਮੇਂ ਬੈਠ ਕਰ ਪੜਤੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿਦ੍ਵਾਰ ਕੀ ਪੌੜੀਓਂ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਤੁਲਸੀ ਪੀਪਲ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਕਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਔਰ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਉੱਤਮ ਠਉਰ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਬੈਠ ਕਰ ਪੜ੍ਹੈ ਤਉ ਉਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਪਾਪ ਹੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤੇ ਅਰ ਦੁਖ ਕਲੇਸ਼ ਅਪਦਾ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਏਗਾ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਹ ਚਾਰ ਸਾਧਨ ਕਰੇ ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗੀਤਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਾਠ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਜਨ ਇਨਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਹਿੰਗੇ ਇਨ ਪੁਰਬੋਂ ਮੇਂ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇ ਇਕਾਦਸੀ ਅਮਾਵਸ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਤਉ ਹਜ਼ਾਰ ਗਊ ਦਾਨ ਕਾ ਫਲ ਹੋਗਾ ਪਿਤਰੋਂ ਪੱਖ ਮੇਂ ਪਾਠ ਕਰਹਿ ਤੋ ਜਿਤਨੇ ਪਿਤਰ ਅਧੋਗਤਿ ਗਏ ਹੋ ਤਿਨ ਸਭ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਗਾ ਬੈਕੁੰਠ ਬਾਸ਼ੀ ਹੋ ਕਰ ਅਸ਼ੀਰ ਬਾਦ ਕਰੈਂਗੇ ਤਿਨਕੀਮੁਕਤਿ ਹੋਗੀ ਜੋ ਪਰਾਣੀ ਸਾਰੀ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠਕਰੇ

ਤੇ ਕਯਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਏਕ ਧਯਾਇ ਕਾ ਸ਼ਲੋਕ ਨਿੱਤਪੜ੍ਹੇ ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ
ਸਭ ਮਿਲੇਗੀ ਜੋ ਸਰੋਤਾ ਕੋ ਸੁਣਾਵੇ ਤਉ ਏਕ ਗਊ ਦਾਨ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ
ਹੋਗਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਕੇ ਛੇ ਜਤਨ ਹੈਂ ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗੀਤਾ ਪਾਠ
ਕਪਲਾ ਗਊ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤੁਲਸੀ ਪੀਪਲਮੇਂ ਜਲ ਸਿੰਚਣਾ ਗਯਾਨੀ
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਬ੍ਰਤ ਹੈ ਲੱਛਮੀ ਸਰਬ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮਈ ਗੀਤਾ
ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਯੋਦਯਾ॥ਸਰਬ ਤੀਰਥ ਮਈ ਗੰਗਾ ਸਰਬ ਦੇਵ ਮਯੋ ਹਰੀ॥
ਅਰਜਨ ਸੁਣ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਯਾ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਵਰਨੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸਕੋ
ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਧਾਰਣ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਅਪਰ
ਅਪਾਰ ਹੈ ਕਹਿਣ ਸੁਣਨ ਤੇ ਬਾਹਰ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਕੀ ਦਾਤੀ ਹੈ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਯਾ ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ
ਸਤੀ ਈਸ਼ਰਸੰਬਾਦੇਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇਂ ਨਾਮ ਅਠਾਰਹਿਧਯਾਇਸੰਪੂਰਨੰ॥੧੮॥

ਕਾਰੋਨੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਅਮਰਤਸਰ ਵਿਚ ਭਾਈ ਪਯੋਰਾ ਸਿੰਘ
ਮੈਨੇਜਰ ਤੇ ਪ੍ਰਿੰਟਰ ਦੇ ਯਤਨ ਨਾਲ ਛਪੀ ॥